

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizia penală nr. 176

Dosar nr.3168/1/2012

Ședința publică de la 3 septembrie 2012

PREȘEDINTE :	Rodica Aida Popa	Vicepreședintele
	Mirela Sorina Popescu	Înaltei Curți de Casație și Justiție
	Leontina Șerban	- judecător
	Lucia Tatiana Rog	- judecător
	Simona Cristina Neniță	- judecător

Magistrat asistent: **Alina Gabriela Păun**

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție,
Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat prin:
Procuror **Camelina Păduraru**

S-au luat în examinare recursurile declarate de **MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE** și recurenții intimați inculpați **NĂSTASE ADRIAN, PRIBOI RISTEA și MELINESCU P. IOAN** împotriva sentinței nr.1743 din 15 decembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr. 8237/1/2009.

La apelul nominal au răspuns recurenții intimați inculpați **Năstase Adrian**, aflat în stare de arest, asistat de apărător ales, avocat Viorel Roșu, **Priboi Ristea**, asistat de apărător ales, avocat Dumitru Rădescu, **Melinescu P. Ioan**, asistat de apărător ales, avocat Cazacu Ion.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Conform art. 304 din Codul de procedură penală, desfășurarea ședinței de judecată s-a înregistrat cu mijloace tehnice audio.

Magistratul asistent a referit asupra motivelor de recurs depuse de recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, la data de 23 august 2012, filele 99 – 114.

Înalta Curte a stabilit cadrul procesual al cauzei care vizează dispozițiile art.385¹ alin.1 și art.385⁶ alin.3 din Codul de procedură penală.

Înalta Curte a învederat părților faptul că la termenul de astăzi completul este legal constituit în conformitate cu dispozițiile legale și regulamentare care guvernează activitatea de judecată.

S-a arătat că, față de împrejurarea că doamna judecător Ana Hermina Iancu, membru al Completului de 5 Judecători – Penal 1, potrivit Hotărârii Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16 din 15 decembrie 2011, a fost eliberată din funcția de judecător, potrivit art.29¹ alin.2 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu modificări, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție a desemnat-o pe doamna judecător Lucia Tatiana Rog, membru supleant al Completului de 5 Judecători – Penal 1, potrivit Hotărârii Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16 din 15 decembrie 2011, ca membru al aceluiași complet de judecată în vederea judecării cauzelor.

S-a mai arătat că în ședința secretă din 7 mai 2012 a fost admisă declarația de abținere formulată de doamna judecător Magdalena Iordache, membru al completului de judecată stabilit pentru ședința de judecată din 3 septembrie 2012 a Completului de 5 Judecători și s-a procedat la înlocuirea sa cu domnul judecător Săndel Lucian Macavei, desemnat pe lista de supleanți potrivit Hotărârii Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16 din 15 decembrie 2011, întrucât doamna judecător Angela Dragne, desemnată pe lista de supleanți potrivit aceleiași hotărâri de colegiu mai sus menționate, a participat la soluționarea hotărârii atacate.

Având în vedere împrejurarea că, domnul judecător Săndel Lucian Macavei s-a aflat în imposibilitate obiectivă de participare la ședința de judecată din 3 septembrie 2012, fiind în concediu legal de odihnă până la data de 4.09.2012, conform cererii aprobate de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și fiind plecat din țară (conform fotocopiilor biletului de avion atașate), s-a procedat la înlocuirea sa, cu doamna judecător Mirela Sorina Popescu, desemnată membru supleant al Completului de 5 Judecători – Penal 1, potrivit Hotărârii Colegiului de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20 din 24 august 2012.

Având în vedere dispozițiile art.385¹⁴ alin.1¹ teza finală din Codul de procedură penală, Înalta Curte i-a întrebat pe recurenții inculpați dacă își mențin poziția precizată anterior, în sensul de a da declarații în fața instanței de recurs.

Înalta Curte a precizat părților că, la un termen anterior, li s-a pus în vedere conținutul dispozițiilor art.322 alin.1 din același cod, în sensul că, dacă

își manifestă dorința de a da declarație în fața instanței de recurs, există obligația pentru instanță de a le atrage atenția că tot ceea ce declară poate fi folosit și împotriva lor. De asemenea, li s-a adus la cunoștință și faptul că legea prevede, pentru fiecare inculpat, dreptul de a pune întrebări celorlalți coinculpați, în momentul audierii acestora.

Recurentul intimat inculpat Năstase Adrian a precizat că dorește să dea declarație în fața instanței de recurs.

Recurentul intimat inculpat Melinescu P. Ioan a precizat că dorește să dea declarație în fața instanței de recurs.

Recurentul intimat inculpat Priboi Ristea a precizat că dorește să dea declarație în fața instanței de recurs.

În conformitate cu dispozițiile art.302 alin.2 din Codul de procedură penală, Înalta Curte a întrebat dacă sunt cereri de formulat sau excepții de ridicat.

Reprezentantul Ministerului Public și părțile din dosar au precizat că nu mai au alte chestiuni prealabile de formulat.

Înalta Curte a procedat la audierea recurenților intimați inculpați în condițiile reglementate de dispozițiile art.323 și art.324 din Codul de procedură penală, apreciind că nu se impune ascultarea separată a acestora.

Conform dispozițiilor art.385¹⁴ alin.11, art.323 și art.324 alin.1 din Codul de procedură penală, recurentul intimat inculpat Năstase Adrian a dat declarație în fața instanței de recurs, fiind lăsat să declare tot ceea ce știe despre acuzațiile ce îi sunt aduse, declarația acestuia fiind consemnată, tehnoredactată și atașată la dosarul cauzei.

Potrivit dispozițiilor art.323 alin.2 din Codul de procedură penală, recurentului intimat inculpat i-au fost adresate întrebări de către reprezentantul Ministerului Public, de apărătorii aleși ai recurenților intimați inculpați Melinescu P. Ioan și Priboi Ristea, de apărătorul său ales, avocat Viorel Roș, răspunsurile la aceste întrebări fiind consemnate în declarația recurentului intimat inculpat Năstase Adrian.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat instanței să-l întrebe pe recurentul intimat inculpat Năstase Adrian cine l-a revocat din funcție pe numitul Enescu Vasilică.

După consultarea cu membrii completului de judecată, președintele completului a respins întrebarea formulată de reprezentantul Ministerului Public, având în vedere că răspunsul la aceasta rezultă din actele dosarului.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat instanței să-l întrebe pe recurentul intimat inculpat Năstase Adrian dacă a luat cunoștință de sumele de bani depuse în contul soției sale, Năstase Daniela.

După consultarea cu membrii completului de judecată, președintele completului a respins întrebarea formulată de reprezentantul Ministerului Public, ca nefiind utilă și concludentă.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat instanței să-l întrebe pe recurentul intimat inculpat Năstase Adrian când a avut loc prima ședință de guvern condusă de acesta.

După consultarea cu membrii completului de judecată, președintele completului a respins întrebarea formulată de reprezentantul Ministerului Public, ca nefiind utilă și concludentă, în raport cu actele dosarului.

Conform dispozițiilor art.385¹⁴ alin.1¹, art.323 și art.324 alin.1 din Codul de procedură penală, recurentul intimat inculpat Melinescu P. Ioan a dat declarație în fața instanței de recurs, fiind lăsat să declare tot ceea ce știe despre acuzațiile ce îi sunt aduse, declarația acestuia fiind consemnată, tehnoredactată și atașată la dosarul cauzei.

Potrivit dispozițiilor art.323 alin.2 din Codul de procedură penală, recurentului intimat inculpat i-au fost adresate întrebări de către reprezentantul Ministerului Public, de apărătorii aleși ai recurenților intimați inculpați Năstase Adrian și Priboi Ristea, de apărătorul său ales, avocat Cazacu Ion, răspunsurile la aceste întrebări fiind consemnate în declarația recurentului intimat inculpat Melinescu P. Ioan.

Conform dispozițiilor art.385¹⁴ alin.1¹, art.323 și art.324 alin.1 din Codul de procedură penală, recurentul intimat inculpat Priboi Ristea a dat declarație în fața instanței de recurs, fiind lăsat să declare tot ceea ce știe despre acuzațiile ce îi sunt aduse, declarația acestuia fiind consemnată, tehnoredactată și atașată la dosarul cauzei.

Potrivit dispozițiilor art.323 alin.2 din Codul de procedură penală, recurentului intimat inculpat i-au fost adresate întrebări de către reprezentantul Ministerului Public, de apărătorii aleși ai recurenților intimați inculpați Năstase Adrian și Melinescu P. Ioan, de apărătorul său ales, avocat Rădescu Dumitru, răspunsurile la aceste întrebări fiind consemnate în declarația recurentului intimat inculpat Priboi Ristea.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat instanței să-l întrebe pe recurentul intimat inculpat Priboi Ristea dacă numitul Genică Boerică a contribuit cu fonduri la campania electorală.

După consultarea cu membrii completului de judecată, președintele completului a respins întrebarea formulată de reprezentantul Ministerului Public, ca nefiind utilă și concludentă.

Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art.385⁶ alin.3 din Codul de procedură penală, a solicitat părților și reprezentantului Ministerului Public să precizeze dacă mai au de formulat cereri de probatorii în prezenta cauză.

Apărătorul ales al recurentului intimat inculpat Melinescu P. Ioan, avocat Cazacu Ion a precizat instanței că solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, în susținerea celor declarate de inculpat, înscrisuri reprezentând hotărâri ale guvernului, declarațiile martorei Stănescu, extrasuri de pe site-urile instanțelor din care rezultă pedepsele aplicate numitului Gencă Boerică, o adresă în legătură cu cercetările efectuate încă, de Brigada de Combatere a Crimei Organizate, pentru stabilirea autorului sustragerii lucrării de la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, ca urmare a plângerii Danielei Năstase.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Năstase Adrian, avocat Viorel Roș a precizat că își însușește cererea de probatorii susținută de domnul avocat Ion Cazacu, în special înscrisurile care privesc dispariția dosarului de la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor; în plus, a solicitat încuviințarea cererii de probe cu un înscris reprezentând un comunicat al guvernului.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Priboi Ristea a solicitat verificarea hotărârii atacate în temeiul dispozițiilor art.385¹⁴ alin.1 din Codul de procedură penală și art.385⁶ alin.3 din Codul de procedură penală și a precizat că nu are alte probe de solicitat.

Reprezentantul Ministerului Public a depus la dosar o nouă cerere de probatorii, cerere în care a solicitat și alte probe, pe lângă cele menționate în cererea de probatorii formulată anterior.

Astfel, s-a solicitat încuviințarea probei testimoniale cu doi martori:

- numitul Tănăsescu Mihai Nicolae, a cărui audiere prezintă importanță pentru dovedirea infracțiunilor de dare și luare de mită; acest martor a fost propus prin rechizitoriu, însă prima instanță nu l-a audiat și nu a dat citire declarațiilor acestora, încălcându-se astfel dispozițiile art.327 alin.3 din Codul de procedură penală. Martorul a participat la ședința de guvern din data de 30 decembrie 2000 și are cunoștință de revocarea președintelui Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

Potrivit încheierii din data de 24 noiembrie 2011, pronunțată de prima instanță, aceasta a apreciat că nu se poate proceda la audierea martorului Tănăsescu Mihai Nicolae.

Așa cum rezultă din hotărârea atacată, deși s-a insistat în audierea sa, martorul a invocat imposibilitatea de prezentare în România.

Audierea martorului Tănăsescu Mihai este utilă și necesară pentru asigurarea principiului egalității armelor și trebuie să se realizeze în condiții de oralitate și contradictorialitate.

Totodată, este necesară și audierea numitului Grigore Emil, întrucât acesta are cunoștință despre proveniența sumei de 400.000 USD și despre contractul de vânzare-cumpărare din 19 noiembrie 1999.

S-a mai solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri noi, cu privire la bunurile ce au făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare din 19 noiembrie 1999, dar și cu privire la soluția dată în lucrarea nr.1497/1999.

Pe de altă parte, astăzi, din declarația recurentului inculpat Năstase Adrian, a mai rezultat necesitatea obținerii și a altor înscrisuri: referitoare la revocarea din funcție a numitului Cucu Adrian, precum și o adresă către Ministerului Finanțelor, prin care să se solicite a se înainta documentele referitoare la revocarea din funcție a persoanei sus menționate.

Reprezentantul Ministerului Public a precizat că probele cu înscrisuri noi pe care le-a solicitat anterior, nu le deține pentru acest termen de judecată (înscrisurile care privesc existența bunurilor din contractul de vânzare cumpărare din 19 noiembrie 1999, înscrisuri provenind de la mai multe instituții).

A precizat că este de acord cu cererile de probatorii solicitate de apărare.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Melinescu P. Ioan, avocat Cazacu Ion, în ceea ce privește proba testimonială constând în ascultarea martorului Tănăsescu Mihai, probă solicitată de reprezentantul Ministerului Public, a arătat că prima instanță a constatat că acest martor nu a fost audiat în cel de-al doilea ciclu procesual, astfel încât calitatea de martor nu mai putea fi pusă în discuție.

A mai precizat că inclusiv inculpații au insistat pentru audierea martorului, însă acesta din urmă s-a aflat în imposibilitate de prezentare.

În ceea ce privește nerespectarea dispozițiilor art.327 alin.3 din Codul de procedură penală, s-a arătat că aceasta nu are relevanță, întrucât, în cel de-al doilea ciclu procesual, la urmărirea penală, martorul Tănăsescu Mihai nu a dat nicio declarație; declarația lui Tănăsescu Mihai există în primul ciclu procesual, cu ocazia efectuării urmăririi penale și poate fi avută în vedere de instanță.

A mai precizat că nu se opune audierii martorului Tănăsescu Mihai.

În ceea ce privește audierea numitului Grigore Emil, în calitate de martor, probă solicitată, de asemenea, de reprezentantul Ministerului Public, a arătat că declarația acestuia nu prezintă relevanță, întrucât la dosar există înscrisuri relevante cu privire la situația ce se intenționează a fi lămurită, (contractul de vânzare – cumpărare și alte înscrisuri).

În ceea ce privește cererea de probe constând în înscrisuri, a solicitat să se dea eficiență principiului egalității de tratament, în condițiile în care înscrisurile ce urmează a fi depuse de inculpați, au fost enumerate din punct de vedere al conținutului, iar pentru cele ale parchetului s-a făcut doar precizarea că vor fi depuse ulterior.

În consecință, a solicitat respingerea probei cu înscrisuri și a probei testimoniale constând în audierea martorului Grigore Emil, întrucât aspectele pe care acesta le cunoaște, nu au legătură cu cauza.

Apărătorul ales al recurentului intimat inculpat Năstase Adrian, avocat Viorel Roș, în ceea ce privește probele solicitate de reprezentantul parchetului, a arătat că numitul Tănăsescu Mihai a fost audiat în primul ciclu procesual; în al doilea ciclu procesual acesta nu a mai fost audiat, însă, din exces de zel, procurorul l-a trecut în citativul rechizitoriului.

Pe de altă parte, în mod corect prima instanță a constatat că acest martor a fost audiat în primul ciclu procesual, care a fost declarat nul, astfel încât, pentru ca acest martor să poată fi audiat în fața instanței, el trebuia să fie audiat, în cel de-al doilea ciclu procesual, la urmărirea penală.

La acest moment, audierea martorului Tănăsescu Mihai nu este utilă cauzei, iar în recurs nu s-ar putea extinde acțiunea penală, pentru că s-ar fi săvârșit și alte acte materiale ce ar intra în conținutul constitutiv al infracțiunilor de dare sau luare de mită.

În ceea ce privește audierea martorului Grigore Emil, a arătat că ancheta nu a vizat proveniența sumei de 400.000 USD, ci o soluție ce trebuia a fi dată în alt dosar, care nu îl privea pe inculpatul Năstase Adrian.

Referitor la proba cu înscrisuri noi a solicitat respingerea acesteia; nici adresa către Ministerul Finanțelor nu este utilă și concludentă, nu are legătură cu pricina, revocarea din funcție a numitului Cucu Adrian nefăcând obiectul acestui dosar. Mai mult decât atât, la baza luării acelei hotărâri s-a aflat Nota de fundamentare, notă care se bucură de prezumția de legalitate.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Priboi Ristea, avocat Dumitru Rădescu, a solicitat, în temeiul art.385⁶ alin.3 din Codul de procedură penală, respingerea, ca inadmisibilă, a cererii de probațiune formulată de reprezentantul Ministerului Public.

A arătat că Ministerul Public nu este parte în procesul penal și, în consecință, acesta nu poate fi titularul cererii de probatorii.

Pe de altă parte, martorii solicitați a fi audiați nu au nicio legătură cu inculpatul Priboi Ristea.

În eventualitatea în care va fi admisă cererea de probatorii formulată de parchet, a solicitat disjungerea cauzei în ceea ce îl privește pe inculpatul Ristea Priboi.

Înalta Curte, în temeiul art.340 din Codul de procedură penală, a dat cuvântul în replică reprezentantului Ministerului Public.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul în replică, a arătat că audierea numitului Tănăsescu Mihai este utilă în prezenta cauză, că a fost încuviințată de prima instanță, iar faptul că acesta nu a putut fi audiat, nu împiedică audierea lui în acest moment, întrucât nu se știe dacă se mai află în aceeași situație de imposibilitate de prezentare.

Înalta Curte, față de cererile de probatorii solicitate de reprezentantul Ministerului Public și apărătorii recurenților intimați inculpați Melinescu P. Ioan și Năstase Adrian, a suspendat ședința de judecată, în vederea deliberării.

După reluarea ședinței de judecată, Înalta Curte, deliberând asupra cererilor de probatorii formulate:

- asupra cererii de probatorii solicitate de reprezentantul Ministerului Public, în conformitate cu dispozițiile art.385⁶ alin.3 raportat la art.67 din Codul de procedură penală, respinge, ca nefondate, probele testimoniale cu ascultarea martorilor Tănăsescu Mihai Nicolae și Grigore Emil, având în vedere că nu sunt utile și concludente cauzei, însușindu-și argumentele primei instanțe în ceea ce privește martorul Tănăsescu Mihai Nicolae, în sensul că acesta a fost ascultat în primul ciclu procesual.

Proba testimonială constând în ascultarea martorului Grigore Emil a fost apreciată de Înalta Curte ca nefiind utilă și concludentă în raport cu obiectul cauzei, faptele și persoanele pentru care au fost trimiși în judecată inculpații.

- asupra cererii de probatorii solicitate de reprezentantul Ministerului Public, în conformitate cu dispozițiile art.385⁶ alin.3 raportat la art.67 din Codul de procedură penală, respinge, ca nefondate, probele cu înscrisuri noi, ca fiind nemotivată și nesustținută sub aspectul solicitării; respinge, ca nefiind utilă și concludentă, pe același temei invocat și proba cu adresă la Ministerul Finanțelor, în raport cu declarațiile inculpaților făcute în ședință publică și coroborând cu ansamblul mijloacelor de probă administrate la acest moment procesual.

- asupra cererii de probatorii solicitate de inculpatul Melinescu P. Ioan, în conformitate cu dispozițiile art.385⁶ alin.3 raportat la art.67 raportat la art.385¹⁴ alin.1 din Codul de procedură penală, admite probele cu înscrisuri, pe care, cu această ocazie le încuviințează a fi depuse la dosarul cauzei.

Înalta Curte, în conformitate cu dispozițiile art.302 alin.2 din Codul de procedură penală, a întrebat dacă mai sunt cereri de formulat sau excepții de ridicat.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat să se dea eficiență dispozițiilor art.327 alin.3 din Codul de procedură penală, în sensul a se da citire declarației dată de martorul Tănăsescu Mihai Nicolae în primul ciclu procesual;

A precizat că nu există nicio dispoziție legală care să interzică instanței să dea citire acestei declarații, pentru a putea, ca ulterior, să fie valorificată în cadrul ansamblului material probator.

Apărătorul ales al recurentului intimat inculpat Melinescu P. Ioan, avocat Cazacu Ion a precizat că nu se opune solicitării formulate de reprezentantul Ministerului Public.

Apărătorul ales al recurentului intimat inculpat Năstase Adrian, avocat Viorel Roș a precizat că Tănăsescu Mihai Nicolae nu a fost audiat în acest ciclu procesual, astfel încât nu s-ar putea da citire unei declarații de martor.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Priboi Ristea, avocat Dumitru Rădescu a lăsat la aprecierea instanței soluția pe care o va pronunța, având în vedere că declarația lui Tănăsescu Mihai Nicolae nu are legătură cu inculpatul pe care îl asistă.

Înalta Curte, deliberând asupra cererii formulate de reprezentantul Ministerului Public, apreciază că dispozițiile art.327 alin.3 din Codul de procedură penală, cu privire la citirea declarației martorului Tănăsescu Mihai Nicolae, nu sunt aplicabile în cauză.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau excepții de ridicat, în temeiul art.385¹³ alin.1 din Codul de procedură penală, constatând cauza în stare de judecată, Înalta Curte a acordat cuvântul în dezbateră recursurilor.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a arătat că Direcția Națională Anticorupție a formulat recurs împotriva sentinței nr.1743 din 15 decembrie 2011 privind pe inculpații Melinescu P. Ioan, Năstase Adrian și Priboi Ristea.

A precizat că înțelege să critice hotărârea sub aspectul dispozițiilor art.385⁹ pct.18 cu referire la art.385⁶ alin.3 și art.385¹ din Codul de procedură penală, în sensul că prima instanță a comis o gravă eroare de fapt cu consecința greșitei achitări a inculpaților: Năstase Adrian – pentru infracțiunea de dare de mită, Melinescu P. Ioan – pentru infracțiunile de divulgare de informații, luare de mită și sustragere și distrugere de înscrisuri, Priboi Ristea – pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la luare de mită și dare de mită.

1. În ceea ce privește prima activitate infracțională reținută prin actul de sesizare, aceasta vizează divulgarea de informații de către inculpatul Melinescu P. Ioan, în cursul lunii noiembrie 2000, dată la care avea calitatea de membru al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

Inculpatul Melinescu P. Ioan i-a contactat pe inculpații Năstase Adrian și Priboi Ristea, cărora le-a comunicat că la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor există lucrarea 3439/1999, având ca obiect o depunere în numerar, în cuantum de 400.000 USD, sumă depusă într-un cont având ca titular pe martora Năstase Daniela, soția inculpatului Năstase Adrian.

Faptul că inculpatul Melinescu P. Ioan a adus la cunoștință unor persoane, în speță inculpaților Năstase Adrian și Priboi Ristea, informații referitoare la lucrarea S 3439/1999, încalcă dispozițiile art.18 din Legea nr.21/1999, în prezent art.18 din Legea nr.756/2002, care prevedea obligația personalului Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor de a nu divulga informațiile primite în timpul desfășurării activității din cadrul plenului.

Fapta inculpatului Melinescu P. Ioan este probată de următoarele mijloace de probă:

Potrivit declarației martorului Genică Boerică rezultă că, în cursul anului 2000, fiind acasă la inculpatul Melinescu P. Ioan, acesta din urmă i-a spus că Adrian Năstase s-ar putea să aibă probleme deoarece există o lucrare pe rolul Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, ce are ca obiect o sumă de bani depusă în contul Danielei Năstase, iar lucrarea urma să fie trimisă la parchet;

Inculpatul Melinescu P. Ioan a mai afirmat că dacă lucrarea ajunge în presă, nu se mai poate opri trimiterea acesteia la parchet.

Același martor denunțator a mai precizat că s-a stabilit ca, prin intermediul inculpatului Ristea Priboi, să ia legătura cu inculpatul Năstase Adrian și să afle punctul de vedere al acestuia.

În urma discuțiilor care au avut loc între inculpatul Melinescu și denunțatorul Genică Boerică, aceștia au mers la biroul lui Ristea Priboi unde au vorbit despre cele discutate, Ristea Priboi fiind de acord să vorbească cu inculpatul Năstase Adrian, iar în urma discuțiilor s-a convenit ca inculpatul Melinescu să fie adus la biroul inculpatului Năstase Adrian.

Ulterior, în prezența martorului Genică Boerică, la biroul inculpatului Ristea Priboi, inculpatul Melinescu P. Ioan a relatat despre lucrarea privind suma de bani din contul numitei Năstase Daniela.

La biroul inculpatului Năstase Adrian, inculpatul Melinescu Ioan a prezentat toate informațiile referitoare la această lucrare.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că concluziile raportului de constatare tehnică-științifică întocmit cu privire la comportamentul simulat al martorului Genică Boerică, se referă doar la un singur aspect și anume la întrebarea nr.8 – „În primăvara anului 2001, când te-ai întâlnit cu inculpatul Melinescu P. Ioan, lângă Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, acesta ți-a spus că are dosarul cu privire la Dana Năstase?”.

Numai cu privire la această întrebare, numai cu privire la acest răspuns, specialistul se pronunță și ajunge la concluzia că ar exista modificări și indicii ale comportamentului simulat al lui Genică Boerică.

Pe de altă parte, chestionarul de întrebări folosit de către specialist a fost mult mai mare și a vizat și alte întrebări relevante și anume întrebarea nr.5 – „Ai auzit că Melinescu i-a spus lui Priboi că face cadou lui Năstase lucrarea cu privire la Dana Năstase?” și întrebarea nr.10 – „Ai văzut că Melinescu i-a dat lui Priboi dosarul care face obiectul acestei cauze?”.

Referitor la aceste ultime întrebări, în concluziile raportului de constatare nu s-a făcut nicio mențiune, în sensul că răspunsurile la aceste întrebări ar fi indicat sau ar fi scos în evidență indicii ale comportamentului simulat al lui Genică Boerică.

În aceste condiții, reprezentantul Ministerului Public a apreciat că, în mod greșit prima instanță a ajuns la concluzia că martorul denunțator ar fi fost nesincer, și aceasta întrucât, nu a avut ca suport realitatea raportului de constatare, mai precis concluziile acestui raport care se referă doar la relevanța răspunsului la întrebarea nr.8 din chestionar.

În consecință, cu privire la întrebările nr.5 și 10 și răspunsurile la aceste întrebări nu au existat indicii cu privire la comportamentul simulat al lui Genică Boerică.

Fapta de divulgare de informații este dovedită și de declarațiile martorilor audiați în cauză, care se coroborează cu declarațiile martorului denunțator (martorii Drăgan Radu Constantin și Stănescu Niculina Eugenia).

Martorul Drăgan Radu Constantin a declarat că martorul denunțator Genică Boerică i-a relatat în cursul anului 2002 – 2003 despre faptul că a existat un dosar care îl privea pe Adrian Năstase sau familia acestuia și că a reușit să scoată, să șteargă dosarul de la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

Martora Stănescu Niculina Eugenia a declarat că martorul Genică Boerică i-a spus că există la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor un dosar care o viza pe Dana Năstase și că acest lucru a fost aflat de

inculpații Năstase Adrian și Ristea Priboi, precum și că, în acest sens, s-ar fi întâlnit Năstase Adrian, Melinescu P. Ioan, Priboi Ristea și Genică Boerică pentru a evalua situația.

Aceeași martoră a mai afirmat că l-a însoțit de mai multe ori pe Genică Boerică la biroul inculpatului Ristea Priboi.

Aceste probe se coroborează între ele, precum și cu cronologia faptelor și activitățile infracționale desfășurate în timp de către cei trei inculpați.

Reprezentantul Ministerului Public a apreciat că soluția primei instanțe este greșită, întrucât nu au fost avute în vedere declarațiile martorului denunțator Genică Boerică, care se coroborează cu declarațiile celorlalți martori și cu activitatea desfășurată de acest martor, de aceea inculpatul Melinescu P. Ioan a fost numit ca președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

Martorul Genică Boerică, fără a fi reprezentat în cadrul Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, a relatat aspecte ce țineau de activitatea acestei instituții, aspecte care s-au confirmat din cercetările efectuate și din înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

2. A doua critică a hotărârii atacate vizează greșita achitare a inculpaților Năstase Adrian, Melinescu P. Ioan și Ristea Priboi pentru săvârșirea infracțiunilor de dare de mită și luare de mită, respectiv pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la aceste două infracțiuni (în cazul inculpatului Ristea Priboi).

Prin actul de sesizare s-a reținut că inculpatul Năstase Adrian, în baza înțelegerii cu inculpatul Melinescu Ioan și cu complicitatea evidentă a inculpatului Ristea Priboi, a susținut și determinat emiterea HG nr.1399/30 decembrie 2000, pe care a semnat-o în calitate de prim-ministru și prin care inculpatul Melinescu Ioan a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

Inculpatul Melinescu P. Ioan a primit funcția de președinte în scopul clasării lucrării nr.S 3439/1999 și a efectuării demersurilor ilicite ca această lucrare să nu ajungă la parchet, ci în posesia inculpatului Năstase Adrian.

La dosar există probe care dovedesc comiterea acestor infracțiuni reținute în sarcina celor trei inculpați.

După numirea de la data de 28 decembrie 2000, în funcția de prim – ministru, a inculpatului Adrian Năstase, la două zile, în ședința de guvern din 30 decembrie 2000, acesta a determinat emiterea HG nr.1399/2000, pe care a semnat-o în calitate de prim-ministru, hotărâre prin care a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, inculpatul Melinescu și, în același timp, a fost revocat fostul președinte

Cucu Adrian și unul din membrii – Enescu Vasilica; persoanele revocate din funcție erau de opinie, fie că această lucrare ce se afla în dezbatere trebuie continuată în ceea ce privește efectuarea de verificări, fie că această lucrare trebuia trimisă la parchet pentru efectuarea de cercetări.

Întrucât martora Enescu Vasilica a fost revocată din funcție, aceasta a predat lucrarea S 3439/1999 martorului Șerban Marin, la data de 3 ianuarie 2001, din dispoziția verbală a inculpatului Melinescu Ion, aspect care a fost dovedit în cauză.

Ulterior, la data de 23 ianuarie 2001, martorul Șerban Marin, contrar prevederilor regulamentare, a întocmit și semnat nota cu propunerea de clasare a lucrării privind operațiunile de spălare a banilor efectuate de Năstase Daniela, Cernatov Tamara, Bittner Alexandru și Petre Ion.

În ședința Plenului Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor din data de 24 ianuarie 2001, s-a hotărât clasarea lucrării S 3439/1999 și a lucrării 3700/2000; în aceste condiții, la data de 24 ianuarie 2001, inculpatul Melinescu Ion a semnat decizia nr.10 prin care s-a dispus clasarea lucrării susmenționate și, totodată, s-a realizat blocarea acestor informații ce ar fi putut fi valorificate într-o cauză penală a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat să se constate urgența cu care au avut loc toate schimbările susmenționate, numirile efectuate și urgența cu care inculpatul Melinescu P. Ioan a luat măsurile de predare și ulterior de clasare a lucrării; într-un termen atât de scurt nu se puteau efectua verificări serioase, rezonabile care să conducă la concluzia clasării acestei lucrări.

A mai arătat că a dorit să producă înscrisuri pe care să le depună la dosarul cauzei, ca și înscrisuri noi, prin care să se dovedească că soluția de clasare a fost luată cu multă ușurință, că există suspiciuni certe de comitere a unor infracțiuni și care justificau opiniile celor doi membrii revocați (Cucu Adrian și Enescu Vasilica), pentru sesizarea parchetului.

Toate aceste evenimente nu puteau avea loc într-un termen atât de scurt, dacă nu ar fi existat întâlniri între inculpați, întâlniri în urma cărora s-a stabilit modul în care urma să fie clasată lucrarea; toate întâlnirile la care a făcut referire Genică Boerică, au avut loc în realitate, iar aceste acțiuni au căpătat un caracter infracțional.

Așa cum s-a arătat mai sus, veridicitatea acestor întâlniri este probată de declarațiile martorului Genică Boerică, care se coroborează cu declarațiile martorilor Drăgan R. Constantin, Niculina Eugenia și alții, dar și din verificările efectuate și documentele aflate la dosarul cauzei.

Deosebit de importante sunt aspectele semnalate de martorul Genică Boerică, privind conținutul discuțiilor purtate de inculpați, referitoare la acțiunile convenite de aceștia pentru a fi puse în aplicare și a fi clasată lucrarea respectivă.

Din declarațiile martorilor Genică Boerică rezultă că, în fața inculpaților Năstase Adrian și Priboi Ristea, inculpatul Melinescu Ion a afirmat că existența lucrării la nivelul Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor poate prezenta un pericol și după perioada alegerilor, atâta timp cât această lucrare există și cât șef este numitul Cucu Adrian, pus acolo de alt partid.

Tot cu ocazia acelor discuții, s-a stabilit că inculpatul Melinescu P. Ion să facă tot posibilul să blocheze lucrarea pentru ca aceasta să nu plece la partid, mai precis să nu se facă demersurile necesare cu privire la sesizarea parchetului.

În acest sens, inculpatul Melinescu P. Ion le-a explicat celorlalți inculpați și modalitatea în care intenționează să redacteze acest demers, precizând că are controlul asupra câtorva membri ai Plenului, nominalizând în mod expres numele Șerban și făcând vorbire despre o doamnă.

Aspectele ce țineau de activitatea internă a Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, pe care martorul Genică Boerică le-a relatat, se confirmă din cercetările efectuate și demersurile aflate la dosarul cauzei.

Tot din declarațiile martorului denunțator mai rezultă că a avut discuții cu inculpatul Priboi Ristea, care a comunicat că a discutat cu șeful său, inculpatul Adrian Năstase și că a insistat pentru ca inculpatul Melinescu să fie numit în funcția de președinte, la două zile după această discuție, inculpatul Priboi Ristea i-a comunicat martorului Genică Boerică să-l anunțe pe inculpatul Melinescu că a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

În final, martorul denunțator Genică Boerică a mai relatat că, după numirea lui Melinescu în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, acesta a afirmat textual că îi va face lui Adrian Năstase cadou suma depusă în contul Danei Năstase; aceste declarații se coroborează cu declarațiile martorilor Stroescu Cristina Valeria și Purcaru Mirela.

Martora Stroescu Cristina Valeria a confirmat faptul că Priboi Ristea îl vizita frecvent pe Năstase Adrian, fiind zile când acesta era vizitat de 3 – 4 ori, iar în unele cazuri, Priboi Ristea venea însoțit de alte persoane la Năstase Adrian.

Martora Purcaru Mirela, fostul consultant la biroul inculpatului Priboi Ristea a declarat că acesta era văzut periodic cu Genică Boerică, fiind vizitat de acesta din urmă, de mai multe ori în perioada 1997 – 2000.

A mai precizat că, în economia cauzei, o deosebită importanță o prezintă ședința de guvern din data de 30 decembrie 2000, imediat după investirea lui Năstase Adrian ca prim – ministru.

Din stenograma ședinței de guvern din 30 decembrie 2000, rezultă că inculpatul Năstase Adrian îl cunoștea pe inculpatul Melinescu Ioan și a garantat pentru numirea acestuia din urmă în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, aspecte ce reies din discuția avută cu fostul ministru al justiției, martora Stănoiu Rodica.

Din stenograma ședinței de guvern și din nota de fundamentare a rezultat că numirea inculpatului Melinescu P. Ioan a fost impusă de inculpatul Năstase Adrian, în condițiile în care, ministrul justiției a declarat și a făcut afirmația în ședința de guvern că nu îl cunoaște și că semnează numai în măsura în care inculpatul Năstase Adrian garantează pentru acesta.

Nu se cunosc care erau argumentele pentru care inculpatul Năstase Adrian a garantat pentru inculpatul Melinescu P. Ioan, însă, inculpatul Năstase Adrian a mai făcut o afirmație foarte importantă, în aceeași ședință de guvern, în sensul că inculpatul Melinescu Ioan era singura persoană care putea face ca lucrurile să meargă bine la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

În condițiile în care niciunul din membrii guvernului nu a formulat în cadrul ședinței propunerea de numire, iar singurul care a susținut-o, fără argumente de fond, a fost inculpatul Năstase Adrian, rezultă fără dubiu că propunerea a fost făcută de acesta.

În nota de fundamentare se face referire la faptul că martorul Tănăsescu Mihai, ministru finanțelor ar fi propus revocarea președintelui Cucu Adrian, însă, din declarațiile lui Tănăsescu rezultă că acesta nu îl cunoștea pe Cucu Adrian și nu ar fi avut niciun motiv de a-l revoca din funcție pe acesta din urmă, care își exprimase opinia, în sensul că acea cauză, care-i privea pe Năstase Adrian și pe soția acestuia, urma să fie trimisă la parchet, toate acestea în condițiile în care parchetului i-a fost respinsă proba testimonială constând în audierea martorului Tănăsescu Mihai, care putea să lămurească o serie de aspecte în condițiile în care inculpații nu recunosc săvârșirea faptelor, în condițiile în care s-au făcut anumite afirmații chiar în nota de fundamentare, care au fost combătute chiar de declarațiile martorilor audiați la parchet.

Astăzi, în fața instanței inculpatul Năstase Adrian a declarat că a existat o propunere de revocare și că în baza acestei propuneri s-ar fi luat această

decizie, deși la dosar nu există aceste documente și în condițiile în care declarația martorului Tănăsescu Mihai infirmă cele spuse de inculpat.

Orice notă de fundamentare se face înaintea unei ședințe de guvern fiind un fapt cert, însă astăzi inculpatul Năstase Adrian a afirmat că, în cursul unei suspendări a ședinței, martora Rodica Stănoiu ar fi cerut lămuriri de la minister, în ceea ce îl privește pe inculpatul Melinescu, însă, inculpatul Năstase Adrian nu a reușit să explice când a apărut semnătura ministrului justiției, Rodica Stănoiu, pe nota de fundamentare.

De aceea, nu s-a putut explica în ce au constat motivele și cine a făcut propunerea de revocare a celui alt martor, membru al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, Enescu Vasilica, ce își supusese opinia și optase pentru continuarea cercetărilor și pentru sesizarea parchetului.

Din toate aceste înscrisuri, nota de fundamentare, stenograma ședinței de guvern, declarațiile martorilor Stănoiu Rodica și Tănăsescu Mihai, a rezultat inexistența vreunei propuneri de revocare a lui Cucu Adrian și a lui Enescu Vasilica, confirmându-se, totodată, declarațiile martorului denunțator Genică Boerică, în sensul că această decizie a fost una individuală.

În acest context, declarațiile martorului Tănăsescu Mihai erau foarte importante în a stabili dacă decizia a fost într-adevăr o decizie colectivă sau doar o decizie formal colectivă și nu impusă de inculpatul Năstase Adrian, pe considerentele ce rezultă din această cauză.

Nu întâmplător, după numirea în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, primul lucru pe care l-a făcut inculpatul Melinescu Ioan, în aceeași zi, a fost să blocheze telefoanele celor doi membri ai Oficiului (Cucu Adrian și Enescu Vasilica) și să ia mașina de serviciu a celor doi.

Toate aceste aspecte se coroborează între ele și dovedesc comiterea infracțiunii de corupție.

Faptul că la scurt timp după numirea în funcția de președinte, inculpatul Melinescu Ioan face o serie de demersuri care duc la clasarea acestei lucrări, vine să confirme existența acestei infracțiuni, declarațiile și denunțul făcut de martorul Genică Boerică.

După revocarea din funcția de președinte a lui Melinescu Ioan, acesta a devenit consilier al inculpatului Năstase Adrian.

3. În ceea ce privește greșita achitare a inculpatului Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de înscrisuri:

În fapt, s-a reținut că această infracțiune ar fi fost comisă în prima jumătate a anului 2001, perioadă în care inculpatul Melinescu Ioan a sustras lucrarea S 3439/1999, care o viza pe Năstase Daniela, înmânând acest dosar

inculpatului Priboi Ristea, consilier al primului ministru Năstase Adrian, în scopul de a-i fi remisă ulterior acestuia.

La dosar există probe care dovedesc săvârșirea acestei fapte, respectiv declarațiile martorului Genică Boerică care se coroborează cu declarațiile martorilor Drăgan Radu și Drăgan Cristina și care confirmă scoaterea lucrării S 3439/1999 de către inculpatul Melinescu Ioan din cadrul Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor și predarea acestuia către inculpatul Ristea Priboi.

Martorul Genică Boerică a descris în detaliu modul în care lucrarea a fost sustrasă din incinta Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor de către inculpatul Melinescu Ioan: în primăvara lui 2001, Melinescu Ioan a venit la mașina mea, având asupra sa un dosar mare și mi-a cerut să mergem împreună la biroul lui Priboi, la Palatul Parlamentului.

În biroul lui Priboi Ristea, inculpatul Melinescu Ioan a scos dosarul mai mare ce îl avea asupra sa, un alt dosar destul de voluminos, după care a afirmat că acest dosar este cel care privește lucrarea referitoare la banii puși în contul Danei Năstase, l-a înmănat lui Priboi Ristea, spunându-i „să stea liniștit că totul s-a terminat”. Ristea Priboi a preluat dosarul și l-a închis într-o casetă metalică.

Declarațiile martorului denunțator Genică Boerică se coroborează cu cele ale martorului Drăgan R. Constantin care a confirmat că Genică Boerică i-a relatat despre acțiunea inculpatului Melinescu, care a reușit să scoată dosarul ce o privea pe Dana Năstase și astfel, Melinescu Ioan a ajuns președintele Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

De asemenea, declarațiile martorului denunțator Genică Boerică se coroborează cu declarațiile martorei Stănescu Niculina Eugenia, care a confirmat că martorul denunțator Genică Boerică i-a relatat despre modalitatea în care l-a sprijinit pe inculpatul Melinescu să ocupe funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

Aceste probe, declarațiile martorilor se coroborează cu declarațiile martorului denunțator și pot fi avute în vedere de instanță împreună cu răspunsurile la cele două întrebări relevante la care s-a făcut referire la începutul pledoariei, întrebări din cadrul raportului de constatare tehnico-științifice și în care s-a apreciat că nu există comportament simulat al martorului denunțator Genică Boerică.

Toate cele sus menționate se coroborează și cu demersurile făcute de inculpatul Melinescu Ioan după preluarea funcției de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor: la data de 22 ianuarie 2001, înființarea unor registre separate pentru tranzacțiile suspecte, fiind luate

măsuri în acest sens, pentru a se crea condițiile pentru a se sustrage acea lucrare.

Cu toate că nu s-a luat o decizie în acest sens (pentru a se face registre separate), în cadrul plenului Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, înscrieri separate cu privire la tranzacțiile suspecte, totuși, începând cu data de 1 februarie 2001, în baza dispozițiilor verbale ale inculpatului Melinescu Ioan, s-a trecut la întocmirea acestor registre, unde a fost reînregistrată lucrarea S 3439/1999 și ulterior și lucrarea nr.3700/2000.

Toate aceste demersuri au fost făcute pentru a se crea o stare de confuzie pe fondul căreia inculpatul Melinescu P. Ioan să poată sustrage, în mod facil, lucrarea.

Pe de altă parte, lucrarea nr.S 3439/1999 nu a figurat niciodată înregistrată în arhiva Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor.

În urma verificărilor tuturor proceselor-verbale s-a constatat că această lucrare nu figurează că ar fi fost predată și nici că ar fi făcut obiectul vreunui proces-verbal de distrugere.

Potrivit declarațiilor martorilor Popescu Mircea, Șerban Mihai și Georgescu Irimia, președintele Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, inculpatul Melinescu P. Ioan, era singura persoană care putea solicita orice lucrare arhivată sau nearhivată, din cadrul oficiului.

În cadrul oficiului, nu s-au găsit decât două note întocmite de analistul financiar Roșcaniuc Elena, nota întocmită de Șerban Mihai și fișa lucrării.

Aceste aspecte se coroborează cu susținerile martorului denunțator, care în declarațiile date, a precizat că Melinescu P. Ioan i-a spus că ar fi lăsat la oficiu, doar câteva documente din lucrare, lipsite de importanță și care sunt confirmate de înscrisurile de la oficiu, de lucrările care se întocmesc în cadrul oficiului și de toate evenimentele ce au decurs ulterior numirii inculpatului Melinescu în funcția de președinte.

Toate aceste probe au condus la concluzia că lucrarea S 3439/1999 a fost sustrasă din cadrul oficiului de către inculpatul Melinescu P. Ioan și din această perspectivă, reprezentantul parchetului a apreciat că se poate reține în sarcina acestuia săvârșirea infracțiunii reținute prin actul de sesizare.

Pentru toate motivele mai sus expuse, reprezentantul parchetului a apreciat că toate infracțiunile au fost dovedite și probate de mijloacele de probă administrate în cauză, motiv pentru care s-a solicitat condamnarea inculpaților la pedepse privative de libertate și la pedeapsa complementară prevăzută de dispozițiile art.64 lit.a teza a II-a lit. b și c din Codul penal.

Totodată, s-a solicitat obligarea inculpaților la plata cheltuielilor judiciare către stat.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Melinescu Ioan, avocat Cazacu Ion, având cuvântul, în ceea ce privește recursul formulat de parchet, a solicitat respingerea acestuia, ca nefondat, întrucât nu aduce niciun fel de elemente noi care să conducă la o reinterpretație a probatoriilor administrate și la o schimbare fundamentală a soluției din cauză.

A mai arătat că, în motivele de recurs formulate în scris, nu se invocă niciun motiv de nelegalitate, ci se discută doar de dispozițiile art.385⁶ alin.3 din Codul de procedură penală.

La termenul de astăzi, reprezentantul parchetului a pus în discuție punctul 18 al art.385⁹ din Codul de procedură penală, cu privire la o greșită apreciere a situației de fapt, însă, după opinia sa, întreaga critică a parchetului se referă numai la elemente de netemeinicie și nu conține niciun element care să conducă la o casare pe elemente de nelegalitate a hotărârii pronunțate de prima instanță.

Judecătorii fondului au motivat în mod corect, juridic, poziția pe care au luat-o, în mod concret, cu privire la fiecare acuzație.

În ceea ce privește infracțiunea de divulgare de informații, a arătat că reprezentantul parchetului nu a adus nicio dovadă în plus față de cele reținute în rechizitoriu și combătute în mod punctual de către prima instanță; întreaga afirmație cu privire la divulgarea de informații se bazează pe o singură declarație sau pe mai multe declarații ale unei singure persoane, Genică Boerică.

Genică Boerică, în perioada 19 – 24 ianuarie 2006 a făcut niște denunțuri, în timp ce se afla în executarea unei pedepse privind săvârșirea unor infracțiuni în legătură cu restituiri de TVA, spălare de bani, grup organizat.

Domnul avocat a mai precizat că din sursele avute a rezultat că aceste denunțuri nu au fost formulate la sediul parchetului, iar acestea au fost făcute după ce, în data de 6 ianuarie 2006, în ziarul „Evenimentul Zilei” a apărut o primă discuție în legătură cu dosarul de la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor; au apărut facsimile din acea lucrare, înainte de 19 ianuarie 2006, dată la care Genică Boerică a făcut primul denunț, în care nu s-a precizat că cele sesizate mai sunt cunoscute și de alte persoane, pentru ca ulterior să apară martori care să relateze fapte pe care le-au aflat de la Genică Boerică după 6 ani de la producerea lor.

A solicitat instanței să constate că declarația martorei Stănescu Niculina, luată în primul ciclu procesual, nu a fost datată și nu a fost luată în prezența vreunui avocat, astfel încât apreciază că aceasta reprezintă o probă preconstituită.

În al doilea ciclu procesual, la data de 7 iulie 2009, martora Stănescu Niculina a fost audiată la parchet în prezența avocaților și a precizat că: „nu mi-a spus niciodată Genică Boerică despre Adrian Năstase sau despre Dana Năstase”.

În declarația dată în fața primei instanțe, aceeași martoră a precizat că: „am aflat despre aceste lucruri de la cei de la Direcția Națională Anticorupție, când m-au audiat; am dat declarațiile anterioare pentru că mă aflam într-o situație absolut excepțională, de temere, soțul meu fiind arestat”.

Într-unul din înscrisurile ce au fost depuse la dosar se găsește un extras din dosarele în care a fost judecat și condamnat domnul Genică Boerică, dosare în care apare soțul doamnei Stănescu Niculina, eliberat în anul 2008.

Martorul Drăgan, șoferul lui Genică Boerică, în prima declarație dată la parchet, acesta a afirmat că îl cunoaște pe Boerică din anul 1998, pentru ca, ulterior, să revină și să precizeze că îl cunoaște din anul 2003, când l-a angajat șofer și „când l-a băgat în afacerile de la Craiova cu rambursările de TVA”, pentru care a primit o pedeapsă de patru ani și șase luni închisoare.

În declarația dată în fața primei instanțe, același martor a precizat că: „nu mai cred nimic din ce mi-a transmis Genică Boerică, pentru că el mi-a creat foarte multe probleme”.

Domnul avocat Cazacu Ion, în ceea ce privește testul poligraf, a arătat că nu poate fi considerat nimic credibil din cele declarate de Genică Boerică, în condițiile în care, la întrebarea esențială nr.8, specialistul care a interpretat testul a ajuns la concluzia „comportament nesincer”; mai mult decât atât, diagramele care indică o anumită stare emoțională sunt absolut identice cu cea de la întrebarea nr.8.

În opinia sa, Genică Boerică nici nu cunoaște configurația din Palatul Parlamentului a biroului pe care îl ocupa Adrian Năstase, față de cabinetul lui Ristea Priboi.

Din declarațiile celor două martore, șefele de cabinet ale lui Năstase Adrian și Ristea Priboi, rezultă faptul că acestea nu l-au condus niciodată pe Genică Boerică sau pe Melinescu Ion la domnul Năstase Adrian.

În ceea ce privește volumul dosarului sustras de Melinescu Ioan, din declarațiile lui Genică Boerică rezultă că acesta era ori un biblioraft ori o mapă ori un plic.

Deși, la parchet martorul Genică Boerică a precizat că a asistat, că a fost primit de domnul Năstase și că a văzut ce s-a discutat, în fața primei instanțe a arătat că a stat în anticameră și a fost invitat înăuntru atunci când discuția deja se terminase.

În opinia sa, un procuror care dispune trimiterea în judecată, pe baza unor înțelegeri insidioase, fără acceptare, fără promisiuni, fără nicio vorbă, înseamnă că este un procuror abuziv.

Nu se poate dispune trimiterea în judecată doar pe niște supoziții și nu se poate face o analiză de dare și luare de mită afirmând că este sub condiție suspensivă, adică la momentul la care ar fi avut loc întâlnirea, nici nu erau câștigate alegerile parlamentare, nici nu se știa dacă domnul Năstase Adrian va fi prim-ministru, nici nu se știa ce se va întâmpla, însă domnul Melinescu a acceptat o propunere făcută de domnul Năstase.

În opinia sa, prima instanță, în mod corect, a apreciat că infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată inculpații sunt infracțiuni instantanee, care se consumă la momentul la care nu a fost refuzată oferta.

În legătură cu modalitatea de epuizare și de consumare a unei infracțiuni de mită, prima instanță a reținut în mod corect, un dubiu de neînlăturat cu privire la săvârșirea acestei infracțiuni.

La termenul de astăzi, reprezentantul parchetului nu a reușit să convingă, în sensul că nu există dubiu și aceasta întrucât probele administrate în cauză îl contrazic.

În ceea ce privește infracțiunea de sustragere sau distrugere de înscrisuri, s-a arătat că inculpatul Melinescu, în calitate pe care a avut-o nu a pus mâna pe respectiva lucrare și nu avea cum să ajungă în posesia ei, întrucât aceasta s-a aflat întotdeauna asupra analistului și a membrului din plen care o coordona, doamna procuror Enescu sau domnul Șerban – singurii care au fost în contact fizic cu lucrarea, după care această lucrare a urmat ciclul și procedurile explicate de fostul președinte Cucu Adrian.

Fostul președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, Cucu Adrian a fost revocat din funcție în anul 2000, din considerente, din punctul său de vedere, de natură profesională și politică, întrucât era vorba de un nou program de guvernare; la data de 27 iunie 2012 a fost revocat de actualul guvern pentru aceleași considerente.

Lucrarea de la oficiu a fost respinsă de două ori: odată lucrarea se referea la numitul Teșu, care depusese bani în cont, iar a doua oară s-a constatat că banii proveneau de la Bittner și era normal să fie cercetat dacă sursele de venit sunt ilicite, constatându-se că acesta din urmă avea 26 de societăți comerciale, toate pe profit și care i-au permis să achiziționeze bunurile constând în bijuterii și tablouri; contractul a fost solicitat de bancă, cei de la bancă l-au trimis la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, iar cei de la oficiu l-au pus, la cererea Direcției Naționale Anticorupție, în dosar.

Aceasta este realitatea în legătură cu aspectele sus menționate, iar plasarea lucrării s-a făcut ca urmare a analizei domnului Șerban Marin, reprezentantul Ministerului de Interne, care a verificat extrem de atent și a concluzionat că sursa, proveniența banilor este una licită, din beneficiile luate de la aceste societăți, astfel încât lucrarea a fost clasată.

A apreciat că domnul Melinescu nu putea să influențeze acest aspect.

Niciodată inculpatul Melinescu nu a influențat în vreun mod soluția dată în legătură cu o lucrare, iar faptul că a semnat o decizie nu constituie un fapt cu conotații penale, întrucât aceasta făcea parte din atribuțiile sale de serviciu.

În consecință, nu există nicio singură probă în sensul că domnul Melinescu s-ar fi aflat în contact cu acea lucrare, astfel încât nu poate fi acuzat că ar fi sustras-o sau ar fi distrus-o.

Pe de altă parte nu ar fi fost necesar ca respectiva lucrare să fie ascunsă, întrucât Năstase Adrian, în declarația de avere, publicată pe site-ul Camerei Deputaților, indicase exact suma și proveniența acesteia.

Mai mult decât atât, operațiunea de depunere a acelei sume de bani nu a fost niciodată cotate de către bancă ca o operațiune suspectă, de spălare a unei sume de bani, ci, s-au respectat dispozițiile legale, potrivit cărora depunerile în numerar de peste 10.000 euro trebuiau raportate.

În ceea ce privește recursul declarat de inculpatul Melinescu Ioan, s-a arătat că, întrucât ne aflăm în fața unui recurs devolutiv, în afară de motivul de recurs invocat în scris, la acest termen de judecată inculpatul Melinescu Ioan a solicitat schimbarea încadrării juridice, în sensul înlăturării dispozițiilor art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000 din infracțiunea prevăzută de art.254 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000, invocând temeiul de casare prevăzut de art.385⁹ pct.17 din Codul de procedură penală.

La întrebarea instanței, în sensul dacă se solicită probe în ceea ce privește schimbarea încadrării juridice, apărătorul recurentului inculpat a precizat că sub acest aspect nu vor solicita probe.

Potrivit dispozițiilor din Legea nr.21/1999 și dispozițiilor art.8 și art.9 din Regulamentul de funcționare al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, nu există atribuții de constatare sau de sancționare a contravențiilor, ori de constatare, urmărire sau judecare a infracțiunilor pentru președintele sau membrii plenului oficiului; competent să efectueze urmărirea penală și să se sesizeze într-o astfel de cauză erau numai procurorii DIICOT.

Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor este o unitate de informații financiare, el are rolul numai de a desecretiza secretul bancar, întrucât există o corespondență cu băncile, însă nu are rolul de a constata infracțiuni; dacă există suspiciuni, toate lucrările oficiului se

concretizează într-o informare, care nu este semnată de nicio persoană și care nu reprezintă mod de sesizare, fiind un act care se pune la dispoziția procurorului, care să îl conducă, prin administrarea altor probatorii la constatarea infracțiunii; adresa de înaintare însă este semnată de președintele oficiului.

În consecință, o asemenea încadrare juridică nu poate fi primită.

De asemenea, apărătorul recurentului inculpat Melinescu P. Ioan a precizat că solicită schimbarea temeiului achitării pentru infracțiunea de luare de mită din art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit. d în art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.b din Codul de procedură penală.

A precizat că, așa cum rezultă din motivarea hotărârii atacate, acțiunea de numire în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor nu întrunește nici latura obiectivă și nici latura subiectivă a infracțiunii de dare de mită, astfel încât, este evident că în acest context nici infracțiunea de luare de mită nu poate exista.

Mai mult decât atât, actul de numire în funcția de președinte al oficiului, printr-o hotărâre a guvernului, este un act – fapt administrativ, fără conotații penale, fiind dovedit că a fost un act exercitat de primul ministru, iar hotărârea fiind semnată în calitate pe care acesta a avut-o. În același timp, acesta reprezintă un act care, așa cum au declarat cei trei martori audiați în cauză (Șerban Mihăilescu, Ovidiu Grecea și Rodica Stănoiu), se referea la o activitate de guvernare.

A precizat că, în motivele de recurs aflate în scris la dosarul cauzei a indicat lucrarea „Explicațiile teoretice” a profesorului Dongoroz potrivit căroră: „fapta nu este prevăzută de lege, adică nu este incriminată: cazul denunțurilor sau al plângerilor exagerate în care fapte nepenale sunt prezentate denaturat, cazul unor indicii aparent serioase care au dus la o bănuială dovedită netemeinică”.

În subsidiar, a solicitat schimbarea temeiului achitării pentru infracțiunea de luare de mită din art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit. d în art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.a din Codul de procedură penală, întrucât, în cauză, nu a avut loc nicio înțelegere între inculpații Năstase Adrian și Melinescu Ioan.

Ca atare, întrucât infracțiunea de dare, respectiv de luare de mită este circumscrisă unei acceptări, unei „lipsa unui refuz” sau unei „primiri efective a unei funcții”, în lipsa acestor factori apreciază că poate fi avut în vedere și temeiul achitării prevăzut de art.10 lit.a din Codul de procedură penală.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Năstase Adrian, avocat Viorel Roș, având cuvântul, în ceea ce privește recursul declarat de parchet, a arătat că acest dosar reprezintă unul dintre dosarele în care probele sunt fabricate, răstălmăcite.

A arătat că soluția pronunțată în cauză este corectă în ceea ce privesc argumentele soluției de achitare, însă este greșită referitor la temeiul achitării.

Nu putem fi de acord cu solicitările parchetului, în sensul că s-a solicitat să fie avut în vedere doar ceea ce este favorabil din raportul de constatare tehnico-științifică privind comportamentul simulat al lui Genică Boerică, iar nu toate răspunsurile la întrebările ce au fost puse acestuia, în condițiile în care în acest raport s-a arătat că subiectului i-a fost adus la cunoștință faptul că a fost „diagnosticat ca nesincer”.

Pe de altă parte, afirmația nu poate fi primită, nici susținerea parchetului, în sensul, că declarațiile denunțatorului Genică Boerică se coroborează cu alte declarații, cu declarațiile martorilor Drăgan Radu Constantin și ale martorei Stănescu Niculina; în mod corect, prima instanță a apreciat că declarația martorului denunțator nu se coroborează cu declarațiile celor doi martori audiați în fața instanței, care au arătat că tot ceea ce cunosc, știu de la denunțator.

Recursul parchetului este vădit nefondat, neîntemeiat și, în consecință, a solicitat respingerea acestuia.

În ceea ce privește recursul declarat de inculpatul Năstase Adrian a arătat că ceea ce se impută lui Năstase Adrian este fapta prevăzută de art.255 din Codul penal, care presupune, din punct de vedere al elementului material, promisiunea, oferirea sau darea de bani, iar nu emiterea unei hotărâri de guvern.

Potrivit dispozițiilor art.17 din Codul penal, infracțiunea este fapta care prezintă pericol social, săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală.

Fapta ce i-a fost imputată inculpatului reprezintă o promisiune, iar nu activitatea de emitere a unei hotărâri de guvern.

În mod corect prima instanță a ajuns la concluzia că nu a existat nicio întâlnire între inculpați, astfel încât nu a existat nici posibilitatea de a vorbi și nici o eventuală înțelegere între ei; tot în mod corect, prima instanță a reținut că martorul denunțator Genică Boerică nu a fost niciodată la Năstase Adrian în biroul acestuia, aspecte care rezultă, atât din declarațiile coinculpaților Melinescu Ioan și Priboi Ristea cât și din declarațiile celor două șefe de cabinet ale acestora, precum și faptul că prima întâlnire dintre Melinescu Ioan și Năstase Adrian a avut loc în martie 2001, în timpul unei ședințe de guvern.

Infracțiunile de dare și de luare de mită sunt infracțiuni care se consumă instantaneu, astfel încât la momentul pretinsei discuții nici nu se putea consuma acea faptă de dare, respectiv luare de mită; în aceste condiții dacă nu a existat promisiunea, oferirea sau darea de foloase, nu a existat nici înțelegerea de a face un anumit lucru.

În consecință, în opinia sa, fapta nu există, iar temeiul achitării pentru infracțiunea prevăzută de art.255 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000 trebuie să fie cel prevăzut de art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.a din Codul de procedură penală.

Prima instanță, în mod greșit, a apreciat că temeiul achitării îl reprezintă dispozițiile art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d din Codul de procedură penală, întrucât există acea hotărâre de guvern. Pe de altă parte, în mod corect prima instanță a reținut că, în cauză, nu a existat nicio acțiune de promisiune, oferire sau dare de foloase.

Pe de altă parte, recurentul intimat inculpat Năstase Adrian nu ar fi avut niciun motiv să săvârșească această infracțiune, în condițiile în care a declarat suma de 400.000 USD, reprezentând bani ai soției sale Dana Năstase primiți de la Tamara Cernasov, conform declarației sale de avere publicată pe site-ul Camerei Deputaților; în aceste condiții, Năstase Adrian nu ar mai fi avut nevoie să ceară inculpatului Melinescu Ion să facă un act contrar îndatoririlor sale de serviciu, să sustragă dosarul și, apoi, dosarul să apară în presă.

Mai mult decât atât, „eventuala sustragere a dosarului” nu era importantă, întrucât acest dosar putea fi reconstituit.

Din punctul său de vedere, parchetul putea să solicite audierea martorului Grigore Emil, până la acest moment procesual, pentru a face dovada provenienței banilor sau bunurilor.

A mai arătat că, inculpatul Melinescu Ioan a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor la data de 30 decembrie 2000, iar nu în prima ședință de guvern, care a avut loc la data de 29 decembrie 2000.

De asemenea, a mai arătat că, în momentul în care parchetul este sesizat cu o acuzație îndreptată împotriva unui parlamentar, parchetul nu poate face decât un singur lucru și anume, trebuie să trimită sesizarea la Camera Deputaților sau la Senat, unde se instituie o comisie, care ajunge la o concluzie; ulterior, această concluzie este supusă verificării comisiei juridice care, la rândul ei apreciază dacă este necesar să se adreseze plenului camerei din care face parte parlamentarul, respectiv pentru ca acesta să dea avizul în vederea începerii urmăririi penale.

La data la care s-a cerut și s-a dat avizul de către Camera Deputaților, intervenise prescripția răspunderii penale, chiar și pentru fapta reținută în forma agravată; la data la care s-a pus în mișcare acțiunea penală și a fost sesizată instanța, intervenise prescripția răspunderii penale, însă recurentul intimat inculpat Năstase Adrian nu dorește o soluție de încetare a procesului penal, întrucât apreciază că nu a săvârșit nicio faptă penală și, în consecință, singura soluție care se impune este achitarea, în temeiul art.11 pct.2 raportat la art.10 lit.a din Codul de procedură penală, întrucât fapta nu există.

În ceea ce privește solicitarea formulată de inculpatul Melinescu, în sensul schimbării încadrării juridice a apreciat că aceasta este corectă, în condițiile în care inculpatul nu avea atribuții dintre acelea prevăzute de Legea nr.78/2000, care să justifice calificarea ca agravată a infracțiunii.

Apărătorul recurentului intimat inculpat Priboi Ristea, avocat Dumitru Rădescu, având cuvântul, în ceea ce privește recursul formulat de parchet a solicitat, în temeiul art.385¹⁵ pct.1 lit.b din Codul de procedură penală, respingerea acestuia ca nefondat, pentru următoarele considerente:

Complicitatea de care a fost acuzat recurentul inculpat Ristea Priboi a vizat două perioade de timp: luna noiembrie a anului 2000 și data de 30 sau 31 decembrie a aceluiași an.

În recursul motivat, depus de către parchet, motivele circumscrise pct.18 din art.385⁹ conțin patru paragrafe.

Prima critică adusă sentinței recurate este aceea că prima instanță a luat în considerare declarația unuia dintre martorii propuși de apărare, audiat la ultimul termen de judecată, respectiv martorul Filipescu Victor, care a declarat că în perioada 19 decembrie 2000 – 6 ianuarie 2001 s-a aflat la Predeal împreună cu familia sa și cu inculpatul Ristea Priboi, depoziție care, în opinia recurentului nu se coroborează cu declarația dată de martorul denunțător Genică Boerică, ce a relatat că s-a întâlnit cu inculpatul Ristea Priboi la Predeal, atunci când acesta se afla la Brașov.

Martorul denunțător Genică Boerică a declarat în fața primei instanțe că s-a întâlnit cu inculpatul Ristea Priboi în județul Dolj – municipiul Craiova, strada Calea Severinului vis-a-vis de magazinul Billa.

A doua chestiune o reprezintă răspunsul lui Genică Boerică la întrebarea reprezentantului parchetului: „da, m-am întâlnit cu Ristea Priboi și cu Adrian Năstase, dar un an sau doi mai încolo, în 2002 - 2003”; aceasta înseamnă că în data de 30 decembrie 2000 între Genică Boerică și Ristea Priboi nu ar fi avut loc acea întâlnire.

Parchetul a mai susținut că declarația martorului denunțător Genică Boerică nu ar fi conformă cu declarația martorei Luca Gina, care la întrebarea,

unde se afla în data de 30 decembrie 2000, a răspuns că „nu știu unde mă aflam pe 30 decembrie 2000”, este posibil ca în acel an să fi petrecut revelionul cu Genică Boerică, fie la Herculane, fie la Brașov”.

În aceste condiții, dacă martora Luca Gina se afla cu Genică Boerică la Herculane, în județul Mehedinți, în mod logic, acesta nu se afla la Predeal, iar dacă era cazată la Poiana Brașov, de ce s-ar mai fi dus Genică Boerică din Poiana Brașov la Craiova, ca să se întâlnească cu inculpatul Ristea Priboi.

Domnul avocat Dumitru Rădescu a apreciat că nu sunt motive care să conducă la concluzia existenței unei erori grave de fapt săvârșite de prima instanță.

În ceea ce privește raportul de constatare tehnico-științifică, același apărător a arătat că se face prea mult vorbire despre testul poligraf, care nu este unul dintre mijloacele de probă prevăzute de dispozițiile art.64 alin.1 din Codul de procedură penală; se folosește denumirea de raport de constatare tehnico-științifică, fără a se observa că situația martorului denunțator nu se regăsește între situațiile expres și limitativ prevăzute de dispozițiile art.112 alin.1 din Codul de procedură penală.

Pe de altă parte, răspunsurile la întrebările ce i-au fost puse martorului denunțator, în momentul efectuării testului poligraf, nu pot fi segmentate, astfel încât concluziile privind conduita cu caracter nesincer a fost propusă în acest dosar ca un mijloc de probă intermediar.

Reprezentantul parchetului a afirmat că a fost vorba de o „înțelegere cu caracter insidios realizată de cei trei inculpați”, însă, potrivit doctrinei citată în motivele de recurs, această înțelegere insidioasă vizează instigarea la săvârșirea de infracțiuni, nicidecum complicitatea la o asemenea faptă.

Chiar dacă s-ar admite, printr-un mecanism de interpretare pozitivă a acestor exprimări din rechizitoriu, că inculpatul Ristea Priboi ar fi un instigator ocult, ascuns, care ar fi fost interesul care l-ar fi avut acesta de a-l instiga pe Năstase Adrian și pe Melinescu Ioan să săvârșescă infracțiunile de dare și luare de mită și care ar fi fost profitul avut în plan general, în condițiile în care Ristea Priboi deținea deja o anumită calitate în viața politică.

Potrivit probelor administrate, atât în faza de urmărire penală, cât și în fața primei instanțe, inculpatul Ristea Priboi nu a fost consilierul pe probleme de informații al inculpatului Năstase Adrian.

A mai arătat că Năstase Adrian a săvârșit faptele în calitate de prim-ministru.

În ceea ce privește recursul formulat de inculpatul Ristea Priboi a solicitat, în temeiul art.385¹⁵ pct.2 lit.d raportat la art.385⁹ pct.17¹ și 17² din Codul de procedură penală, admiterea recursului, casarea în parte a sentinței atacate, cu

privire la admiterea cererii de obligare a martorului denunțator Genică Boerică la cheltuielile făcute cu ocazia judecării cauzei în fața primei instanțe.

Apărătorul recurentului inculpat a arătat că, în mod greșit, prima instanță a respins cererea formulată, cu motivarea că nu se află în niciuna dintre situațiile prevăzute de art.193 alin.1 și 5 din Codul de procedură penală și, în condițiile în care nu există parte vătămată, nu ar putea să fie acordate asemenea cheltuieli, iar, pe de altă parte, nu se află nici în situația prevăzută de dispozițiile art.259 din Codul penal.

În opinia sa, această motivare este greșită, pentru următoarele considerente: recurentul inculpat Priboi Ristea a invocat, ca temei juridic de acordare al cheltuielilor efectuate cu ocazia judecării cauzei în primă instanță, dispozițiile art.193 alin.6 din Codul de procedură penală, potrivit căruia, în celelalte cazuri privind restituirea cheltuielilor judiciare făcute de părți în cursul procesului penal, instanța stabilește obligația de restituire, potrivit legii civile; potrivit legii civile, pretențiile civile trebuie probate, conform dispozițiilor art.1169 Cod civil, or, facturile fiscale și chitanțele depuse în original, inclusiv cu confirmarea încasării și plății TVA-ului cuvenit atestă existența acestei creanțe.

Pe de altă parte, dacă prima instanță ar fi aplicat dispozițiile art.274 alin.1 din Codul de procedură civilă, în sensul că trebuia să reducă onorariul avocațial, a arătat că și această interpretare ar fi fost greșită, întrucât textul de lege mai sus menționat a devenit caduc prin intrarea în vigoare a Legii nr.51/1995 care a interzis stabilirea și existența tabelelor minimale sau maximale pentru onorariile de avocat, deoarece această lege civilă nu mai prevede atribuții de cenzurare sau înlăturare, chiar totală a onorariilor de avocat.

Reprezentantul Parchetului, având cuvântul, față de recursurile declarate de inculpați.

În ceea ce privește motivul de recurs susținut de inculpatul Melinescu Ioan, privind schimbarea încadrării juridice, reprezentantul parchetului a apreciat că acesta este neîntemeiat, având în vedere că, în cauză, sunt incidente dispozițiile art.6 și 7 din Legea nr.78/2000.

A solicitat să se aibă în vedere dispozițiile legale care guvernează desfășurarea ședințelor membrilor plenului Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, din care rezultă că aceștia au atribuții de constatare a contravențiilor și a infracțiunilor; parchetul este informat doar dacă se constată de către membrii oficiului, în ședința plenului, că există indicii cu privire la săvârșirea infracțiunii de spălare de bani sau alte infracțiuni în legătură cu aceste fapte, iar toate informările pleacă spre parchet sub semnătura președintelui oficiului și în condițiile în care se constată că există indicii de săvârșire a unor infracțiuni.

Prin urmare, apreciază că, în mod corect s-a reținut săvârșirea infracțiunii în condițiile art.6 și 7 din Legea nr.78/2000, existând în acest sens dispoziții legale cu privire la aceste atribuții.

În ceea ce privesc celelalte motive de recurs formulate de către inculpați, prin care s-a solicitat schimbarea temeiului achitării din art.10 lit.d în art.10 lit.a, a precizat că înțelege să își susțină motivele de recurs formulate de parchet în sensul că probele dovedesc existența faptei și în niciun caz inexistența acesteia.

De altfel, și în cadrul apărării realizată de către domnii avocați, există diferențe de opinii solicitându-se, pe de o parte, fie aplicarea art.10 lit.a în cazul inculpatului Năstase Adrian, dar și aplicarea art.10 lit. b, în cazul inculpatului Melinescu Ioan.

În ceea ce privește motivul de recurs susținut de inculpatul Ristea Priboi, care vizează obligarea martorului denunțător la cheltuieli judiciare, a solicitat respingerea acestuia, întrucât nu există temei juridic în baza căruia să se dispună o astfel de soluție.

În baza art.385¹³ alin.3 din Codul de procedură penală, Înalta Curte a acordat ultimul cuvânt recurenților intimati inculpați.

Recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, având ultimul cuvânt, a arătat că, în ultimii opt ani, Direcția Națională Anticorupție a încercat să demonstreze vinovăția sa cu privire la săvârșirea a diverse fapte penale, precizând că, se dovedește a fi adevărat preceptul Felix Dzerjinski „*nu există persoane nevinovate, există doar persoane de care nu ne-am ocupat suficient*”.

Totodată, a arătat că, deși în cursul cercetării judecătorești s-a explicat care era procedura prealabilă desfășurării acțiunilor guvernului, precum și faptul că miniștrii recent numiți în guvern nu aveau cum să cunoască într-un interval atât de scurt, de 2 – 3 zile, întregul mecanism de funcționare al guvernului, acuzarea a dat o anumită interpretare acțiunii de guvern și stenogramelor, interpretare pe care a apreciat-o ca fiind revoltătoare.

A mai arătat că nu are logică faptul că el ar fi făcut o înțelegere cu Genică Boerică, precizând că acesta a fost arestat înainte de a se termina mandatul său de prim-ministru, situație în care se ridică o întrebare firească, respectiv, dacă era un prieten atât de apropiat al lui Genică Boerică cum a fost posibilă arestarea sa într-o perioadă în care – așa cum susține parchetul – în calitatea sa de prim-ministru, avea o autoritate de necontestat.

Recurentul intimat inculpat a mai arătat că declarația sa de avere, în care a menționat și existența sumei de 400.000 USD a fost publicată pe site-ul Camerei Deputaților, astfel încât, din moment ce respectiva declarație era publică, nu își mai găsea sensul o eventuală înțelegere privitoare la un dosar, care primise, de două ori, o soluție în sensul netrimiterii la parchet.

A mai arătat că soția sa, Dana Năstase, încă din data de 20 ianuarie 2006, a făcut o plângere, o sesizare în legătură cu apariția a unor facsimile din dosarul aflat la Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, în ziarele „România Liberă” și „Evenimentul Zilei”; urmare a plângerii făcute, s-a primit soluția de neîncepere a urmăririi penale și s-a precizat că nu se cunoștea domiciliul său și al soției sale, pentru ca ulterior, dosarul să fie repus pe rol.

De asemenea, a mai arătat că, toate aceste acțiuni, au avut un obiectiv politic extrem de clar și anume, eliminarea sa din viața publică.

A mai susținut că, ceea ce face și ceea ce a făcut Direcția Națională Anticorupție, în toți acești ani, este profund nedrept și neprofesionist și că este absolut convins că, așa cum astăzi, instanța, ascultând cu atenție argumentele expuse, tot așa va proceda și la judecarea cauzei, care așa cum se arată în raportul MCV-ului este un caz emblematic.

În concluzie, recurentul intimat inculpat Năstase Adrian a precizat că, în opinia sa, soluția în acest dosar nu poate fi decât una singură, și anume achitarea sa și a celorlalți inculpați din prezenta cauză.

Recurentul intimat inculpat Priboi Ristea, având ultimul cuvânt, a arătat că, în perioada 1994 – 2000 a fost consilierul lui Adrian Năstase și în această calitate a fost de nenumărate ori în cabinetul acestuia, ori de câte ori era chemat sau trebuia să îi prezinte probleme de serviciu. De altfel, acest fapt reiese și din declarațiile date, în calitate de martor, de către fostele șefe de cabinet ale lui Adrian Năstase.

Referitor la aceste declarații, a arătat că, în mod greșit, au fost coroborate de către parchet cu declarațiile lui Genică Boerică, dându-li-se, astfel, o semnificație care nu este corectă. De altfel, acuizarea a coroborat declarațiile lui Genică Boerică, iar din coroborarea acestora cu declarațiile martorilor au fost selectate numai ceea ce s-a dorit de către parchet; Genică Boerică nu a fost niciodată împreună cu mine și cu Melinescu în cabinetul lui Adrian Năstase.

Referitor la susținerile parchetului în argumentarea recursului, în sensul că Genică Boerică l-a vizitat de multe ori în perioada 1997 – 2000, a arătat că, așa cum rezultă din declarațiile sale și din declarațiile lui Genică Boerică, l-a cunoscut pe acesta din urmă în a doua parte a anului 1999 sau la începutul anului 2000, astfel încât, prin urmare, acesta nu avea cum să-l viziteze în perioada 1997 – 1999.

Recurentul intimat inculpat Melinescu P. Ioan, având ultimul cuvânt, a arătat că, în baza probelor administrate în cursul cercetării judecătorești, există motive suficiente pentru a fi achitat pe temeii că fapta nu există.

În ceea ce privește acuzațiile aduse de Direcția Națională Anticorupție, în sensul că a soluționat cu celeritate lucrarea la care se face referire în prezenta

cauză, a arătat că respectiva lucrare dată din anul 1999, iar în materie de spălare a banilor, celeritatea soluționării și raportării către organele de urmărire penală a informațiilor este foarte importantă, de cele mai multe ori transmiterea informațiilor având loc în aceeași zi.

A precizat că, deși a fost acuzat că a înființat registre separate pentru operațiunile suspecte, de spălare de bani, înființarea registrelor era prevăzută de lege și era necesară pentru a se pune de acord evidența electronică cu evidența pe suport de hârtie, iar acest sistem este păstrat și în prezent în cadrul oficiului, conform declarațiilor martorilor.

A menționat că, la nivelul anului 2000, activitatea Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor era apreciată, la nivel european, ca având un nivel slab, situație care s-a schimbat ulterior, oficiul fiind considerat, la sfârșitul anului 2003, lider al Europei de Est, apreciere care se datorează măsurilor luate de plenul oficiului, sub conducerea sa.

Niciuna din măsurile luate, între care, înființarea registrelor la care se face referire, introducerea sistemului electronic de transmitere a informațiilor, stabilirea schemelor de analiză, nu a avut ca scop ascunderea vreunei lucrări a oficiului.

Așa cum a arătat și martora Cristina Lacrois, în declarația dată în cursul urmăririi penale, ștergerea unei lucrări din evidența electronică era imposibilă, ca atare nicio lucrare nu se putea pierde.

În concluzie, a arătat că nu se consideră vinovat de săvârșirea vreunei infracțiuni și că, în cei 47 de ani de activitate în domenii direct implicate în activitatea de justiție sau adiacente, nu a existat niciodată nicio urmă de bănuială asupra activității sale, solicitând respingerea recursului declarat de parchet, admiterea recursului său, cu schimbarea temeiului achitării sale.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursurilor de față;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința nr.1743 din 15 decembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr.8237/1/2009 s-au hotărât următoarele:

În baza art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. d Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **Năstase Adrian** (.....) pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul **Melinescu Ioan** (...) pentru săvârșirea infracțiunii de divulgare de informații, prevăzută de art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 21/1999 (în prezent art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 656/2002).

În baza art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. d Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. c Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii de sustragere sau distrugere de înscrisuri, prevăzută de art. 242 alin. 1 și 3 Cod penal.

În baza art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul **Priboi Ristea** (...) pentru: complicitate la infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 254 alin. 1 Cod penal și art. 6 și 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000; complicitate la infracțiunea de dare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal și art. 6 și art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000.

Conform art. 192 alin. 3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

A fost respinsă, ca nefondată, cererea formulată de inculpatul Priboi Ristea de obligare a martorului Genică Boerică la plata cheltuielilor judiciare.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr. 227/9/2006 din 19 octombrie 2009 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților:

- **Năstase Adrian** - ... sub aspectul săvârșirii infracțiunii de *dare de mită*, prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000;

- **Melinescu Ioan** - ..., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de *sustragere sau distrugere de înscrisuri*, prevăzută de art. 242 alin. 1 și 3 Cod penal, *luare de mită*, prevăzută de art. 254 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și *divulgare de informații*, prevăzută de art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 21/1999 (în prezent art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 656/2002), toate cu aplicarea art. 33 lit. a Cod penal;

- **Priboi Ristea** - ..., sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de *complicitate la luare de mită*, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 254 alin. 1 Cod penal și la art. 6 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și *complicitate la dare de mită*, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal și la art. 6 și art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 33 lit. b Cod penal.

Ca aspecte preliminare s-a arătat în actul de sesizare a instanței că, în baza denunțurilor formulate de numitul Genică Boerică în perioada 19.01.2006 - 02.02.2006, a fost înregistrat la Secția de combatere a corupției din cadrul Direcției Naționale Anticorupție dosarul nr. 20/P/2006 din care, prin rezoluția din 08.03.2006, s-a dispus disjungerea cauzei privindu-i pe numiții **Năstase Adrian**, **Melinescu Ioan** și **Priboi Ristea**.

Cauza formată prin disjungere a fost înregistrată sub nr.41/P/2006, iar ulterior sub nr. 227/P/2006 la Secția de combatere a infracțiunilor conexe infracțiunilor de corupție din cadrul Direcției Naționale Anticorupție.

Prin rechizitoriul nr. 227/P/2006 din 31.05.2007 s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților **Năstase Adrian**, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de *dare de mită* prevăzută de art. 6 și art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal și **Melinescu Ioan** sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de *sustragere sau distrugere de înscrisuri*, *luare de mită* și *divulgare de informații* prevăzute de art. 242 alin. 1 și 3 Cod penal, art. 6 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 254 Cod penal și art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 21/1999 (în prezent art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 656/2002), precum și disjungerea cauzei față de **Priboi Ristea**.

Dosarul a fost înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală sub nr. 5278/1/2007.

Prin sentința penală nr. 650/30.10.2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Penală, definitivă prin decizia nr. 228 din 14.04.2008 a Completului de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a dispus, în baza art. 332 alin. 2 Cod procedură penală, restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție pentru refacerea urmăririi penale.

În motivarea sentinței s-a făcut trimitere la decizia nr.665/2007 a Curții Constituționale prin care s-a constatat că dispozițiile art. 23 alin. 2 și 3 din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială sunt neconstituționale, astfel că procedura de urmărire penală și de judecată prevăzută în Capitolul III al legii privind responsabilitatea ministerială, care derogă de la dreptul comun, se aplică și foștilor membri ai Guvernului pentru infracțiunile săvârșite în exercițiul funcției lor.

Întrucât inculpatului Năstase Adrian i se imputa o infracțiune ce se pretinde că a fost săvârșită în perioada în care era prim-ministru și în exercitarea acestei funcții, s-a reținut că acestuia îi sunt aplicabile dispozițiile procedurale prevăzute de legea specială, care condiționează prin art. 12, începerea urmăririi penale de existența unei cereri a Camerei Deputaților, Senatului sau Președintelui României.

În consecință, prima instanță a constatat că rezoluția din 24 mai 2006, prin care s-a dispus în cauză începerea urmăririi penale, nu poate fi menținută.

Ulterior, prin decizia nr. 270 din 10 martie 2008, Curtea Constituțională a României a dispus, în aplicarea art. 109 alin. 2 teza 1 din Constituția României, că Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție va sesiza Camera Deputaților sau Senatul, după caz, pentru a se cere urmărirea penală a membrilor și foștilor membri ai Guvernului pentru fapte săvârșite în exercițiul funcției lor și care, la data sesizării, au și calitatea de deputat sau senator.

Având în vedere calitatea de deputat a lui Năstase Adrian, urmare a referatului întocmit de procuror, a fost sesizat Parlamentul României - Camera Deputaților, în vederea declanșării procedurilor pentru obținerea cererii de începere a urmăririi penale față de acesta.

Urmare acestei solicitări, Parlamentul României - Camera Deputaților a adoptat Hotărârea nr. 8 din 04.03.2009 prin care conform art. 109 alin. 2 din Constituția României și art. 155 din Regulamentul Camerei Deputaților, a cerut urmărirea penală a domnului Năstase Adrian, fost prim-ministru, pentru faptele ce fac obiectul dosarului nr. 68/P/2006 și nr. 227/P/2006 ale Direcției Naționale Anticorupție - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

După această hotărâre, având în vedere că din dosarul nr. 227/P/2006 a fost disjunsă cauza față de numitul Priboi Ristea, la data de 31.05.2007, formându-se dosarul nr. 129/P/2007, prin rezoluția din 16.04.2009 s-a dispus conexarea dosarului penal nr. 129/P/2007 la dosarul nr. 227/P/2006, pentru o mai bună înfăptuire a urmăririi penale, întrucât între cele două dosare există legătură.

La data de 29.04.2009 organul de urmărire penală a întocmit un proces-verbal de efectuare a actelor premergătoare, în care s-au enumerat sintetic toate activitățile desfășurate până la acel moment, inclusiv acte de urmărire penală efectuate anterior restituirii de către instanța de judecată, apreciindu-se că, deși acestea din urmă au fost declarate nule, ele rămân câștigate cauzei ca acte premergătoare urmăririi penale.

La data de 30.04.2009, prin rezoluție, s-a dispus începerea urmăririi penale față de Năstase Adrian, Melinescu Ioan și Priboi Ristea.

În fapt, prin actul de sesizare, s-au reținut în esență, următoarele:

La data de 19.01.2006, numitul Genică Boerică a formulat un denunț, pe care l-a detaliat ulterior la data de 24.01.2006, împotriva numiților Năstase Adrian, Melinescu Ioan și Priboi Ristea.

Potrivit acestui denunț, în cursul lunii noiembrie 2000, inculpatul Melinescu Ioan, în acea perioadă membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, l-a contactat, beneficiind de sprijinul denunțătorului și al inculpatului Priboi Ristea, pe Năstase Adrian, deputat PSD, căruia i-a comunicat că în cadrul instituției în care își desfășura activitatea se afla în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, o lucrare având ca obiect depunerea în numerar a sumei de 400.000 USD, într-un cont deschis la Creditanstalt Austria - actualmente HVB Bank - având ca titular pe Năstase Daniela, soția inculpatului Năstase Adrian.

Conform susținerilor denunțătorului, cu această ocazie, Melinescu Ioan i-a promis lui Năstase Adrian că va bloca lucrarea până după alegerile din decembrie 2000, sugerând că acest dosar trebuie să dispară, lucru cu care Năstase Adrian s-a declarat de acord, arătând că urmărește această finalitate. În consecință, Melinescu Ioan i-a promis lui Năstase Adrian că îi va face „cadou” dosarul respectiv, precizând, totodată, că ar trebui schimbat din funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor numitul Cucu Adrian, întrucât acesta opina în favoarea informării parchetului referitor la lucrarea menționată.

După numirea, la data de 28.12.2000, în funcția de prim-ministru al Guvernului României, inculpatul Năstase Adrian a determinat, în prima ședință de guvern, emiterea H.G. nr.1399/30.12.2000, pe care a semnat-o în calitate de prim-ministru, hotărâre prin care a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor tocmai inculpatul Melinescu Ioan, fiind revocat fostul președinte Cucu Adrian, precum și unul dintre membrii Plenului, respectiv doamna Enescu Vasilica.

Ca urmare a numirii în această funcție, abuzând de prerogativele ce îi erau conferite, precum și de lipsa unor reglementări stricte cu privire la circuitul lucrărilor în cadrul Oficiului, inculpatul Melinescu Ioan a sustras lucrarea nr. S 3439/1999 care o viza pe Năstase Daniela, înmânându-i dosarul, în prezența denunțătorului Genică Boerică, inculpatului Priboi Ristea, consilier al primului ministru Năstase Adrian, cu scopul de a fi remis acestuia din urmă.

În drept, prin rechizitoriu, s-a reținut în sarcina inculpaților săvârșirea următoarelor infracțiuni:

Pentru inculpatul **MELINESCU IOAN** s-au reținut trei fapte distincte, aflate în concurs real:

1) Infracțiunea de divulgare de informații prevăzută de art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 21/1999 (în prezent art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 656/2002), constând în aceea că în cursul lunii noiembrie 2000, având calitatea de membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, i-a contactat pe Năstase Adrian și pe Priboi Ristea, cărora le-a comunicat că în cadrul instituției în care își desfășura activitatea se afla în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, lucrarea având ca obiect o depunere de numerar în cuantum de 400.000 USD, într-un cont având ca titular pe Năstase Daniela, soția inculpatului Năstase Adrian.

2) Infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 254 al. 1 Cod penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, constând în aceea că, la sfârșitul anului 2000, în exercitarea atribuțiilor ce îi reveneau în calitate de membru al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, sugerând schimbarea președintelui acestui oficiu și acceptând de la inculpatul Năstase Adrian promisiunea numirii în funcția de președinte al acestei instituții, a primit efectiv această funcție, prin H.G. nr. 1399/30.12.2000, iar ulterior a votat în favoarea clasării lucrării nr. S 3439/1999, în care era cercetată Năstase Daniela, semnând decizia de clasare nr. 10/24.01.2001 și a efectuat demersuri ilicite în scopul ca dosarul să ajungă în posesia inculpatului Năstase Adrian.

3) Infracțiunea de sustragere sau distrugere de înscrisuri, prevăzută de art. 242 al. 1 și 3 Cod penal, constând în aceea că, în prima jumătate a anului 2001, a sustras lucrarea nr. S 3439/1999 care o viza pe Năstase Daniela, înmânându-i dosarul inculpatului Priboi Ristea, consilier al primului ministru Năstase Adrian, cu scopul de a-i fi remisă acestuia din urmă.

Pentru inculpatul **NĂSTASE ADRIAN** s-a reținut săvârșirea **infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 255 al. 1 Cod penal raportat la art. 6 și art. 7 al. 2 din Legea nr. 78/2000**, constând în aceea că, în baza unei înțelegeri anterioare cu inculpatul Melinescu Ioan și cu complicitatea inculpatului Priboi Ristea, a susținut și determinat emiterea H.G. nr. 1399/30.12.2000, pe care a semnat-o în calitate de prim-ministru, hotărâre prin care a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, Melinescu Ioan, pentru a-l determina pe acesta să facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu și un act contrar acestor îndatoriri, în scopul de a asigura astfel clasarea lucrării nr. S 3439/1999, ce o viza pe Năstase Daniela și intrarea în posesia acesteia, prin intermediul inculpatului Priboi Ristea, în urma sustragerii lucrării de către inculpatul Melinescu Ioan.

Pentru inculpatul **PRIBOI RISTEA** s-au reținut, în condițiile concursului ideal de infracțiuni, prevăzut de art. 33 lit. b Cod penal, două fapte, respectiv **complicitate la luare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art.254 al. 1 Cod penal și la art. 6 și art. 7 al. 1 din Legea nr. 78/2000 și complicitate la dare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 255 al. 1 Cod penal și la art. 6 și art. 7 al. 2 din Legea nr. 78/2000.**

Activitatea infracțională reținută în sarcina inculpatului Priboi Ristea a constat în aceea că în cursul lunii noiembrie 2000 a înlesnit contactarea de către inculpatul Melinescu Ioan, în acea perioadă membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, a inculpatului Năstase Adrian, cunoscând că scopul întrevederii era acela de a i se comunica inculpatului Năstase Adrian că în cadrul Oficiului se afla în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înaltei Curți de Casație și Justiție, o lucrare având ca obiect o tranzacție suspectă privind depunerea sumei de 400.000 USD, într-un cont având ca titular pe Năstase Daniela. Cu această ocazie, în prezența numitului Priboi Ristea, Melinescu Ioan i-a promis lui Năstase Adrian că va bloca lucrarea până după alegerile din decembrie 2000, sugerând că acest dosar trebuie să dispară, lucru cu care Năstase Adrian s-a declarat de acord, arătând că urmărește această finalitate. Urmare a acestei înțelegeri, după numirea în funcția de prim-ministru al Guvernului României, Năstase Adrian a determinat emiterea H.G. nr. 1399/30.12.2000 pe care a și semnat-o în calitate de prim-ministru, hotărâre prin care Melinescu Ioan a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, concomitent cu revocarea fostului președinte Cucu Adrian. Scopul numirii lui Melinescu Ioan a fost acela ca Năstase Adrian să-și asigure, prin intermediul acestuia, intrarea în posesia lucrării ce o viza pe soția sa. Ca urmare a numirii în această funcție, abuzând de prerogativele ce îi erau conferite, precum și de lipsa unor reglementări stricte cu privire la circuitul lucrărilor în cadrul Oficiului, Melinescu Ioan a sustras lucrarea nr. S 3439/1999 care o viza pe Năstase Daniela, dosarul fiindu-i înmănat inculpatului Priboi Ristea, consilier al primului-ministru Năstase Adrian, cu scopul de a-i fi remisă acestuia din urmă.

În susținerea acușării, în rechizitoriu se indică mijloacele de probă la filele 91-112.

Din enumerarea tuturor actelor conținute în volumele de urmărire penală rezultă că au fost avute în vedere următoarele mijloace de probă: declarațiile martorilor Boerică Genică, Stănescu Niculina Eugenia, Drăgan Radu Constantin, Stănoiu Rodica Mihaela, Trifoi Doru Crin, Tănăsescu Mihai Nicolae, Grecea Ovidiu, Mihăilescu Petru Șerban, Pascariu Corneliu Dan, Teșu Sorin,

Bittner Alexandru, Cucu Adrian, Enescu Vasilica, Șerban Marin, Popa Ștefan, Georgescu Mariana Irina, Bulată Doru Bebe, Popescu Mircea, Urduban Constantin, Oprea Raluca Manuela, Munteanu Viorica, Lacrois Beatrice Cristina, Sinescu Cristina Felicia, Purcărea Nicoleta, Petcu Camelia, Stroescu Cristina Valeria și Purcaru Milena, proces-verbal de constatare a actelor premergătoare, înscrisuri (sesizarea penală formulată de Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, adresă - răspuns HVB Bank nr. 43452/27.01.2006, copie Raport privind operațiunile de depunere și de retragere în numerar din 25.11.1999, copii ale filelor din registrele Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor în care au fost înregistrate lucrările nr. S 3439/1999 și S 3700/2000, corespondența expediată și primită în legătură cu acestea, două exemplare ale fișei lucrării S/I/7/02.02.2001, adresă răspuns HVB Bank nr. 48790/21.03.2006, copie adresă Bank Austria Creditanstalt nr. 1497/26.11.1999, copie cerere de deschidere de cont Năstase Daniela, adrese Bank Austria Creditanstalt, copie contract de vânzare-cumpărare nr.4306/19.11.1999 încheiat între Cernasov Tamara și Bittner Alexandru, copie formular de depunere numerar, copie document de identitate depunător Teșu Sorin, copii ale proceselor-verbale ale ședințelor Plenului în care s-a discutat cu privire la S 3439/1999, copie a deciziei nr. 10/24.01.2001 de clasare a lucrării S 3439/1999, copie Notă cu propunere de clasare întocmită la 23.01.2001 de martorul Șerban Marin, copie Notă cu propunere de informare a parchetului întocmită la 20.11.2000 de analistul financiar Roșcaniuc Elena, adrese, decizii și ordine ale Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, procese-verbale de ridicare de înscrisuri și documente, precum și de constatare, note și referate ale Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, adresa de solicitare întocmită de familia Năstase și înregistrată la Oficiu sub nr. 4723/07.12.2003, solicitarea nr. S 18646/07.12.2004 de scoatere de lucrări din arhiva Oficiului, adrese ANAF - AFP4, ANAF - AFP5, ANAF - AFP6, ANAF - AFP1, ANAF - DGFP Ialomița, adresă ONRC, adresă IGPR și SPP).

În cursul cercetării judecătorești prima instanță a administrat următoarele probe:

1. *Proba cu martori*

- *martori propuși prin rechizitoriu* : Mihăilescu Petre-Șerban (fila 56-57 vol. 2 dosar instanță), Stănoiu Mihaela Rodica (filele 78-80 vol. 2 dosar instanță), Pascariu Dan (filele 81-83 vol. 2 dosar instanță), Genică Boerică (filele 283-290 vol. 2 dosar instanță), Stănescu Niculina Eugenia (filele 291-293 vol. 2 dosar instanță), Trifoi Doru Crin (filele 294-295 vol. 2 dosar instanță), Enescu Vasilica (filele 326-331 vol. 2 dosar instanță), Grecea Ovidiu (filele 332-334 vol. 2 dosar instanță), Drăgan Radu Constantin (filele 335-336 vol. 2 dosar instanță), Cucu

Adrian (filele 337-342 vol. 2 dosar instanță), Georgescu Mariana Irina (filele 24-26 vol. 3 dosar instanță), Șerban Marin (filele 27-29 vol. 3 dosar instanță), Popa Ștefan (filele 30-31 vol. 3 dosar instanță), Bulată Doru Bebe (filele 32-33 vol. 3 dosar instanță), Oprea Raluca Manuela (filele 59-60 vol. 3 dosar instanță), Bittner Alexandru (filele 61-62 vol. 3 dosar instanță), Urduban Constantin (filele 63-65 vol. 3 dosar instanță), Munteanu Viorica (filele 66-68 vol. 3 dosar instanță), Popescu Mircea (filele 97-99 vol. 3 dosar instanță), Lacrois Beatrice Cristina (filele 100-102 vol. 3 dosar instanță), Stroescu Cristina Valeria (filele 106-107 vol. 3 dosar instanță), Purcărea Nicoleta (filele 108-109 vol. 3 dosar instanță), Coman (fostă Purcaru) Milena (filele 110-111 vol. 3 dosar instanță), Petcu Camelia (filele 195 vol. 3 dosar instanță), Teșu Sorin (filele 196-197 vol. 3 dosar instanță);

- *martori propuși în apărare de inculpatul Melinescu Ioan* : Melinescu Laura Marina (filele 189-190 vol. 3 dosar instanță), Pantazi Iuliana (filele 191-192 vol. 3 dosar instanță), Man Cristian (filele 193-194 vol. 3 dosar instanță), Luca Sima Cristian Ștefania (filele 198-199 vol. 3 dosar instanță), Pascu Mircea (filele 214-216 vol. 3 dosar instanță);

- *martori propuși în apărare de inculpatul Priboi Ristea* : Filipescu Victor (fila 188 vol. 3 dosar instanță), Buză Constantin (fila 200 vol. 3 dosar instanță), Stoica Fevronia (fila 201 vol. 3 dosar instanță).

2. Proba cu înscrisuri

- *înscrisuri depuse de inculpatul Priboi Ristea* : ordonanța din 28 noiembrie 2007 dată în dosarul nr. 259/P/2007 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție (filele 85-90 vol. 2), rechizitoriul nr. 325/P/2004 din 14.02.2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura centrală (filele 91-168 vol. 2), extrase din presa locală a județului Dolj (filele 306-307 vol. 2);

- *înscrisuri depuse de inculpatul Năstase Adrian* : articol „Evenimentul Zilei” din data de 17.01.2006, articol „Evenimentul Zilei” din data de 20.01.2006, articol „România Liberă” din data de 06.06.2006, denunțul formulat de Dana Năstase în data de 25.01.2006, sentința nr. 142 din 17.02.2011 a Judecătoriei sector 6 (filele 12-122 vol. 3);

- *înscrisuri depuse de inculpatul Melinescu Ioan* : adeverință emisă de Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor cu salarizarea președintelui oficiului, evidența deplasărilor externe efectuate în perioada 1999-2004 de Melinescu Ioan în calitate de Președinte al Oficiului, Ordonanța nr. 81/D/2006 din 3 martie 2008 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație

și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (filele 218-239 vol. 3).

3. *Declarațiile inculpaților Năstase Adrian, Melinescu Ioan și Priboi Ristea* (filele 13-25 vol. 2).

Din analiza întregului material probator administrat în cauză, prima instanță a apreciat că nu se poate reține în sarcina inculpaților săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată, dându-se eficiență regulii *in dubio pro reo* și dispunându-se achitarea acestora.

Prima instanță a analizat infracțiunile pentru care au fost trimiși în judecată inculpații în ordinea prezentată în rechizitoriu și care, în opinia parchetului, urmărește cronologia desfășurării activității pretins infracționale a acestora.

I. Infracțiunea de divulgare de informații prevăzută de art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 21/1999 (în prezent art. 24 raportat la art. 18 alin. 1 din Legea nr. 656/2002) reținută în sarcina inculpatului **Melinescu Ioan**.

Procurorul de caz a reținut pentru această infracțiune că inculpatul Melinescu Ioan, „în cursul lunii noiembrie 2000, având calitatea de membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, prin intermediul martorului Gencă Boerică, i-a contactat pe Năstase Adrian și Priboi Ristea, cărora le-a comunicat că, în cadrul instituției în care își desfășura activitatea, se afla în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, lucrarea având ca obiect o depunere în numerar în cuantum de 400.000 USD, într-un cont având ca titular pe Năstase Daniela, soția lui Năstase Adrian.”

În susținerea acestei acuzații s-au invocat, în principal, declarațiile martorului Gencă Boerică, date la urmărirea penală și în fața primei instanțe (filele 283-290 vol. 2).

S-a susținut în rechizitoriu că, credibilitatea celor afirmate de martorul Gencă Boerică cu privire la divulgarea de către Melinescu Ioan a informațiilor privitoare la lucrarea existentă la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor având ca obiect depunerea în contul numitei Năstase Daniela a sumei de 400.000 USD este întărită de faptul că acesta a acceptat, fără rezerve, să fie supus unei testări poligraf pentru dovedirea sincerității susținerilor sale.

Se arată, la fila 39 a rechizitoriului, că „potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr. 258105 din 18.04.2007, efectuat de Direcția Generală de Poliție a Municipiului București - Serviciul Criminalistică (filele 70-75, vol. 7) privind detecția comportamentului simulat, la întrebările «Ai auzit când Melinescu i-a spus lui Priboi că-i va face cadou lui Năstase lucrarea cu privire la

Dana Năstase?» și «Ai văzut când Priboi a luat dosarul despre care Melinescu afirma că are legătură cu Dana Năstase?», răspunsurile subiectului examinat au fost afirmative, adevărate, fără a prezenta note specifice comportamentului simulat”.

În realitate, prima instanță a constatat că, în raportul de constatare tehnico-științifică nr. 258105 (filele 70-75 vol. 7) nu există nicidecum concluzia că răspunsurile subiectului la cele două întrebări ar fi adevărate. Raportul conține o singură concluzie, referitoare la întrebarea „În primăvara anului 2001, când te-ai întâlnit cu Melinescu lângă oficiu, acesta ți-a spus că are dosarul cu privire la Dana Năstase?”, la care subiectul a răspuns afirmativ, **detectându-se indicii ale comportamentului simulat**.

Interpretarea că răspunsurile la cele două întrebări relevante pentru infracțiunea analizată ar fi adevărate aparține procurorului, ea nu are niciun corespondent în concluziile raportului de constatare tehnico-științifică pentru detectarea conduitelor simulate la care a fost supus Genică Boerică.

Mai mult decât atât, în același raport se arată că „în discuția post-test, subiectului i-a fost adus la cunoștință faptul că a fost diagnosticat **NESINCER**” (fila 72 vol. 7 dosar urmărire penală).

S-a mai arătat în rechizitoriu că aspectele relatate de martorul Genică Boerică cu privire la divulgarea de informații de către inculpatul Melinescu Ioan, se coroborează cu declarațiile martorilor Drăgan Petre Constantin și Stănescu Niculina Eugenia.

O interpretare obiectivă a acestor probe conduce, însă, la constatarea că declarațiile denunțatorului Genică Boerică se coroborează tot cu declarațiile sale, pentru că ambii martori invocați de parchet nu au perceput aspectele relatate în mod direct, ci le cunosc tot din informațiile primite de la denunțator, așa cum rezultă din declarațiile acestora date la urmărirea penală și în fața primei instanțe.

Pornind de la declarațiile martorei Stănescu Niculina cu privire la întâlnirile dintre Genică Boerică, Melinescu Ioan și Priboi Ristea, necontestate, de altfel de aceștia, procurorul a inclus în aceste întâlniri, care au avut loc, dar într-un alt scop și pe Năstase Adrian pentru a-și susține afirmația că „probele conduc indubitabil la concluzia că Melinescu Ioan a divulgat informații cu privire la existența unei lucrări în cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor”.

Sub aspectul acestei infracțiuni, probele invocate de parchet în actul de acuzare se limitează la cele mai sus evidențiate.

În cursul cercetării judecătorești, probele administrate nu au eliminat dubiul cu privire la verosimilitatea denunțului formulat de Genică Boerică.

Au fost audiați martorii Stroescu Cristina Valeria - șefa de cabinet a lui Năstase Adrian în acea perioadă și Purcaru Milena - șefa de cabinet a lui Priboi Ristea.

Depozițiile acestora contrazic afirmațiile lui Genică Boerică despre întâlnirile celor trei inculpați în birourile din Palatul Parlamentului.

Genică Boerică a relatat că s-a deplasat împreună cu Melinescu Ioan la biroul lui Priboi Ristea și în prezența sa Melinescu Ioan i-a relatat lui Priboi Ristea despre existența la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor a unei lucrări privind sume de bani depuse în contul doamnei Năstase Daniela. Tot acesta arată că Priboi Ristea, după ce a ascultat cele relatate de Melinescu a spus că trebuie să meargă la șeful Adrian Năstase, astfel că au plecat împreună la biroul acestuia iar după circa 30 de minute secretara Milena l-a condus și pe Genică Boerică la biroul lui Năstase Adrian.

Prima instanță a avut în vedere că la pronunțarea unei condamnări instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției inculpatului pe baza unor probe sigure, clare, certe, or în cauza de față probele în acuzarea inculpatului Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii de divulgare de informații nu au acest caracter.

Evaluarea probatoriului la care s-a făcut trimitere mai sus lasă loc nesigurății în privința existenței faptei, pomind de la următoarele constatări:

- principala probă a acuzării o constituie declarația martorului Genică Boerică, însă credibilitatea acestuia poate fi pusă la îndoială, întrucât denunțul acestuia a intervenit în cursul anului 2006, când martorul era arestat în altă cauză, iar testarea poligraf a acestuia a indicat note specifice comportamentului simulat, cel puțin în condițiile analizate în considerentele deja expuse;

- ceilalți doi martori importanți invocați de parchet, respectiv Drăgan Radu Constantin și Stănescu Niculina Eugenia nu au cunoscut aspectele prezentate decât indirect, relatând doar ceea ce le-a spus Genică Boerică;

- martora Stănescu Niculina a revenit în instanță asupra unor aspecte importante, motivând că la momentul audierii de la urmărirea penală era într-o stare de presiune datorată arestării soțului său;

- întâlnirea dintre inculpații Melinescu Ioan, Priboi Ristea și Năstase Adrian, în prezența martorului Genică Boerică, la birourile din Palatul Parlamentului, este exclusă de martorele Stroescu Cristina Valeria și Coman (Purcaru) Milena;

- în același sens sunt și declarațiile martorilor Buză Constantin și Stoica Fevronia, propuși în apărare de inculpatul Priboi Ristea, martori care au arătat că în luna noiembrie 2000 au participat împreună cu acesta la activitățile

specifice campaniei electorale, fiind puțin probabilă prezența acestuia în București.

În aceste condiții, prima instanță a dat eficiență regulii *in dubio pro reo* și, față de echivocul probatoriului administrat și de împrejurarea că nici nu a rezultat că alte probe ar mai putea fi administrate în cauză, a dispus achitarea inculpatului Melinescu Ioan în baza art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală, neavând convingerea că fapta există.

II. **Infracțiunile de corupție reținute în sarcina inculpaților**, respectiv infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 pentru inculpatul MELINESCU IOAN, infracțiunea dare de mită prevăzută de art. 255 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 și art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 pentru inculpatul NĂSTASE ADRIAN și complicitate la cele două infracțiuni, respectiv la luare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 254 alin. 1 Cod penal și art. 6 și art. 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și la dare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal și la art. 6 și art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 pentru inculpatul PRIBOI RISTEA.

În actul de inculpare s-a reținut că infracțiunea de **luare de mită** de care este acuzat **MELINESCU IOAN** ar consta în aceea că la sfârșitul anului 2000, în exercitarea atribuțiilor ce îi reveneau în calitate de membru al Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, sugerând schimbarea președintelui Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor și acceptând de la inculpatul Năstase Adrian promisiunea numirii în funcția de președinte al acestei instituții, a primit efectiv această funcție prin H.G. nr. 1399/30.12.2000, iar ulterior a votat în favoarea clasării lucrării nr. S 3439/1999, în care era cercetată NĂSTASE DANIELA, semnând decizia de clasare nr. 10/24.01.2001 și a efectuat demersuri ilicite în scopul ca dosarul să ajungă în posesia inculpatului Năstase Adrian.

Corelativ, în rechizitoriu s-a reținut că fapta inculpatului **NĂSTASE ADRIAN** care, în baza unei înțelegeri anterioare cu Melinescu Ioan și cu complicitatea inculpatului Priboi Ristea, a susținut și determinat emiterea H.G. nr. 1399/30.12.2000 pe care a semnat-o în calitate de prim-ministru, hotărâre prin care a fost numit în funcția de Președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor Melinescu Ioan, pentru a-l determina pe acesta să facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu și un act contra acestor îndatoriri, în scopul de a asigura astfel clasarea lucrării nr. S 3439/1999, ce o viza pe Năstase Daniela și a intra în posesia acesteia, prin intermediul lui Priboi

Ristea, în urma sustragerii lucrării de către Melinescu Ioan, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **dare de mită**.

Pentru **complicitate la infracțiunile de luare de mită și dare de mită** de care este acuzat inculpatul **PRIBOI RISTEA** s-a reținut următoarea activitate infracțională:

- în cursul lunii noiembrie 2000, a înlesnit contactarea de către inculpatul Melinescu Ioan, în acea perioadă membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, a inculpatului Năstase Adrian, cunoscând că scopul întrevederii era acela de a i se comunica inculpatului Năstase Adrian că în cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor se află în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, o lucrare având ca obiect o tranzacție suspectă privind depunerea sumei de 400.000 USD, într-un cont având ca titular pe Năstase Daniela. Cu această ocazie, în prezența inculpatului Priboi Ristea, Melinescu Ioan i-a promis lui Năstase Adrian că va bloca lucrarea până după alegerile din decembrie 2000, sugerând că acest dosar trebuie să dispară, lucru cu care Năstase Adrian s-a declarat de acord, arătând că urmărește această finalitate. Urmare a acestei înțelegeri, după numirea în funcția de prim-ministru al Guvernului României, Năstase Adrian a determinat emiterea H.G. nr. 1399/30.12.2000 pe care a și semnat-o în calitate de prim-ministru, hotărâre prin care Melinescu Ioan a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, concomitent cu revocarea fostului președinte Cucu Adrian. Scopul numirii lui Melinescu Ioan a fost acela ca Năstase Adrian să-și asigure, prin intermediul acestuia, intrarea în posesia lucrării ce o viza pe soția sa, Năstase Daniela. Ca urmare a numirii în această funcție, abuzând de prerogativele ce-i erau conferite, precum și de lipsa unor reglementări stricte cu privire la circuitul lucrărilor în cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, Melinescu Ioan a sustras lucrarea nr. S 3439/1999 care o viza pe Năstase Daniela, dosarul fiindu-i înmănat numitului Priboi Ristea, consilier al primului ministru Năstase Adrian, cu scopul de a-i fi remis acestuia din urmă.

Prima instanță a constatat că premisa desfășurării acestei activități infracționale a inculpaților o constituie întâlnirile dintre Melinescu Ioan, prin intermediul lui Gencă Boerică, cu Priboi Ristea și Năstase Adrian, la birourile acestora de la Camera Deputaților pentru a le spune despre existența la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a lucrării ce o privea pe Năstase Daniela.

Așa cum s-a arătat anterior, în analiza infracțiunii de divulgare de informații reținută în sarcina inculpatului Melinescu Ioan, veridicitatea acestor

întâlniri nu s-a putut proba cu certitudine, prima instanță a apreciat că există dubii suficiente că ele au avut loc, astfel încât să nu poată fi pronunțată o hotărâre de condamnare.

Chiar dacă s-ar accepta versiunea prezentată în rechizitoriu, în sensul că a avut loc o întâlnire între Melinescu Ioan, Priboi Ristea și Năstase Adrian, prin intermediul lui Genică Boerică, afirmația procurorului că la acel moment ar fi avut loc „*înțelegerea insidioasă*” dintre inculpați nu are nicio susținere probatorie.

Martorul **Genică Boerică** arată în declarația dată în fața instanței: „*Când am ajuns în birou cei trei erau deja în picioare, ceea ce înseamnă că discuția se încheiase și din câte am aflat ulterior de la Melinescu Ioan eu am fost invitat în birou doar pentru a-i fi prezentat domnului Năstase, lucru care s-a și întâmplat*”.

Tot în aceeași declarație martorul arată: „*Domnul **Melinescu nu mi-a spus niciodată că și-ar dori funcția** (de președinte al oficiului) **și cu atât mai puțin nu mi-a spus că i s-ar fi promis această funcție**. Eu cred, date fiind relațiile apropiate dintre noi, că dacă domnul Melinescu ar fi primit o astfel de promisiune, mi-ar fi adus la cunoștință acest lucru*”.

De altfel, procurorul de caz a arătat că nu a fost vorba de o solicitare sau promisiune concretă, ci de o înțelegere „*cu caracter insidios dintre inculpații Melinescu Ioan și Năstase Adrian, cu sprijinul inculpatului Priboi Ristea, fără solicitări sau propuneri explicite, ci tacită, implicită, bazată pe sugestii subtile, dar cu mare forță de convingere*”.

În acest fel a fost interpretată declarația martorului Genică Boerică, care a arătat că Melinescu Ioan i-a precizat lui Năstase Adrian că „*nu dorește nimic pentru sine însă a sugerat că ar trebui schimbat Cucu Adrian, precum și că îi va face dosarul cadou*”.

„*Înțelegerea insidioasă*” s-a produs, susține procurorul de caz, în momentul în care Năstase Adrian s-a declarat de acord cu aceste afirmații.

Deși Năstase Adrian nu avea, în acel moment, posibilitatea de a influența în vreun fel numirea președintelui oficiului, acest accept al inculpatului, arată procurorul, „*trebuie privit în contextul socio-politic al momentului*”.

S-a făcut, astfel, trimitere la cercetările sociologice realizate de IMAS și IRSOP, care îl plasau pe Ion Iliescu și PDSR pe primul loc în alegerile ce urmau să aibă loc peste o lună. Față de poziționarea partidului din care făceau parte Năstase Adrian și față de poziționarea lui Năstase Adrian în partid, s-a arătat de procurorul de caz, „**desemnarea lui Năstase Adrian ca prim-ministru era iminentă**”.

Atât infracțiunea de luare de mită, cât și infracțiunea de dare de mită sunt infracțiuni instantanee. Luarea de mită se consumă în momentul pretinderii ori

primirii banilor sau altor foloase ori a acceptării promisiunii sau nerespingerii acesteia.

Corelativ, darea de mită se consumă în momentul promisiunii, oferirii sau dării de bani și alte foloase.

Pentru existența laturii subiective a infracțiunii de dare de mită este necesar ca oferta sau promisiunea să se facă în mod serios și cu intenția de a corupe.

Procurorul, tocmai pentru că a admis că, la momentul pretinsei discuții, persoanele nu ocupau funcțiile care să le permită efectuarea demersurilor necesare în interes reciproc, a susținut că există o situație atipică, similară oarecum condiției suspensive din dreptul civil, iar înțelegerea dintre părți rămâne valabilă și cu semnificație penală, întrucât ulterior ocupării funcțiilor respective, persoanele acționează conform acelei înțelegeri.

În acest mod, s-a susținut că infracțiunea de luare de mită s-a consumat în forma primirii efective a folosului promis, respectiv în momentul numirii lui Melinescu Ioan în funcția de Președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Corelativ, infracțiunea de dare de mită s-a consumat în momentul emiterii H.G. nr. 1399/30.12.2000.

Prin rechizitoriul s-a prezentat, în acest context, numirea lui Melinescu Ioan ca Președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, apreciindu-se că modalitatea în care a avut loc această numire în ședința de guvern demonstrează înțelegerea anterioară dintre cei doi inculpați.

Martorii propuși și audiați, atât la urmărirea penală, cât și în instanță (Stănoiu Rodica, Grecea Ovidiu, Șerban Mihăilescu) nu au prezentat, însă, desfășurarea ședinței de Guvern din 30 decembrie 2000 în maniera interpretată de procuror.

S-a probat că revocarea și, respectiv, numirea în funcția de Președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor au avut la bază o notă de fundamentare întocmită de Secretariatul General al Guvernului și ulterior avizată de miniștrii de resort, respectiv ministrul finanțelor, domnul Tănăsescu Mihai Nicolae și ministrul justiției, doamna Stănoiu Rodica Mihaela.

Deși s-a insistat în citarea martorului **Tănăsescu Mihai**, acesta, domiciliat în prezent în Statele Unite ale Americii, a invocat imposibilitatea de a se deplasa în România datorită atribuțiilor de serviciu din cadrul FMI.

Prima instanță a apreciat că, deși declarațiile martorilor au avut același conținut în fața instanței ca și cele date în cursul urmăririi penale, procurorul de caz le-a dat o cu totul altă interpretare.

La aceasta a adăugat analiza modului în care inculpatul Melinescu Ioan a aflat de numirea sa în funcție, aspect căruia i-a consacrat mai multe pagini în rechizitoriu, deși este lipsit de relevanță în ceea ce privește realizarea pretinselor infracțiuni de corupție, ajungând astfel la concluzia, nesuținută probator, că decizia de numire a inculpatului Melinescu Ioan în funcție nu a fost una colectivă ci una individuală, aparținând exclusiv inculpatului Năstase Adrian.

Concluzia procurorului nu a fost primită de prima instanță, întrucât este contrazisă de materialul probator administrat, care a relevat că:

- există un mare dubiu că în luna noiembrie ar fi avut loc o întâlnire între inculpații Năstase Adrian, Melinescu Ioan și Priboi Ristea, mijlocită de denunțatorul Genică Boerică;

- chiar martorul Genică Boerică arată că Năstase Adrian nu i-a promis lui Melinescu Ioan numirea în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor;

- decizia de numire în funcție a fost una colectivă, luată în consens în ședința de Guvern din 30.12.2000;

- schimbările în conducerea unor instituții au fost discutate anterior în partid, în ideea realizării programului de guvernare;

- scopul pretins a fi urmărit de mituitor nu are o justificare logică (clasarea lucrării nr. S 3439/1999 și intrarea în posesia acesteia), aspecte asupra cărora se va reveni în continuare.

Toate aceste concluzii, desprinse din probele analizate anterior, infirmă susținerea parchetului că numirea lui Melinescu Ioan în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită pentru inculpatul Melinescu și, respectiv, dare de mită pentru inculpatul Năstase.

Ațiunea de numire există, materializată prin H.G. nr.1399/30.12.2000, dar aceasta nu întrunește nici latura obiectivă și nici subiectivă a infracțiunii de dare de mită.

În plan obiectiv nu s-a probat că între inculpații Melinescu Ioan și Năstase Adrian a existat o înțelegere prin care să se fi promis obținerea acestui folos, hotărârea de guvern a fost una colectivă, în consens, în îndeplinirea programului de guvernare și nu a reprezentat o susținere personală a lui Năstase Adrian, iar în plan subiectiv nu s-a probat o intenție directă, calificată prin scopul urmărit, așa cum o cer prevederile art. 255 raportat la art. 254 Cod penal.

În opinia parchetului, scopul urmărit de Năstase Adrian a fost unul dublu: determinarea inculpatului Melinescu Ioan să facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, respectiv de a asigura clasarea lucrării nr. S 3439/1999, ce o viza pe Năstase Daniela și, de asemenea, de a face un act contrar acestor

îndatoriri, respectiv intrarea în posesia acesteia, prin intermediul inculpatului Priboi Ristea, în urma sustragerii lucrării de către Melinescu Ioan.

Niciunul din aceste două obiective pretins urmărite de Năstase Adrian și realizate de Melinescu Ioan nu se bucură de un suport probator.

S-a subliniat că, deși pe tot parcursul rechizitoriului procurorul folosește expresia „lucrarea ce o privea pe Năstase Daniela”, ceea ce ar putea crea impresia că se făceau verificări cu privire la aceasta, în realitate obiectul verificărilor din cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor l-a constituit analiza provenienței sumei de 400.000 USD, vizând, în ultimă instanță situația financiară a lui Bittner Alexandru, cel care a cumpărat cu contract de vânzare-cumpărare bunurile de artă de la Tamara Cernasov.

Probele administrate au evidențiat că în urma raportului nr. 1497/26.11.12999 transmis de Bank Austria CREDITANSTALT către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor s-a stabilit luarea în analiză a unei depuneri în numerar în valoare de 400.000 USD, efectuată de Teșu Sorin în contul deschis de Năstase Daniela la Bank Austria CREDITANSTALT.

Lucrarea a fost înregistrată cu nr. S 3439/7.12.1999 și a fost repartizată spre analiză analistului financiar Roșcaniuc Elena (decedată în anul 2003), sub coordonarea martorei Enescu Vasilica, membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Raportarea băncii la care se constituia depozitul respectiv s-a făcut nu ca tranzacție suspectă, ci ca depunere de cash peste limita de raportare.

Potrivit dispozițiilor legale în vigoare la acel moment, orice tranzacție ce depășea cuantumul prevăzut de lege trebuia raportată la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

În cursul aceluiași an, datorită numărului foarte mare al tranzacțiilor, Președintele Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, domnul Cucu Adrian a propus Plenului și acesta a aprobat ca tranzacțiile cu sume ce depășesc 100.000 USD să intre în analiza Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Potrivit modului de organizare a activității oficiului de la acel moment fiecare din cei șapte membri ai Plenului coordona doi-trei experți, analiști financiari, iar fiecăruia dintre analiști li se repartizaseră anumite bănci de la care primeau raportări.

După ce analistul financiar primea o raportare de la bancă în sensul art. 3 alin. 3 din Legea nr. 21/1999, aducea acest lucru la cunoștința membrului Plenului în coordonarea căruia se afla și întocmea o notă cu propunere de verificare a operațiunii respective, notă ce era supusă aprobării Plenului.

Martora **Enescu Vasilica**, audiată pe aceste aspecte, a arătat (filele 326-331 vol. 2 dosar instanță) : *„Îmi amintesc că doamna expert Roșcaniuc Elena, unul dintre experții pe care eu personal îi coordonam, mi-a adus la cunoștință, cred că printr-o notă scrisă, că a primit o sesizare de la una din băncile de care răspundea ce privea o depunere mare în numerar ... și, ceea ce a atras atenția a fost faptul că era vorba de o depunere pe numele unei persoane foarte în vârstă, Cernasov Tamara, care cred că avea peste 80 de ani. Nu rețin dacă încă de la începutul întocmirii notei sau ulterior am obținut și informația potrivit căreia împuternicită pe contul persoanei în vârstă era Dana Năstase”*.

Aceeași martoră arată că nota întocmită de experta Roșcaniuc Elena a fost discutată în Plenul Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor și s-a aprobat procedura de verificare a operațiunii respective.

Verificare însemna analiza provenienței sumei respective, dacă era una licită sau banii rezultau din săvârșirea vreunei infracțiuni prevăzută de art. 23 din Legea nr. 21/1999.

Conform procedurii stabilite s-au solicitat de la bancă documentele justificative pentru tranzacție și, cu oarecare întârziere, s-au primit cererea de deschidere de cont formulată de Năstase Daniela, copia ordinului de plată întocmit de Teșu Sorin și un exemplar al contractului de vânzare-cumpărare încheiat între Cernasov Tamara, în calitate de vânzătoare și Bittner Alexandru, în calitate de cumpărător, având ca obiect vânzarea unor bijuterii, tablouri, papiusuri și a altor bunuri de valoare, la prețul total de 400.000 USD.

Martorul **Bittner Alexandru** a fost audiat în fața primei instanțe (filele 61-62 vol. 3 dosar instanță) și a precizat că nu a cumpărat toate tablourile sau bijuteriile ce se aflau în apartamentul mătușii, ci doar pe acelea menționate în contractul de vânzare-cumpărare. Nu a verificat bunurile achiziționate, întrucât, în baza prieteniei cu familia Năstase, *„a avut încredere în autenticitatea acestora, cu atât mai mult cu cât este un bun cunoscător în ceea ce privește bijuteriile”*.

După o săptămână a predat Danei Năstase suma de 450.000 USD cash, de care dispunea la acel moment.

Martorul chiar a apreciat că afacerea a fost profitabilă pentru el, exemplificând că unul din tablourile achiziționate, respectiv „Capul de fetiță” al lui Tonitza, urma să fie scos la licitație pornind de la suma de 100.000 dolari.

După încasarea banilor, Năstase Daniela a apelat la ajutorul martorului Teșu Sorin, prieten din copilărie, pentru a o consilia în alegerea băncii și, ulterior, pentru a se ocupa de formalitățile depunerii banilor.

Atât martorul Teșu Sorin, cât și martorul Pascariu Dan au fost interogați de instanță asupra acestor aspecte legate de depunerea banilor.

Martorul **Pascariu Dan**, președintele de atunci al băncii a arătat că, în momentul în care Năstase Daniela și Teșu Sorin l-au consultat cu privire la deschiderea unui cont și i-au spus că este vorba de circa 400.000 dolari „*i-am adus la cunoștință doamnei Năstase că, fiind vorba de sumă peste 10.000 dolari era necesar ca aceasta să fie raportată la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, lucru pe care, de altfel, îl aduc la cunoștința oricărui client care face astfel de depuneri. Rețin că mi s-a explicat că nu este nici o problemă legată de acest aspect întrucât proveniența banilor este una legală, mai exact este vorba de o tranzacție și atunci eu le-am sugerat că este bine să depună și contractul de vânzare-cumpărare care să ateste tranzacția*”.

Contrar celor reținute în rechizitoriu, același martor precizează: **„în nici un caz nu a existat o discuție între mine și cei doi de a se face depozite mai mici pentru a nu se raporta suma la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor”**.

În același sens, în continuarea depoziției, martorul arată: *„Nici un moment nu am avut impresia că doamna Năstase, în momentul în care a fost informată despre necesitatea raportării depunerii la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, ar fi vrut să renunțe la depunerea sumei de bani”*.

Deoarece, într-o etapă inițială, la Oficiu s-a primit de la bancă numele persoanei care a făcut depunerea, respectiv Teșu Sorin, verificările au vizat această persoană și sursele ei de venit.

Martorul **Teșu Sorin** (filele 196 - 197 vol. 3 dosar instanță) a arătat: *„în mod cert eu am fost cel care a depus suma de 400.000 dolari dar am făcut acest lucru pentru ca doamna Dana Năstase să evite statul la coadă”*.

Întrucât, în urma verificărilor firmelor lui Teșu Sorin, veniturile acestuia nu justificau proveniența sumei, expertul Roșcaniuc a întocmit o notă prin care propunea Plenului sesizarea parchetului.

Avându-se, însă, în vedere, că tot din verificări rezultau mai multe nume care aveau legătură cu respectiva depunere, Plenul nu a votat sesizarea parchetului ci a decis restituirea lucrării analistului pentru completarea verificărilor.

Votul a fost luat cu majoritatea celor prezenți, iar martora Enescu Vasilica a arătat: *„Chiar și eu personal am votat pentru completarea verificărilor ... pentru că nu erau indicii clare de spălare de bani, pe baza cel puțin a verificărilor de până la acel moment”*.

Cum din rezultatele verificărilor a reieșit că cel care a achitat suma de 400.000 USD, în calitate de cumpărător, a fost numitul Bittner Alexandru,

cercetările Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor s-au extins asupra afacerilor acestuia.

O a doua notă a expertei Roșcaniuc tot pentru sesizarea parchetului a fost respinsă de Plenul oficiului, dat fiind că s-a apreciat că verificările nu sunt complete, însă trebuie subliniat, că verificările nu o mai priveau pe Năstase Daniela ci pe Alexandru Bittner, firmele și asociații acestuia.

Verificându-se proveniența legală a sumei de 400.000 USD plătită de Bittner Alexandru, așa cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare dintre acesta și Tamara Cernasov, încheiat la data de 19.11.1999, s-a stabilit că Bittner Alexandru era asociat într-un număr de 26 de societăți comerciale, singur ori împreună cu numitul Nell Cobar Emil, aspecte constatate în urma conexării lucrării nr. S 3439/1999 cu o altă lucrare, nr. S 3700/2000, conexarea dispunându-se pentru că priveau aceleași persoane (Bittner Alexandru și Nell Cobar).

Doamna Roșcaniuc a întocmit o a treia notă, concluziile acesteia fiind în sensul că Bittner Alexandru și Nell Cobar Emil s-au asociat în desfășurarea de activități ilicite, care ar fi putut întruni elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani și pentru aceasta s-a propus informarea parchetului.

Nota nu a mai fost supusă analizei, deoarece coordonatorul lucrării, respectiv Enescu Vasilica a fost revocată din funcție împreună cu Președintele Cucu Adrian.

În aceste condiții, Enescu Vasilica a predat toate lucrările unui alt membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, respectiv martorului Șerban Marin, astfel cum rezultă din depozițiile acestora și procesul-verbal încheiat între cei doi la data de 3.01.2001.

Martorul Șerban Marin a întocmit și semnat nota din data de 23.01.2001, prin care propunea clasarea lucrării.

Nota a fost luată în dezbateră Plenului în ședința din 24.01.2001, în prezența membrilor Melinescu Ioan - președinte, Șerban Marin, Georgescu Irina, Bulată Doru și Popa Ștefan, hotărându-se, în unanimitate, clasarea lucrării nr. S 3439/1999 și a lucrării nr. S/3700/2000 conexată la această lucrare, conform Deciziei nr. 10/24.01.2001.

Atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața primei instanțe s-a procedat la interogarea tuturor persoanelor menționate mai sus.

Trebuie subliniat că, deși în considerentele sentinței au fost redade pasaje din depozițiile martorilor date în fața instanței fondului, ele au același conținut ca cele consemnate în cursul urmăririi penale.

Martorii nu și-au modificat depozițiile în fața instanței ci și-au menținut declarațiile date anterior în cauză.

În pofida acestui probatoriu, procurorul de caz, într-o interpretare evident subiectivă și o logică ce scapă unui observator obiectiv, ajunge la concluzia care nu se sprijină pe nicio probă, arătând (fila 35 rechizitoriu) că, se naște o suspiciune datorită faptului că, în cadrul aceleiași instituții și cu privire la aceeași situație, doi angajați (Roșcaniuc Elena și Șerban Marin) și-au exprimat opinii total diferite.

Din cronologia evenimentelor și modul în care s-au desfășurat evenimentele, așa cum au fost evidențiate anterior, a fost evident că au fost verificări derulate pe o anumită perioadă de timp și, pe măsură ce se obțineau informații de la organele și instituțiile de la care erau solicitate, s-a stabilit, cu claritate, cine a depus banii, cine a plătit prețul în contractul de vânzare-cumpărare și de unde putea să dispună de suma respectivă.

În aceste condiții, concluzia procurorului de caz nu mai impune alte contra-argumente, căci acesta își prezintă propriul raționament, arătând că : „*În ipoteza în care s-ar fi apreciat că Bittner Alexandru și Nell Cobar Emil s-au asociat în desfășurarea de activități ilicite, din care a rezultat suma depusă în contul Danielei Năstase, coroborat cu datele incerte ale vânzării ... ar fi existat unele indicii privind implicarea Danielei Năstase (și, prin extindere, a soțului acesteia, Năstase Adrian) în operațiuni suspecte*”.

Probele dosarului, așa cum au fost evocate mai sus, nu permit o astfel de concluzie și nu confirmă, pentru infracțiunile de corupție analizate, respectiv pentru dare și luare de mită, existența scopului calificat al pretensei înțelegeri dintre inculpații Melinescu Ioan și Năstase Adrian ca fiind acela ca Melinescu Ioan să facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu, respectiv să-și respecte promisiunea de a asigura obținerea în Plenul Oficiului a soluției de clasare a lucrării nr. S 3439/1999.

Așa cum s-a prezentat mai sus, lucrarea, deși în debut a fost înregistrată pe numele Danei Năstase, nu o mai privea pe aceasta ci pe cel care a plătit cei 400.000 USD, respectiv pe Bittner Alexandru, aspect deja cunoscut în luna noiembrie 2000 când se pretinde de parchet că a avut loc înțelegerea dintre cei doi inculpați.

De asemenea, nu a rezultat că Melinescu Ioan ar fi încercat în vreun mod să-i influențeze pe ceilalți membri ai Plenului să voteze în favoarea clasării lucrării, toți cei care au votat în ședința Plenului din ianuarie 2011 arătând că argumentele prezentate de domnul Șerban Marin, care a arătat că își asumă soluția propusă, au fost convingătoare în sensul că nu se impunea sesizarea Parchetului. S-a avut în vedere faptul că din verificări a rezultat că Bittner Alexandru justifica proveniența licită a banilor din profitul obținut de firmele sale.

Nici cel de-al doilea scop al pretinsei înțelegeri dintre cei doi inculpați nu a rezultat din probele administrate, respectiv sustragerea lucrării de la Oficiu și ajungerea ei în posesia lui Năstase Adrian.

Asupra sustragerii se va reveni în prezentele considerente când se va analiza cea de-a treia infracțiune pentru care inculpatul Melinescu Ioan a fost trimis în judecată.

Este însă important a se sublinia că un atare act de sustragere nu s-a putut stabili că a fost comis de inculpatul Melinescu Ioan și, pe de altă parte, este justificată apărarea inculpatului Năstase Adrian în sensul că nu ar fi avut niciun motiv să intre în posesia unui dosar care nici nu o mai privea pe soția sa și în privința căruia Oficiul a dat o soluție de clasare.

Pe de altă parte, dispariția fizică a lucrării nu presupunea, așa cum se va arăta în continuare, ștergerea ei din evidențele Oficiului.

Prima instanță a constatat că actul de numire în funcție a lui Melinescu Ioan a existat, materializat prin H.G. nr. 1399 din 30.12.2000, dar această numire nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de dare de mită pentru inculpatul Năstase Adrian și, corelativ, luare de mită pentru inculpatul Melinescu Ioan, nici sub aspect obiectiv și nici subiectiv, astfel încât prima instanță a dispus achitarea acestora în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. d Cod procedură penală.

În ceea ce îl privește pe inculpatul **Priboi Ristea**, în sarcina acestuia rechizitoriul reține săvârșirea unor acțiuni care ar întruni elementele constitutive a două infracțiuni distincte, **respectiv complicitate la luare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 254 alin. 1 Cod penal și raportat la art. 6 și 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și complicitate la dare de mită, prevăzută de art. 26 raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal și la art. 6 și 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, infracțiuni comise în condițiile concursului ideal de infracțiuni, prevăzut de art. 33 lit. b Cod penal.**

În rechizitoriu se arată că inculpatul Priboi Ristea a săvârșit mai multe fapte/acțiuni cu caracter penal care, datorită împrejurărilor în care au avut loc și a urmărilor pe care le-au produs întrunesc elementele constitutive ale celor două infracțiuni.

O primă activitate infracțională a inculpatului Priboi Ristea ar consta în aceea că, în cursul lunii noiembrie 2000, a înlesnit contactarea de către inculpatul Melinescu Ioan a inculpatului Năstase Adrian, cunoscând că scopul întrevederii era acela de a i se comunica inculpatului Năstase Adrian că în cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor se află în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, o lucrare având ca obiect o tranzacție suspectă privind

depunerea sumei de 400.000 USD într-un cont având ca titular pe Năstase Daniela.

Înlesnirea contactării ar fi avut loc prin intermediul și în împrejurările descrise de denunțatorul Genică Boerică.

Din probele administrate în cauză, respectiv declarațiile martorilor coroborate cu declarația inculpatului Priboi Ristea a rezultat că acesta l-a cunoscut pe Genică Boerică, fie în anul 1999, cum declară Priboi Ristea, fie în anul 1998, cum a precizat Genică Boerică, aspect mai puțin relevant în cauză.

Genică Boerică i-a fost prezentat lui Priboi Ristea de o cunoștință comună, un ofițer de poliție din Dolj.

De asemenea, a rezultat că între cei doi au avut loc mai multe întâlniri, inclusiv în biroul de la Palatul Parlamentului al lui Priboi Ristea, aspect recunoscut de cei doi și relatat și de martora Coman (fostă Purcărea) Milena (filele 110-111 vol. 3 dosar instanță), fosta șefă de cabinet a lui Priboi Ristea la acea perioadă, precum și de martora Stănescu Niculina.

Contrar celor susținute de Genică Boerică, vizitele acestuia la Priboi Ristea nu au fost foarte numeroase.

Așa cum s-a arătat în analiza primei infracțiuni reținute în sarcina inculpatului Melinescu Ioan, aceea de divulgare de informații, probele administrate în cauză nu au putut forma convingerea Înaltei Curți, dincolo de orice îndoială, că afirmațiile lui Genică Boerică sunt veridice și că, într-adevăr, la solicitarea lui Melinescu Ioan, acesta i-a intermediat o întâlnire cu Priboi Ristea în Palatul Parlamentului și, ulterior, și cu Năstase Adrian”.

Pe baza aceluiași argumente, care nu au mai fost reluate, prima instanță nu a putut constata, fără dubiu, nici că inculpatul Priboi Ristea a desfășurat pretinsa activitate infracțională reținută de parchet în sarcina sa.

Pe lângă neconcordanțele dintre declarațiile martorului Genică Boerică și celelalte probe administrate, prezentate deja în prima parte a considerentelor, prima instanță a mai reținut că nici alte aspecte relatate de același martor nu au primit o confirmare certă.

Astfel, martorul pretinde că s-a întâlnit cu Priboi Ristea în data de 30 sau 31 decembrie 2000, în Craiova, în fața magazinului Billa.

Din înscrisurile depuse de inculpat la dosar reiese că acest magazin a fost deschis ulterior, conform contractului de închiriere nr. 201/21.09.2001.

De asemenea, martorul **Filipescu Victor**, audiat la propunerea inculpatului, a arătat (fila 188 vol. 3 dosar instanță) că în perioada 29.12.2000 - 5/6.01.2001 s-a aflat, împreună cu inculpatul și familia acestuia, în stațiunea Predeal.

În aceeași perioadă, potrivit depoziției martorei **Luca Gina Cristina** (filele 198-199 vol. 3 dosar instanță), Genică Boerică „se afla la Herculan, fie la Brașov”.

În rechizitoriu se mai reține în sarcina inculpatului Priboi Ristea, în afara activității deja analizate, că acesta a intermediat și primirea, de către inculpatul Năstase Adrian de la inculpatul Melinescu Ioan, a lucrării nr.S 3439/1999, sustrasă de acesta din urmă de la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Aspectele privitoare la pretinsa sustragere a lucrării de la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor au fost analizate de prima instanță la punctul următor al considerentelor.

Singura probă sub acest aspect, indicată de procuror, este declarația martorului Genică Boerică, potrivit căreia în primăvara anului 2001 l-a luat personal cu mașina pe Melinescu Ioan de la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, acesta avea supra lui lucrarea nr.S 3439/1999 și a predat-o lui Priboi Ristea pentru ca acesta să o înmâneze ulterior, lui Năstase Adrian.

Pe lângă faptul că nu există alte probe care să se coroboreze cu această mărturie, în mod explicit în raportul de detectare a comportamentului simulat se arată că răspunsul lui Genică Boerică la întrebarea „În primăvara anului 2001, când te-ai întâlnit cu Melinescu lângă Oficiu, acesta ți-a spus că are dosarul cu privire la Dana Năstase?”, întrebare la care subiectul a răspuns afirmativ, **este nesincer**.

Semnificativă pentru această împrejurare este interpretarea procurorului de caz cu referire la comportamentul simulat al martorului Genică Boerică.

Deși testarea la poligraf nu este enumerată între mijloacele de probă prevăzute de art. 64 Cod procedură penală, procurorul s-a hazardat în a găsi o explicație a nesincerității constatate de expertul ce a întocmit raportul, arătând că aceasta s-a datorat faptului că momentul în care martorul a luat cunoștință de conținutul dosarului respectiv nu a fost acela al întrevederii de lângă Oficiu cu Melinescu Ioan, ci ulterior, în autoturism, pe drumul către Palatul Parlamentului.

Față de materialul probatoriu administrat și analizat mai sus, prima instanță a constatat că nu se poate stabili dincolo de orice îndoială că inculpatul Priboi Ristea a săvârșit actele calificate în rechizitoriu ca reprezentând complicitate la infracțiunile de luare și, respectiv, dare de mită, astfel încât, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală a dispus achitarea acestuia.

III. Infracțiunea de sustragere sau distrugere de înscrisuri reținută în sarcina inculpatului Melinescu Ioan

În rechizitoriu s-a reținut că, în prima jumătate a anului 2001, inculpatul Melinescu Ioan a sustras lucrarea nr. S 3439/1999 care o viza pe Năstase Daniela, înmânându-i dosarul inculpatului Priboi Ristea, consilier al primului ministru Năstase Adrian, cu scopul de a-i fi remis acestuia din urmă, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de sustragere sau distrugere de înscrisuri, prevăzută de **art. 242 alin. 1 și 3 Cod penal**.

Din nou singura probă prezentată de parchet o constituie declarația martorului Genică Boerică, conform căreia : „În primăvara anului 2001, mai precis în mai-iunie, Melinescu Ioan m-a chemat la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor pentru a merge la «unchiul» Priboi Ristea ... Urmare acestei discuții, m-am deplasat cu mașina mea, fiind singur în mașină, și am parcat-o în spatele clădirii în care se afla sediul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor. Melinescu Ioan a venit la mașina mea având asupra sa **un dosar mare**, consistent ca un biblioraft, sesizând că avea și niște pliante și mi-a cerut să mergem împreună la biroul lui Priboi Ristea la Palatul Parlamentului. Am fost la același birou al lui Priboi Ristea la care fusesem și anterior. Cu această ocazie Melinescu Ioan a scos din dosarul mai mare ce-l avea asupra lui, **un dosar destul de voluminos** despre care a afirmat că este cel ce privește lucrarea referitor la depunerea de bani în contul Danei Năstase pe care l-a înmănat lui Priboi Ristea, precizându-i totodată că aceasta este lucrarea, să stea liniștit că totul s-a terminat. Priboi Ristea a preluat acest dosar, pe care l-a închis într-o casetă metalică aflată în biroul său, încastrată în perete și apoi a sigilat în final caseta metalică”.

Și în declarația dată în fața instanței martorul Genică Boerică și-a menținut depoziția, cu unele modificări, în sensul că Melinescu „a ieșit din sediu cu o **mapă mai voluminoasă**”, iar lui Priboi Ristea i s-a înmănat „**un plic**”.

Genică Boerică a mai subliniat că „**Nici o altă persoană nu mai avea cunoștință de acest lucru pe care l-am făcut pentru domnul Melinescu**”.

Referitor însă la această declarație, raportul de constatare tehnico-stiințifică a testului pentru detectarea conduitelor simulate la care a fost supus Genică Boerică arată explicit că subiectul a prezentat indicii ale comportamentului simulat.

Așa cum s-a arătat în considerentele anterioare, procurorul de caz s-a străduit să găsească și pentru această situație o „explicație”, fără să precizeze dacă este explicația sa personală sau a martorului.

În rechizitoriu mai sunt invocate declarațiile martorului Drăgan Radu Constantin, care, afirmă parchetul, s-ar corobora cu cele ale lui Genică Boerică.

Numai că declarațiile martorului, cel puțin pe acest aspect, sunt constatate ca nesincere la testul poligraf, iar martorul Drăgan nu a perceput nimic direct, tot ceea ce cunoaște fiindu-i relatat de Genică Boerică.

Sesizând, probabil, inconsistența probatoriului, procurorul de caz arată în prezentarea acestei infracțiuni în rechizitoriu că prin probele la care face referire „demonstrează împrejurarea că Melinescu avea posibilitatea de a intra, legal sau nu, în posesia acestei lucrări”.

Prima instanță a constatat că toate încercările procurorului de caz de a demonstra că inculpatul Melinescu Ioan avea posibilitatea de a intra în posesia lucrării constituie doar supoziții ale acestuia, contrazise, de altfel, de martorii audiați și care, în niciun caz, nu pot constitui un temei pentru a se reține că Melinescu este cel care a sustras lucrarea de la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

S-a dovedit în cauză că la data de 03.01.2001, conform procesului-verbal de predare-primire încheiat între martorii Enescu Vasilica și Șerban Marin, lucrarea nr. S 3439/1999 a fost predată pe bază de semnătură, acestuia din urmă.

Ulterior, așa cum se arată și în rechizitoriu, traseul lucrării este relativ incert, căci nu s-a putut proba unde și la cine a rămas lucrarea, cel puțin după clasarea ei și preluarea fișetului doamnei Roșcaniuc Elena după decesul acesteia.

De menționat și declarația martorului **Cucu Adrian** care, în calitate de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, a arătat că după alegeri a luat măsuri sporite de securitate cu privire la această lucrare.

Martorul arată că : „În acest context, pentru că lucrarea deja putea să aibă conotații de altă formă și mă refer la faptul că domnul Năstase fusese deja numit prim-ministru, personal am luat măsuri în cadrul oficiului pentru ca sub nici o formă informații despre această lucrare să nu se scurgă în afara oficiului. În mod concret am chemat pe lucrătorii de la xerox și de la informatică li le-am atras atenția asupra oricărei multiplicări sau editare de materiale în această perioadă ” (fila 337-341 vol. 2, dosar instanță).

Toți martorii audiați au arătat că orice membru al Plenului oficiului avea acces la lucrările oricărui analist financiar.

Martorul Șerban Marin a arătat că după clasarea lucrării, acesta a intenționat să o predea în arhivă, dar arhivarul (martorul Urduban) a refuzat spunând că nu îl poate primi fără se fie legat, astfel că martorul a dat lucrarea doamnei Roșcaniuc pentru a proceda la legarea dosarului.

Martorul **Urduban Constantin**, căruia i-a fost încredințată arhiva în acea perioadă, a arătat că nu-și amintește dacă doamna Roșcaniuc i-a predat lucrarea, dar dacă i-ar fi predat-o, acest lucru trebuia menționat într-un proces-verbal de predare-primire sau în registrul arhivei.

Cert este că atunci când a căutat lucrarea în arhivă, în anul 2004, din dispoziția președintelui de atunci al Oficiului, aceasta nu a fost găsită, iar singura explicație pe care o dă este aceea că analistul nu a predat lucrarea în arhivă.

Martorul **Man Cristian** (filele 193-194 vol. 3, dosar instanță) este cel care a preluat fișetul doamnei Roșcaniuc și a arhivat lucrările finalizate de aceasta, dar nu a putut face nicio mențiune specială asupra lucrării în discuție.

Martorul **Pascu Mircea** (filele 215-216, vol. 3 dosar instanță), care a procedat la căutarea lucrării în arhivă, a arătat, de asemenea, că s-au verificat procesele-verbale prin care lucrările se predau în arhivă, precum și registrele, rezultând că : „*lucrarea nu figura ca fiind arhivată*”.

În rechizitoriu s-a mai arătat că, imediat după preluarea funcției de președinte, inculpatul Melinescu Ioan a propus în ședința Plenului din 22.01.2001, înființarea unui registru separat numai pentru notele de tranzacții suspecte, subliniindu-se de procurorul de caz că ar fi procedat așa pentru ca lucrarea ce o privea pe Năstase Daniela să dispară din evidențe.

Martorii audiați, angajați ai oficiului, au arătat că acest registru era o preocupare mai veche a domnului Melinescu și că și în prezent există acest registru al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Martorele **Oprea Raluca și Munteanu Viorica** au arătat că această lucrare a fost evidențiată în registru, deși fusese clasată, dar acest lucru s-a datorat împrejurării că mențiunea de clasare nu fusese efectuată în registrul vechi până la data de 02.02.2001 (lucrarea fiind clasată la data de 24.01.2001).

Martora **Munteanu Viorica** (filele 66-68 vol. 3, dosar instanță) a precizat următoarele : „*Chiar dacă trecerea unei lucrări din vechiul registru în noul registru se făcea doar scriptic, în momentul în care lucrarea primea un nou număr, o persoană de la registratură, și cred că în acea perioadă era doamna Oprea Raluca, mergea la analistul care deținea lucrarea cu ștampila, pentru a i se inscripționa noul număr. În acest mod, practic, s-a făcut și o verificare a lucrărilor în momentul în care cele reînregistrate au fost ștampilate potrivit noilor numere primite.*

Personal sunt sigură că la momentul primirii noului număr, lucrarea ce o privea pe Dana Năstase exista, pentru că doamna Oprea nu mi-a adus la cunoștință că nu ar fi găsit vreo lucrare atunci când a mers să aplice ștampila”.

Martorii audiați, angajați ai oficiului, au mai relatat și despre modul în care era reglementat accesul în arhivă sau la fișetele analiștilor, fără să se poată proba, contrar presupunerilor din rechizitoriu, că inculpatul Melinescu ar fi putut avea acces, ilegal, la această lucrare.

Cât privește accesul legal, acesta a existat, în egală măsură pentru toți membrii Plenului Oficiului, în perioada cât lucrarea a fost luată în discuție în ședințele de Plen.

Nu se poate, de asemenea, concluziona că prin înființarea noului registru de evidență a tranzacțiilor suspecte, s-a încercat pierderea urmei vreunei lucrări, inclusiv a lucrării în discuție.

Atât membrii Plenului, cât și ceilalți angajați, inclusiv martora **Lacrois Beatrice Cristina**, care a lucrat la serviciul IT, au subliniat că nu se putea, în niciun caz, șterge o lucrare din evidența informatică a Oficiului, iar dacă aceasta dispărea fizic, ea ar fi putut fi oricând refăcută, în baza adreselor efectuate de Oficiu pentru fiecare caz în parte.

Martorii au mai relatat și despre o „spargere” care ar fi avut loc la Oficiu, fără însă a se fi putut proba că s-a produs și vreo sustragere cu acel prilej.

Din toate probatoriile mai sus evocate se poate desprinde, cu certitudine, concluzia că lucrarea S 3439/1999 a fost căutată în cadrul oficiului, dar nu a fost găsită, însă **nu s-a putut proba că inculpatul Melinescu Ioan este cel care a sustras-o, motiv pentru care prima instanță, în baza art. 11 pct. 2 lit. c Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. c Cod procedură penală a dispus achitarea acestuia.**

În raport cu soluțiile de achitare dispuse în cauză, prima instanță a constatat că nu se impune a mai fi analizată apărarea subsidiară invocată de inculpați privind prescripția răspunderii penale.

Solicitarea inculpatului Priboi Ristea de a se dispune, în baza art. 193 alin. 6 Cod procedură penală, obligarea denunțătorului Genică Boerică la plata cheltuielilor judiciare efectuate de acest inculpat a fost respinsă, prima instanță apreciind că nu sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale. Chiar și în ipoteza în care, pentru fapta denunțată, s-a pronunțat o soluție de achitare, denunțul nu poate fi apreciat ca un fapt ilicit cauzator de prejudiciu decât în măsura în care s-ar stabili că s-a făcut în condițiile art. 259 Cod penal, ceea ce nu a constituit obiectul verificărilor în prezenta cauză.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și inculpații Năstase Adrian, Priboi Ristea și Melinescu P. Ioan.

Amplele concluzii ale reprezentantului Ministerului Public, ale apărătorilor aleși ai recurenților intimați inculpați, precum și ultimul cuvânt al recurenților intimați inculpați au fost consemnate în partea introductivă a prezentei decizii.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția Judiciară Penală a susținut, în esență, potrivit motivelor de recurs, depuse în scris la dosar (filele 4 - 13) și concluziilor orale ale reprezentantului Ministerului Public că hotărârea atacată este netemeinică, întrucât, în mod greșit, prima instanță a dispus achitarea inculpaților, având în vedere ansamblul probator administrat în cauză.

S-a susținut că toate probele administrate pe parcursul procesului penal conduc la concluzia că inculpații se fac vinovați de săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată și, în consecință, în temeiul art.385⁶ și art.385¹⁵ pct.2 lit.c din Codul de procedură penală s-a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței nr.1743 din 15 decembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală și, pe fond, condamnarea inculpaților la pedepse cu închisoarea cu executarea în regim de detenție și aplicarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi prevăzute de art.65 raportat la art.64 lit.a, b și c din Codul penal.

Recurentul intimat inculpat Năstase Adrian, prin apărătorul său ales, a susținut, în esență, că hotărârea atacată este netemeinică, întrucât, în mod greșit, a fost achitat, în temeiul dispozițiilor art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 alin.1 lit.d din Codul de procedură penală, impunându-se achitarea sa în temeiul art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 alin.1 lit.a din Codul de procedură penală.

Recurentul intimat inculpat Melinescu P. Ioan, prin apărătorul său ales, a susținut, în esență, că hotărârea atacată este netemeinică, s-a solicitat schimbarea încadrării juridice, în sensul înlăturării dispozițiilor art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000 din infracțiunea prevăzută de art.254 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000.

S-a mai solicitat, în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d raportat la art.385⁶ alin.3 din Codul de procedură penală, admiterea recursului, casarea sentinței atacate și, în rejudecare, schimbarea temeiului de drept privind achitarea pentru infracțiunea prevăzută de art. 254 alin.1 raportat la art. 7 alin.1 din Legea nr.78/2000 din art.10 alin.1 lit.d în art.10 alin.1 lit.b din Codul de procedură penală.

Recurentul intimat inculpat Priboi Ristea, prin apărătorul său ales, a susținut, în esență, că hotărârea atacată este netemeinică, sub aspectul

neobligării denunțatorului Boerică Genică la restituirea cheltuielilor judiciare făcute de inculpatul Priboi Ristea în faza de cercetare judecătorească.

În temeiul art.385¹⁵ pct.2 lit.d raportat la art.385⁹ pct.17² teza 1 din Codul de procedură penală, s-a solicitat admiterea recursului, casarea, în parte a sentinței atacate, în sensul admiterii cererii inculpatului Priboi Ristea și obligării denunțatorului Boerică Genică la restituirea cheltuielilor judiciare făcute de către inculpat în fața primei instanțe, constând din onorariul de avocat în sumă de 26.639,50 lei, inclusiv TVA.

Examinând hotărârea atacată, potrivit dispozițiilor art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, Înalta Curte constată că recursurile declarate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații Năstase Adrian, Priboi Ristea și Melinescu P. Ioan sunt nefondate, pentru următoarele considerente:

I.În ceea ce privește recursul declarat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție:

1. Referitor la critica formulată de parchet privind greșita achitare a inculpatului Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.18 alin.1 din Legea nr. 21/1999:

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată că prima instanță în mod corect a stabilit situația de fapt și a dispus achitarea inculpatului Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.18 alin.1 din Legea nr. 21/1999.

Dispozițiile art. 18 din Legea nr. 21/1999, în vigoare la momentul pretinsei comiterii a infracțiunii, prevedeau că personalul oficiului avea obligația de a nu divulga informațiile primite în timpul activității decât în cadrul unei proceduri judiciare, inclusiv după încetarea funcției, pe o perioadă de 5 ani. În același timp, era interzisă folosirea în scop personal de către angajații oficiului, a informațiilor primite, atât în timpul activității, cât și după încetarea acesteia.

Astfel, potrivit rechizitoriului s-a reținut pentru această infracțiune că inculpatul Melinescu Ioan, „în cursul lunii noiembrie 2000, având calitatea de membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, prin intermediul martorului Genică Boerică, i-a contactat pe Năstase Adrian și Priboi Ristea, cărora le-a comunicat că, în cadrul instituției în care își desfășura activitatea, se afla în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, lucrarea având ca obiect o depunere în numerar în cuantum de 400.000 USD, într-un cont având ca titular

pe Năstase Daniela, soția lui Năstase Adrian”, iar în susținerea acestei acuzații au fost invocate, în principal, declarațiile martorului Genică Boerică.

Acesta a arătat în declarațiile de la urmărire penală că „în cursul anului 2000, mai precis înainte de alegeri”, în timp ce se afla acasă la inculpatul Melinescu Ioan, acesta, cunoscând că martorul are relații în PSD, având o relație de prietenie cu Priboi Ristea, „a afirmat că Adrian Năstase s-ar putea să aibă ceva probleme deoarece există la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor o lucrare ce are ca obiect depunerea unei sume de bani în contul Danei Năstase, lucrare ce urmează a fi votată în Plenul Oficiului pentru a fi trimisă la parchet și, de asemenea, se vehicula trimiterea ei către mass-media”.

Urmare a informațiilor comunicate de inculpatul Melinescu Ioan, martorul Genică Boerică l-a întrebat pe acesta dacă este „grav”, răspunsul inculpatului fiind în sensul că „poate fi grav dacă această lucrare ajunge la presă deoarece nu se mai poate opri trimiterea ei la parchet”.

Cu ocazia acestei discuții cei doi au convenit ca Genică Boerică, prin prisma relațiilor de prietenie avute cu Priboi Ristea, prin intermediul acestuia din urmă, să ia legătura cu inculpatul Năstase Adrian, iar „Melinescu Ioan a agreat această modalitate de a discuta despre lucrarea respectivă cu Priboi Ristea”, solicitându-i să afle „punctul de vedere al lui Priboi Ristea și Năstase Adrian referitor la această lucrare”.

În continuare, martorul Genică Boerică a declarat că : „A doua zi după discuția avută cu Melinescu Ioan referitor la lucrarea existentă la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor privind-o pe Dana Năstase, m-am dus la biroul domnului Priboi Ristea și i-am relatat cele ce-mi fuseseră spuse de Melinescu. Cu această ocazie, domnul Priboi Ristea s-a dus la biroul domnului Adrian Năstase conform celor spuse de acesta și în urma consultării cu Năstase Adrian mi-a cerut să-l aduc la biroul lui pe «vărul meu» Melinescu Ioan. Precizez că termenul de «văr» mi-a fost cerut să-l folosesc de către Melinescu Ioan, fiind mai mult ca o glumă.

Conform celor stabilite cu ocazia acestei întâlniri, după trei-patru zile, m-am deplasat împreună cu Melinescu Ioan la biroul lui Priboi Ristea și în prezența mea, Melinescu i-a relatat lui Priboi despre existența la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a unei lucrări privind sume de bani depuse în contul doamnei Năstase și că există riscul ca această lucrare să fie votată în Plen și depusă la parchet. Priboi Ristea, după ce a ascultat cele relatate de Melinescu, a spus că trebuie să meargă la șeful Adrian Năstase, astfel că au plecat împreună la biroul acestuia, iar după circa 30 de minute, secretara Milena m-a condus și pe mine la biroul lui Adrian Năstase, sesizând

că discuția dintre cei trei se finalizase, iar Melinescu a afirmat că tot ceea ce face în legătură cu această lucrare, face pentru mine. În acest context, de față cu Năstase Adrian și Priboi Ristea, Melinescu a afirmat că existența amintitei lucrări la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor poate reprezenta un pericol și după perioada alegerilor atâta timp cât această lucrare există acolo și cât șef este numitul Cucu Adrian pus acolo de către un alt partid”.

În declarația dată în fața instanței (filele 283-290 vol. 2) martorul Genică Boerică a relatat aceleași aspecte, menținându-și denunțul dat în cursul urmăririi penale.

În rechizitoriu s-a mai reținut că, credibilitatea celor afirmate de martorul Genică Boerică cu privire la divulgarea de către Melinescu Ioan a informațiilor privitoare la lucrarea existentă la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor având ca obiect depunerea în contul numitei Năstase Daniela a sumei de 400.000 USD este întărită de faptul că acesta a acceptat, fără rezerve, să fie supus unei testări poligraf pentru dovedirea sincerității susținerilor sale.

La fila 39 a rechizitoriului s-a reținut că „potrivit raportului de constatare tehnico-științifică nr. 258105 din 18.04.2007, efectuat de Direcția Generală de Poliție a Municipiului București - Serviciul Criminalistică (filele 70-75, vol. 7) privind detecția comportamentului simulat, la întrebările «Ai auzit când Melinescu i-a spus lui Priboi că-i va face cadou lui Năstase lucrarea cu privire la Dana Năstase?» și «Ai văzut când Priboi a luat dosarul despre care Melinescu afirma că are legătură cu Dana Năstase?», răspunsurile subiectului examinat au fost afirmative, adevărate, fără a prezenta note specifice comportamentului simulat”.

Din examinarea raportului de constatare tehnico-științifică nr.258105 rezultă o singură concluzie, referitoare la întrebarea „În primăvara anului 2001, când te-ai întâlnit cu Melinescu lângă oficiu, acesta ți-a spus că are dosarul cu privire la Dana Năstase?”, la care subiectul a răspuns afirmativ, detectându-se indicii ale comportamentului simulat.

Mai mult decât atât, diagramele anexate raportului nu indică o situație diferită a răspunsurilor ci, dimpotrivă, mai multe diagrame de la răspunsurile subiectului par să fie identice cu cele de la întrebarea numărul 8, apreciate în raport ca fiind nesincere.

În consecință, în mod corect, prima instanță a apreciat că denunțurile și declarațiile martorului Genică Boerică nu sunt credibile și le-a înlăturat, în condițiile în care acesta avea un interes direct în a beneficia de dispozițiile legii

pentru a obține atenuarea pedepselor în cauzele în care era cercetat în acel moment.

Argumentele parchetului din motivele de recurs nu aduc nicio probă sau indiciu, suplimentar celor reținute în rechizitoriu, pentru a schimba aprecierea ca nesincere a acestor denunțuri sau declarații.

Afirmația procurorului din motivele de recurs, potrivit căreia, ulterior formulării denunțurilor, martorul a fost trimis în judecată și condamnat pentru infracțiunile pentru care s-a și dispus rearestarea sa, trebuie cenzurată prin prisma cronologiei evenimentelor, în condițiile în care, în luna ianuarie 2006, martorul denunțator nu putea să anticipeze evoluția ulterioară a dosarelor sale.

Tot în rechizitoriu s-a mai reținut că aspectele relatate de martorul Gencă Boerică cu privire la divulgarea de informații de către inculpatul Melinescu Ioan, se coroborează cu declarațiile martorilor Drăgan Petre Constantin și Stănescu Niculina Eugenia.

Analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată că ambii martori nu au perceput aspectele relatate în mod direct, ci le cunosc tot din informațiile primite de la denunțator.

Astfel, chiar în declarația dată în cursul urmăririi penale, martorul **Drăgan Radu Constantin** a arătat că „*în cursul anului 2003 a aflat de la denunțator că în anul 2000 sau 2001 Melinescu Ioan l-ar fi informat despre existența la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a unui dosar care o privea pe soția lui Năstase Adrian*”.

În declarația dată în fața instanței, același martor a arătat că: „*Vreau să fac precizarea că tot ceea ce am declarat la organele de anchetă, sau oricum în mare parte, 90 %, sunt lucruri care mi-au fost relatate de Gencă Boerică. În prezent, adică după anul 2006, nu mai am încredere în Gencă Boerică pentru că mi-a creat multe probleme*”.

Mai mult, în perioada pretensei comiterii a faptelor, cei doi (martorul Drăgan și Gencă Boerică) nici nu se cunoșteau. Martorul Drăgan arată, în continuarea declarației date în instanță (filele 335-336 vol. 2): „*Eu îl cunosc pe Gencă Boerică din anul 2003, de când am lucrat cu el pe post de șofer*”; acest aspect a fost confirmat și de Gencă Boerică.

Martora **Stănescu Niculina**, la rândul său, încă de la primele declarații date la urmărirea penală a arătat că „*Gencă Boerică i-a relatat că Melinescu Ioan i-a spus ...*”.

În cursul cercetării judecătorești, martora chiar revine asupra declarațiilor din cursul urmăririi penale și arată (filele 291-293 vol. 2 dosar instanță): „*Niciodată în prezența mea nu s-a pronunțat numele domnului Năstase Adrian sau al Danei Năstase. Nu știu de ce la urmărirea penală am dat o declarație în*

care am arătat că am aflat de la Genică Boerică despre lucrarea pe care Năstase Daniela o avea la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor. Cele relatate acolo nu corespund realității pentru că, așa cum am evocat mai devreme, niciodată în prezența mea nu a fost pomenit numele lui Năstase Adrian sau al Danei Năstase. Posibila explicație pe care o dau legat de cele cuprinse în declarația de la urmărirea penală este aceea că în perioada în care am dat declarația exista o mare presiune asupra mea în sensul că soțul meu era arestat”.

Instanța de control judiciar constată că, în mod corect, prima instanță a apreciat corespunzător și relevanța declarațiilor martorilor Drăgan Radu Constantin și Stănescu Niculina.

În completarea celor relatate de martorii acușării, în mod corect, prima instanță, a reținut ca probe, în motivarea soluției de achitare, declarațiile martorelor Stroescu Cristina Valeria și Coman (fostă Purcaru) Milena, persoane care în anii 2000-2001 ocupau funcția de șef de cabinet la Cabinetul inculpatului Năstase Adrian, respectiv Cabinetul inculpatului Priboi Rîstea.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de recurs constată că aceste martore au avut o poziție constantă de-a lungul cercetărilor în prezenta cauză, atât la urmărirea penală, cât și la cercetarea judecătorească, în sensul că au declarat că nu au condus niciodată pe Melinescu Ioan sau Genică Boerică, singuri sau însoții de altă persoană, la cabinetul lui Năstase Adrian din incinta Parlamentului.

De altfel, ambele martore au afirmat că nu îl cunoșteau și nu l-au văzut, în perioada de referință pe Melinescu Ioan la cabinetele parlamentare ale celor doi inculpați.

Martora **Stroescu Cristina Valeria** a învederat instanței (filele 106-107 vol. 3) următoarele: „Eu **exclud** posibilitatea ca în cabinetul domnului Năstase Adrian, în perioada în care eu am îndeplinit funcția, să intre domnii Melinescu Ioan și Genică Boerică, fie singuri, fie însoțind o altă persoană”.

Martora a mai arătat că: „până la momentul la care eu am fost audiată în acest dosar la urmărirea penală **nu l-am cunoscut niciodată pe domnul Melinescu Ioan și nici nu l-am văzut în vizită** la cabinetul de la Camera Deputaților al domnului Năstase Adrian. De asemenea, nici numele acestuia nu l-am auzit până atunci și nici pe al lui Genică Boerică”.

Martora **Coman (fostă Purcaru) Milena** (filele 110-111 vol. 3 dosar instanță) arată că: „Eu personal nu am condus nici o persoană la cabinetul domnului Năstase Adrian din partea domnului Priboi Rîstea”. Tot martora arată că nu îl cunoaște pe Melinescu Ioan.

În declarația din 24 iunie 2009 (fila 218 dosar urmărire penală) aceasta a arătat expres: „Nu am cunoștință ca domnul Melinescu Ioan, în perioada amintită să fi venit în vizită la cabinetele lui Priboi Ristea sau Năstase Adrian. Precizez încă o dată că nu îl cunosc personal pe numitul Melinescu Ioan”.

La fel și martora Stroescu Cristina Valeria, în declarația dată la 24 iunie 2009 în cursul urmăririi penale, a arătat că „Persoanele amintite (Melinescu Ioan sau Genică Boerică) **nu au fost la cabinetul domnului Năstase Adrian** și arăt că până la momentul în care am fost audiată ca martor pentru prima dată în această cauză nu am cunoscut cum arată Melinescu Ioan și Genică Boerică și, de asemenea, nici nu auzisem, la acel moment, de aceste două persoane. **Și la acest moment, după trecerea anilor de la momentul 2000, pot afirma cu certitudine că Melinescu Ioan și Genică Boerică, pe care nu i cunoșteam la acel moment și ale căror fotografii le-am văzut pentru prima dată în anul 2007, nu au trecut pe la cabinetul domnului Năstase Adrian**”.

O altă probă reținută, în mod corect, de către prima instanță, în motivarea soluției de achitare, este declarația dată de martorii Buză Constantin și Stoica Fevronia, martori propuși în apărare de inculpatul Priboi Ristea, martori care au arătat că în luna noiembrie 2000 au participat, împreună cu inculpatul Priboi Ristea, la activitățile apecifice campaniei electorale, fiind puțin probabilă prezența acestuia în București, iar în decembrie a aceluiași an au petrecut revelionul la Predeal, la o distanță semnificativă de intrarea în municipiul Craiova, loc de întâlnire indicat de denunțatorul Genică Boerică.

În consecință, Înalta Curte constată că, în mod corect, s-a apreciat că la pronunțarea unei condamnări instanța trebuie să-și întemeieze convingerea asupra vinovăției inculpatului pe baza unor probe sigure, clare, certe. Or în cauza de față probele în acuzarea inculpatului Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii de divulgare de informații nu au acest caracter; în aceste condiții, în mod corect, prima instanță a dat eficiență regulii *in dubio pro reo* și, față de echivocul probatoriului administrat și de împrejurarea că nici nu a rezultat că alte probe ar mai putea fi administrate în cauză, a pronunțat achitarea inculpatului Melinescu Ioan în baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.a din Codul de procedură penală.

2. Referitor la critica formulată de parchet privind:

- greșita achitare a inculpaților Năstase Adrian și Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 255 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000, respectiv a infracțiunii prevăzută de art.254 alin.2 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000;

- greșita achitare a inculpatului Priboi Ristea pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.26 din Codul penal raportat la art. 255 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000 și art.26 din Codul penal raportat la art.254 alin.2 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000:

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța de recurs constată că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și a dispus achitarea inculpaților Năstase Adrian, Melinescu Ioan și Ristea Priboi pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 255 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000, art.254 alin.2 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000 și respectiv de art.26 din Codul penal raportat la art. 255 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000 și art.26 din Codul penal raportat la art.254 alin.2 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000.

În actul de inculpare s-a reținut că infracțiunea de **luare de mită** de care este acuzat **MELINESCU IOAN** ar consta în aceea că la sfârșitul anului 2000, în exercitarea atribuțiilor ce îi reveneau în calitate de membru al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, sugerând schimbarea președintelui Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor și acceptând de la inculpatul Năstase Adrian promisiunea numirii în funcția de președinte al acestei instituții, a primit efectiv această funcție prin H.G. nr.1399/30.12.2000, iar ulterior a votat în favoarea clasării lucrării nr.S 3439/1999, în care era cercetată NĂSTASE DANIELA, semnând decizia de clasare nr. 10/24.01.2001 și a efectuat demersuri ilicite în scopul ca dosarul să ajungă în posesia inculpatului Năstase Adrian.

Corelativ, în rechizitoriu s-a reținut că fapta inculpatului **NĂSTASE ADRIAN** care, în baza unei înțelegeri anterioare cu Melinescu Ioan și cu complicitatea inculpatului Priboi Ristea, a susținut și determinat emiterea H.G. nr. 1399/30.12.2000 pe care a semnat-o în calitate de prim-ministru, hotărâre prin care a fost numit în funcția de Președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor Melinescu Ioan, pentru a-l determina pe acesta să facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu și un act contra acestor îndatoriri, în scopul de a asigura astfel clasarea lucrării nr. S 3439/1999, ce o viza pe Năstase Daniela și a intra în posesia acesteia, prin intermediul lui Priboi Ristea, în urma sustragerii lucrării de către Melinescu Ioan, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **dare de mită**.

Pentru **complicitate la infracțiunile de luare de mită și dare de mită** de care este acuzat inculpatul **PRIBOI RISTEA** s-a reținut în rechizitoriu că, în cursul lunii noiembrie 2000, acesta a înlesnit contactarea de către inculpatul

Melinescu Ioan, în acea perioadă membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, a inculpatului Năstase Adrian, cunoscând că scopul întrevederii era acela de a i se comunica inculpatului Năstase Adrian că în cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor se află în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, o lucrare având ca obiect o tranzacție suspectă privind depunerea sumei de 400.000 USD, într-un cont având ca titular pe Năstase Daniela. Cu această ocazie, în prezența inculpatului Priboi Ristea, Melinescu Ioan i-a promis lui Năstase Adrian că va bloca lucrarea până după alegerile din decembrie 2000, sugerând că acest dosar trebuie să dispară, lucru cu care Năstase Adrian s-a declarat de acord, arătând că urmărește această finalitate. Urmare a acestei înțelegeri, după numirea în funcția de prim-ministru al Guvernului României, Năstase Adrian a determinat emiterea H.G. nr.1399/30.12.2000 pe care a și semnat-o în calitate de prim-ministru, hotărâre prin care Melinescu Ioan a fost numit în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, concomitent cu revocarea fostului președinte Cucu Adrian. Scopul numirii lui Melinescu Ioan a fost acela ca Năstase Adrian să-și asigure, prin intermediul acestuia, intrarea în posesia lucrării ce o viza pe soția sa, Năstase Daniela. Ca urmare a numirii în această funcție, abuzând de prerogativele ce-i erau conferite, precum și de lipsa unor reglementări stricte cu privire la circuitul lucrărilor în cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, Melinescu Ioan a sustras lucrarea nr. S 3439/1999 care o viza pe Năstase Daniela, dosarul fiindu-i înmănat numitului Priboi Ristea, consilier al primului ministru Năstase Adrian, cu scopul de a-i fi remis acestuia din urmă.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de control judiciar constată că premisa desfășurării acestei activități infracționale a inculpaților o constituie întâlnirile dintre Melinescu Ioan, prin intermediul lui Genică Boerică, cu Priboi Ristea și Năstase Adrian, la birourile acestora de la Camera Deputaților pentru a le spune despre existența la nivelul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a lucrării ce o privea pe Năstase Daniela.

Însă, veridicitatea acestor întâlniri nu s-a putut proba cu certitudine, așa cum a rezultat anterior din analiza infracțiunii prevăzute de art.18 alin.1 din Legea nr.21/1999.

În critica adusă soluției primei instanțe, parchetul, prin motivele de recurs, a pornit de la premisa greșită potrivit căreia declarațiile martorului denunțator Genică Boerică sunt reale și credibile.

Înalta Curte nu va mai relua aspectele expuse pe larg la punctul anterior, privind credibilitatea acestui martor denunțator, însă va analiza alte aspecte, după cum urmează:

Din declarațiile date de martorul Genică Boerică, în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești rezultă că acesta nici măcar nu cunoștea amplasamentul biroului inculpatului Năstase Adrian, față de amplasamentul biroului inculpatului Ristea Briboi, în cadrul clădirii Parlamantului României, aspect care dovedește că martorul Genică Boerică nu a fost niciodată în biroul inculpatului Adrian Năstase, cu atât mai puțin există probabilitatea ca acesta să fi asistat la vreo presupusă discuție dintre toți inculpații, însă așa cum s-a arătat mai sus, veridicitatea acestor întâlniri nu s-a putut proba cu certitudine.

Din declarația martorului denunțator Genică Boerică, dată în fața primei instanțe, rezultă că : „Domnul **Melinescu nu mi-a spus niciodată că și-ar dori funcția** (de președinte al oficiului) **și cu atât mai puțin nu mi-a spus că i s-ar fi promis această funcție**. Eu cred, date fiind relațiile apropiate dintre noi, că dacă domnul Melinescu ar fi primit o astfel de promisiune, mi-ar fi adus la cunoștință acest lucru”.

Astfel, parchetul, din lipsa oricărui suport probator sub acest aspect, a arătat că nu a fost vorba de o solicitare sau promisiune concretă ci de o înțelegere „cu caracter insidios dintre inculpații Melinescu Ioan și Năstase Adrian, cu sprijinul inculpatului Briboi Ristea, fără solicitări sau propuneri explicite, ci tacită, implicată, bazată pe sugestii subtile, dar cu mare forță de convingere”, în acest sens fiind interpretată declarația martorului Genică Boerică, care a arătat că Melinescu Ioan i-a precizat lui Năstase Adrian că „nu dorește nimic pentru sine însă a sugerat că ar trebui schimbat Cucu Adrian, precum și că îi va face dosarul cadou”.

Tot procurorul a susținut că „înțelegerea insidioasă” s-a produs în momentul în care Năstase Adrian s-a declarat de acord cu aceste afirmații, deși acesta nu avea, în acel moment, posibilitatea de a influența în vreun fel numirea președintelui oficiului, însă acest accept „trebuie privit în contextul socio-politic al momentului”, făcându-se trimitere la cercetările sociologice realizate de IMAS și IRSOP, care îl plasau pe Ion Iliescu și PDSR pe primul loc în alegerile ce urmau să aibă loc peste o lună; față de poziționarea partidului din care făceau parte Năstase Adrian și față de poziționarea lui Năstase Adrian în partid, se arată de procurorul de caz, „desemnarea lui Năstase Adrian ca prim-ministru era iminentă”.

Potrivit art.254 al.1 Cod penal, infracțiunea de luare de mită constă în fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin, ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu

o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri.

Potrivit alin.2 al aceluiași text de lege, fapta prevăzută în alin.1, dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Infrațiunea de dare de mită constă, potrivit art.255 al.1 Cod penal, în promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în modurile și scopurile arătate în art.254 Cod penal.

În ce privește elementul material al infracțiunii de luare de mită, acesta poate consta, fie într-o acțiune (pretindere, primire sau acceptarea promisiunii), fie într-o inacțiune (nerespingerea promisiunii), cerința esențială fiind însă ca banii sau celelalte foloase pretinse, primite ori promise să aibă un *caracter de retribuire*, adică să constituie plata (sau răsplata) în vederea efectuării de către funcționar a unui act determinat, arătat în mod explicit de către mituitor.

În acest context, instanța de recurs apreciază că nu doar actul privitor la îndatoririle de serviciu ale funcționarului (sau actul contrar acestor îndatoriri) trebuie să fie determinat de către mituitor, ci și plata oferită, primită sau făgăduită funcționarului .

Aceasta, pentru că stabilirea caracterului de retribuire a banilor sau foloaselor presupune existența unei anumite proporții între actul privitor la atribuțiile de serviciu (sau contrar acestora) și răsplată, față de care se poate aprecia dacă, din punct de vedere subiectiv, *funcționarul a realizat sau nu că primește sau acceptă promisiunea unei retribuiții*.

Particularizând aceste considerente la situația acceptării promisiunii, ca element material al infracțiunii de luare de mită cu relevanță în speță, Înalta Curte, Completul de 5 Juecători reține că plata promisă funcționarului în schimbul actului ce urmează a fi sau nu îndeplinit, trebuie să fie precizată de mituitor, în așa fel încât în mod obiectiv să poată determina o atitudine de respingere din partea funcționarului (pe care acesta, prin ipoteză, nu a adoptat-o, explicit sau tacit), cerință care nu este îndeplinită atunci când promisiunea este formulată în termeni neclari, cu caracter de generalitate.

Atât infracțiunea de luare de mită, cât și infracțiunea de dare de mită sunt infracțiuni instantanee. Luarea de mită se consumă în momentul pretinderii ori primirii banilor sau altor foloase ori a acceptării promisiunii sau nerespingerii acestora.

Corelativ, darea de mită se consumă în momentul promisiunii, oferirii sau dării de bani și alte foloase.

Pentru existența laturii subiective a infracțiunii de dare de mită este necesar ca oferta sau promisiunea să se facă în mod serios și cu intenția de a corupe.

Deși la momentul pretinsei discuții, inculpații nu ocupau funcțiile care să le permită efectuarea demersurilor necesare în interes reciproc, parchetul a susținut că, în acest caz, ne aflăm într-o situație atipică, similară condiției suspensive din dreptul civil, iar înțelegerea dintre părți rămâne valabilă, cu semnificație penală, întrucât ulterior ocupării funcțiilor respective, persoanele acționează conform acelei înțelegeri, infracțiunea de luare de mită consumându-se în forma primirii efective a folosului promis, respectiv în momentul numirii lui Melinescu Ioan în funcția de Președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, iar infracțiunea de dare de mită consumându-se în momentul emiterii HG nr.1399/30.12.2000.

Așa cum s-a arătat mai sus, această promisiune este afirmată ca fiind auzită de martorul Genică Boerică, în contextul în care acesta nu cunoaștea amplasamentul biroului inculpatului Năstase Adrian, birou în care ar fi fost făcută această promisiune și la care el ar fi asistat.

Același denunțator, în faza cercetării judecătorești și-a nuanțat declarația, afirmând că „ar fi fost prezent în biroul lui Adrian Năstase, dar discuțiile se încheiaseră la momentul la care a venit și deci nu a auzit discutându-se despre nici un fel de promisiune”.

Rechizitoriul a prezentat, în acest context, numirea lui Melinescu Ioan ca Președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, apreciind că modalitatea în care a avut loc această numire în ședința de guvern demonstrează înțelegerea anterioară dintre cei doi inculpați.

Examinând cauza, instanța de recurs apreciază că toate aceste susțineri exprimate în rechizitoriu și reluate în motivele de recurs nu au la bază niciun fundament probator; s-a dovedit, pe parcursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești că, pe de o parte, promisiunea de numire nu s-a formulat niciodată, iar pe de altă parte, numirea a fost justificată cu argumente obiective și a fost adusă la îndeplinire cu respectarea tuturor dispozițiilor legale, în exercitarea unui program politic de guvernare.

În ce privește justificarea necesității înlocuirii fostului președinte al ONPCSB, martorul **Șerban Mihăilescu** a arătat că aceasta s-a realizat, întrucât încă din timpul campaniei electorale au fost preocupări în cadrul partidului legate de schimbările pe care le vor face în cadrul diferitelor structuri după câștigarea alegerilor. Printre aceste schimbări s-a numărat și numirea la conducerea Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor a unui alt

președinte întrucât „activitatea acestuia era categorisită la Bruxelles ca slabă, iar conducerea de la acel moment a Oficiului nu făcuse mai nimic pentru integrare”.

Martorul a mai arătat că: „pentru a nu complica lucrurile, am dorit să numim la conducerea Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor o persoană din cadrul acestei instituții. Nu pot preciza cine anume a propus numirea domnului Melinescu Ioan la șefia Oficiului, dar știu că într-o perioadă de circa două săptămâni de după câștigarea alegerilor s-au purtat discuții, definitivându-se în acest interval de timp programul de guvernare și celelalte măsuri necesare guvernării”.

Pe de altă parte, numirea inculpatului Melinescu Ioan în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor s-a făcut pe baza unei note de fundamentare întocmită de Secretariatul General al Guvernului și avizată de miniștrii de resort Tănăsescu Mihai Nicolae (Ministrul Finanțelor) și Stănoiu Rodica (Ministrul Justiției).

Martora **Stănoiu Rodica Mihaela** a fost audiată, relatând (filele 78-80 vol. 2 dosar instanță) că, în momentul în care s-a ajuns la punctul de pe ordinea de zi privind propunerea domnului Melinescu Ioan în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, aceasta „a intervenit cerând lămuriri asupra necesității schimbării fostului președinte” dar asta pentru că îl cunoscuse și avea o impresie bună despre domnul Cucu Adrian. În schimb, nu-l cunoștea pe domnul Melinescu Ioan, dar în pauza solicitată a obținut despre acesta referințe foarte bune, astfel că nu a mai reluat în ședința de guvern discuțiile privind această numire.

Martora a mai subliniat că „din discuțiile pe care le-am avut în acea ședință de guvern cu Primul-ministru, **nici o clipă nu mi-a lăsat impresia că numirea domnului Melinescu Ioan în funcția de președinte era o susținere personală a sa** ... Insist în a sublinia că discuțiile mele cu domnul prim-ministru din ședința de guvern nu au fost cu referiri la persoană, ci era o discuție de principii, fiindcă eu aveam o altă viziune asupra necesității schimbărilor în funcțiile de conducere”.

Martorul **Grecea Ovidiu** arată, de asemenea, că a participat la ședința de guvern, iar revocarea fostului președinte a fost necesară pentru o mai bună organizare a activității și în acord cu practica oricărui guvern de a-și alege, în funcție de programul de guvernare, în instituțiile importante noi conducători.

Și acest martor a subliniat că: „nu am avut impresia că propunerea de numire a domnului Melinescu Ioan era susținută în mod deosebit, personal, de domnul prim-ministru Năstase Adrian”.

În consecință, decizia de numire a inculpatului Melinescu Ioan în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor

nu a aparținut, în mod exclusiv, inculpatului Năstase Adrian și aceasta, întrucât, în mod corect, prima instanță a reținut că există un mare dubiu că în luna noiembrie ar fi avut loc o întâlnire între inculpații Năstase Adrian, Melinescu Ioan și Priboi Ristea, mijlocită de denunțatorul Genică Boerică; că însuși martorul Genică Boerică arată că Năstase Adrian nu i-a promis lui Melinescu Ioan numirea în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor; că decizia de numire în funcție a fost una colectivă, luată în consens în ședința de Guvern din 30.12.2000; că schimbările în conducerea unor instituții au fost discutate anterior în partid, în ideea realizării programului de guvernare și că scopul pretins a fi urmărit de mituitor nu are o justificare logică (clasarea lucrării nr. S 3439/1999 și intrarea în posesia acesteia).

Toate aceste concluzii, desprinse din probele analizate anterior, infirmă susținerea parchetului că numirea lui Melinescu Ioan în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită pentru inculpatul Melinescu și, respectiv, dare de mită pentru inculpatul Năstase.

Acțiunea de numire există, materializată prin H.G. nr.1399/30.12.2000, dar acest act normativ nu conduce la realizarea conținutului constitutiv al infracțiunii de dare de mită nici sub aspect obiectiv, nici a celui subiectiv.

Astfel, în plan obiectiv nu s-a probat că între inculpații Melinescu Ioan și Năstase Adrian a existat o înțelegere prin care să se fi promis obținerea acestui folos, hotărârea de guvern a fost una colectivă, în consens, în îndeplinirea programului de guvernare și nu a reprezentat o susținere personală a lui Năstase Adrian, iar în plan subiectiv nu s-a probat o intenție directă, calificată prin scopul urmărit, așa cum o cer prevederile art. 255 raportat la art. 254 Cod penal.

În opinia parchetului, scopul urmărit de Năstase Adrian a fost unul dublu: determinarea inculpatului Melinescu Ioan să facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, respectiv de a asigura clasarea lucrării nr. S 3439/1999, ce o viza pe Năstase Daniela și, de asemenea, de a face un act contrar acestor îndatoriri, respectiv intrarea în posesia acesteia, prin intermediul inculpatului Priboi Ristea, în urma sustragerii lucrării de către Melinescu Ioan, însă niciunul din aceste două obiective pretins urmărite de Năstase Adrian și realizate de Melinescu Ioan nu se bucură de un suport probator.

Deși pe tot parcursul rechizitoriului s-a folosit sintagma "lucrarea ce o privea pe Năstase Daniela" (creându-se impresia că se făceau verificări cu privire la aceasta), în realitate, obiectivul verificărilor din cadrul oficiului l-a constituit analiza provenienței sumei de 400.000 USD vizând, în ultimă instanță

situația financiară a lui Bittner Alexandru, cel care a cumpărat cu contract de vânzare-cumpărare bunurile de artă de la Tamara Cernasov.

Probele administrate au evidențiat că în urma raportului nr. 1497/26.11.12999 transmis de Bank Austria CREDITANSTALT către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor s-a stabilit luarea în analiză a unei depuneri în numerar în valoare de 400.000 USD, efectuată de Teșu Sorin în contul deschis de Năstase Daniela la Bank Austria CREDITANSTALT.

Lucrarea a fost înregistrată cu nr. S 3439/7.12.1999 și a fost repartizată spre analiză analistului financiar Roșcaniuc Elena (decedată în anul 2003), sub coordonarea martorei Enescu Vasilica, membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Raportarea băncii la care se constituia depozitul respectiv s-a făcut nu ca tranzacție suspectă, ci ca depunere de cash peste limita de raportare.

Potrivit dispozițiilor legale în vigoare la acel moment, orice tranzacție ce depășea cuantumul prevăzut de lege trebuia raportată la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Conform dispozițiilor art. 3 alin. 3 din Legea nr. 21/1999 se prevedea : *„Pentru operațiunile de depunere sau retragere de sume în numerar, în lei sau valută, sume ce depășesc echivalentul în lei a 10.000 euro, personalul din structurile prevăzute la art. 8 va raporta oficiului în maximum 24 de ore de la data efectuării operațiunii”*.

În cursul aceluiași an, datorită numărului foarte mare al tranzacțiilor, Președintele Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, domnul Cucu Adrian, a propus Plenului și acesta a aprobat ca tranzacțiile cu sume ce depășesc 100.000 USD să intre în analiza Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Potrivit modului de organizare a activității oficiului de la acel moment fiecare din cei șapte membri ai Plenului coordona doi-trei experți, analiști financiari, iar fiecăruia dintre analiști li se repartizaseră anumite bănci de la care primeau raportări.

După ce analistul financiar primea o raportare de la bancă în sensul art. 3 alin. 3 din Legea nr. 21/1999, aducea acest lucru la cunoștința membrului Plenului în coordonarea căruia se afla și întocmea o notă cu propunere de verificare a operațiunii respective, notă ce era supusă aprobării Plenului.

Martora **Enescu Vasilica**, audiată pe aceste aspecte, arată (filele 326-331 vol. 2 dosar instanță) : „Îmi amintesc că doamna expert Roșcaniuc Elena, unul dintre experții pe care eu personal îi coordonam, mi-a adus la cunoștință, cred că printr-o notă scrisă, că a primit o sesizare de la una din băncile de care

răspundea ce privea o depunere mare în numerar ... și, ceea ce a atras atenția a fost faptul că era vorba de o depunere pe numele unei persoane foarte în vârstă, Cernasov Tamara, care cred că avea peste 80 de ani. Nu rețin dacă încă de la începutul întocmirii notei sau ulterior am obținut și informația potrivit căreia împuternicită pe contul persoanei în vârstă era Dana Năstase”.

Aceeași martoră arată că nota întocmită de experta Roșcaniuc Elena a fost discutată în Plenul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor și s-a aprobat procedura de verificare a operațiunii respective.

Verificarea însemna analiza provenienței sumei respective, dacă era una licită sau banii rezultau din săvârșirea vreunei infracțiuni prevăzută de art. 23 din Legea nr. 21/1999.

Conform procedurii stabilite s-au solicitat de la bancă documentele justificative pentru tranzacție și, cu oarecare întârziere, s-au primit cererea de deschidere de cont formulată de Năstase Daniela, copia ordinului de plată întocmit de Teșu Sorin și un exemplar al contractului de vânzare-cumpărare încheiat între Cernasov Tamara, în calitate de vânzătoare și Bittner Alexandru, în calitate de cumpărător, având ca obiect vânzarea unor bijuterii, tablouri, papirosuri și a altor bunuri de valoare, la prețul total de 400.000 USD.

Martorul **Bittner Alexandru**, audiat în instanță (filele 61-62 vol. 3 dosar instanță) a arătat că : „Dana Năstase mi-a spus că mătușa sa are de vânzare mai multe bijuterii și tablouri, astfel că am mers împreună cu aceasta la mătușa sa, Tamara Cernasov și într-adevăr, în locuința acesteia am văzut bunurile despre care mi se vorbea. Mătușa Danei Năstase locuia într-un apartament de bloc”.

Martorul a mai precizat că nu a cumpărat toate tablourile sau bijuteriile ce se aflau în apartamentul mătușii, ci doar pe acelea menționate în contractul de vânzare-cumpărare. Nu a verificat bunurile achiziționate, întrucât în baza prieteniei cu familia Năstase, „a avut încredere în autenticitatea acestora, cu atât mai mult cu cât este un bun cunoscător în ceea ce privește bijuteriile”.

După o săptămână a predat Danei Năstase suma de 450.000 USD cash, de care dispunea la acel moment.

Martorul chiar a apreciat că afacerea a fost profitabilă pentru el, exemplificând că unul din tablourile achiziționate, respectiv „Capul de fetiță” al lui Tonitza, urma să fie scos la licitație pornind de la suma de 100.000 dolari.

După încasarea banilor, Năstase Daniela a apelat la ajutorul martorului Teșu Sorin, prieten din copilărie, pentru a o consilia în alegerea băncii și, ulterior, pentru a se ocupa de formalitățile depunerii banilor.

Atât martorul Teșu Sorin, cât și martorul Pascariu Dan au fost audiați de prima instanță asupra acestor aspecte legate de depunerea banilor.

Martorul **Pascariu Dan**, președintele de atunci al băncii, a arătat că, în momentul în care Năstase Daniela și Teșu Sorin l-au consultat cu privire la deschiderea unui cont și i-au spus că este vorba de circa 400.000 dolari „i-am adus la cunoștință doamnei Năstase că, fiind vorba de sumă peste 10.000 dolari era necesar ca aceasta să fie raportată la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, lucru pe care, de altfel, îl aduc la cunoștința oricărui client care face astfel de depuneri. Rețin că mi s-a explicat că nu este nici o problemă legată de acest aspect întrucât proveniența banilor este una legală, mai exact este vorba de o tranzacție și atunci eu le-am sugerat că este bine să depună și contractul de vânzare-cumpărare care să ateste tranzacția”.

Contrar celor reținute în rechizitoriu, același martor preciza: **„în nici un caz nu a existat o discuție între mine și cei doi de a se face depozite mai mici pentru a nu se raporta suma la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor”**.

În același sens, în continuarea depoziției, martorul a arătat : „Nici un moment nu am avut impresia că doamna Năstase, în momentul în care a fost informată despre necesitatea raportării depunerii la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, ar fi vrut să renunțe la depunerea sumei de bani”.

Deoarece, într-o etapă inițială, la Oficiu s-a primit de la bancă numele persoanei care a făcut depunerea, respectiv Teșu Sorin, verificările au vizat această persoană și sursele ei de venit.

Martorul **Teșu Sorin** (filele 196 - 197 vol. 3 dosar instanță) a arătat : „în mod cert eu am fost cel care a depus suma de 400.000 dolari dar am făcut acest lucru pentru ca doamna Dana Năstase să evite statul la coadă”.

Întrucât, în urma verificărilor firmelor lui Teșu Sorin, veniturile acestuia nu justificau proveniența sumei, expertul Roșcaniuc a întocmit o notă prin care propunea Plenului sesizarea Parchetului.

Avându-se, însă, în vedere, că tot din verificări rezultau mai multe nume care aveau legătură cu respectiva depunere, Plenul nu a votat sesizarea parchetului, ci a decis restituirea lucrării analistului pentru completarea verificărilor.

Votul a fost luat cu majoritatea celor prezenți, iar martora Enescu Vasilica a arătat : „Chiar și eu personal am votat pentru completarea verificărilor ... pentru că nu erau indicii clare de spălare de bani, pe baza cel puțin a verificărilor de până la acel moment”.

Cum din rezultatele verificărilor a reieșit că cel care a achitat suma de 400.000 USD, în calitate de cumpărător, a fost numitul Bittner Alexandru,

cercetările Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor s-au extins asupra afacerilor acestuia.

Instanța de recurs constată că, în mod corect, prima instanță a apreciat că lucrarea nr. S 3439/7.12.1999 privea în primul rând pe Bittner Alexandru, întrucât el era cumpărătorul și, deci, proveniența banilor săi trebuia analizată prin prisma obiectului de activitate al Oficiului.

O a doua notă a expertei Roșcaniuc tot pentru sesizarea parchetului a fost respinsă de Plenul oficiului, dat fiind că s-a apreciat că verificările nu sunt complete, însă trebuie subliniat, că verificările nu o mai priveau pe Năstase Daniela, ci pe Alexandru Bittner, firmele și asociații acestuia.

Verificându-se proveniența legală a sumei de 400.000 USD plătită de Bittner Alexandru, așa cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare dintre acesta și Tamara Cernasov, încheiat la data de 19.11.1999, s-a stabilit că Bittner Alexandru era asociat într-un număr de 26 de societăți comerciale, singur ori împreună cu numitul Nell Cobar Emil, aspecte constatate în urma conexării lucrării nr. S 3439/1999 cu o altă lucrare, nr. S 3700/2000, conexarea dispunându-se pentru că priveau aceleași persoane (Bittner Alexandru și Nell Cobar).

În consecință, prima restituire a fost motivată de faptul că analistul s-a limitat la verificarea veniturilor deponentului Teodor Sorin, în condițiile în care, din contractul de vânzare-cumpărare rezultă că banii au fost plătiți de Bittner Alexandru, iar a doua notă cu propunere de sesizare a parchetului nu a fost votată, dispunându-se și de data aceasta restituirea, întrucât verificările asupra tuturor firmelor deținute de Bittner Alexandru nu fuseseră finalizate.

Doamna Roșcaniuc a întocmit o a treia notă, concluziile acesteia fiind în sensul că Bittner Alexandru și Nell Cobar Emil s-au asociat în desfășurarea de activități ilicite, care ar fi putut întruni elementele constitutive ale infracțiunii de spălare de bani și pentru aceasta s-a propus informarea parchetului.

Nota nu a mai fost supusă analizei, deoarece coordonatorul lucrării, respectiv Enescu Vasilica a fost revocată din funcție împreună cu Președintele Cucu Adrian.

În aceste condiții, Enescu Vasilica a predat toate lucrările unui alt membru al Plenului Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, respectiv martorului Șerban Marin, astfel cum rezultă din depozițiile acestora și procesul-verbal încheiat între cei doi la data de 3.01.2001.

Martorul Șerban Marin a întocmit și semnat nota din data de 23.01.2001, prin care propunea clasarea lucrării.

Nota a fost luată în dezbaterile Plenului în ședința din 24.01.2001, în prezența membrilor Melinescu Ioan - președinte, Șerban Marin, Georgescu

Irina, Bulată Doru și Popa Ștefan, hotărându-se, în unanimitate, clasarea lucrării nr. S 3439/1999 și a lucrării nr. S 3700/2000 conexasă la această lucrare, conform Deciziei nr. 10/24.01.2001.

Atât în cursul urmăririi penale, cât și în instanță s-a procedat la audierea tuturor persoanelor menționate mai sus.

Martorul **Șerban Marin** a arătat, cu referire la primele propuneri întocmite de doamna Roșcaniuc în coordonarea doamnei Enescu : „Personal eu am aflat optat pentru continuarea verificărilor și **această decizie nu mi-a fost influențată de nimeni și nu am remarcat că domnul Melinescu să fi insistat în mod special pentru această soluție.** Oricum, în ceea ce privește nici nu ar fi avut vreo șansă să facă acest lucru.

După circa o lună de zile din nou doamna Roșcaniuc a prezentat Plenului propunerea de a fi sesizat parchetul, propunere susținută tot de Adrian Cucu și Enescu Vasilica. Personal eu am considerat că verificările nici de data asta nu erau complete pentru că din documentele primite de la bancă reieșea că banii, o sumă de circa 400.000 USD, au fost plătiți de Bittner Alexandru, astfel că **în acel moment verificările nu o mai priveau pe Năstase Daniela, ci pe Bittner** și aveau ca obiect stabilirea provenienței licite sau nu a sumei respective. Doamna Roșcaniuc se limitase să verifice cam două firme din cele ce aparțineau omului de afaceri Bittner, însă **acesta** deținea vreo 7-8 firme și de aceea am apreciat că analiza nu era completă.

Mai mult decât atât, argumentele prezentate de doamna Roșcaniuc nici nu erau profesionale, pentru că se refereau la relațiile comerciale dintre firmele Danei Năstase și ale lui Teșu Sorin, ori în cauză era limpede că ceea ce trebuia verificat era activitatea firmelor domnului Bittner, fiindcă acesta achitase banii”.

Ulterior, după revocarea doamnei Enescu, domnul Șerban Marin a avut în coordonare activitatea doamnei Roșcaniuc. Cu referire la lucrarea în discuție, același martor arăta : „Personal, în coordonarea acestei lucrări, am inițiat o serie de verificări la Administrația Financiară privind veniturile și profitul pe care l-au obținut firmele lui Bittner. În urma acestor verificări **am întocmit un raport pe care mi-l asum în totalitate, în care am propus clasarea lucrării.** Concluzia la care am ajuns a fost determinată de faptul că Bittner obținuse un profit de peste 700.000 dolari, ceea ce justifica suma de 400.000 dolari pe care o plătitise în tranzacția respectivă.

Nu au fost nici un fel de influențe asupra mea pentru această lucrare și, de altfel, nici nu erau necesare pentru că dovezile arătau în mod evident proveniența licită a banilor”.

Martorul **Popa Ștefan**, membru al Plenului Oficiului arăta aceleași aspecte (filele 30-31 vol. 3 dosar instanță fond) : „Inițial, când lucrarea a fost supusă dezbaterii membrilor Plenului eu personal am votat pentru continuarea verificărilor fiindcă am apreciat că persoana care a depus banii trebuie verificată pentru a justifica proveniența sumei depuse”.

Și acest martor neagă orice fel de intervenție a inculpatului Melinescu Ioan în soluționarea lucrării, arătând că : „**domnul Melinescu nu a exercitat nici un fel de influență și nu a avut discuții cu mine**” (în legătură cu această lucrare).

Rechizitoriul scoate în evidență o anumită poziție nuanțată a martorului Popa Ștefan față de votul său în Plenul Oficiului, subliniind, în redarea declarației martorului de la urmărirea penală, o expresie scoasă din context, deși, inclusiv din declarația prezentată rezultă că nu existau niciun fel de indicii sau suspiciune în ceea ce o privește pe Dana Năstase, martorul apreciind doar că verificările nu erau finalizate și că erau necesare unele cercetări privind alte persoane din dosare ce păreau a avea legătură cu acesta.

Martorul **Bulată Doru**, de asemenea membru al Plenului a relatat aceleași aspecte prezentate de ceilalți membri audiați, subliniind că : „eu personal am solicitat completarea verificărilor pentru că piesele dosarului până la acel moment nu păreau a indica o tranzacție ilicită” (filele 32-33 vol. 3 dosar instanță).

Și acest martor a subliniat că : „**la toate lucrările eu mi-am exprimat votul independent și personal nu am resimțit niciodată vreo încercare de influențare a votului**”.

Din declarația martorei **Georgescu Mariana Irina**, de asemenea membră a Plenului (fila 24-26 vol. 3 dosar instanță) rezultă că : „**Nici domnul Melinescu și nici un alt membru al Plenului nu a încercat vreodată să-mi influențeze votul**. Rețin că referatul întocmit de domnul Șerban Marin pentru lucrarea în discuție era foarte bine întocmit și cu argumente solide, care m-au convins că nu se impunea sesizarea parchetului”.

Martorii nu și-au modificat depozițiile în fața primei instanțe, ci și-au menținut declarațiile date anterior în cauză.

Din probele analizate anterior nu se confirmă existența scopului calificat al pretensei înșelării dintre inculpații Năstase Adrian și Melinescu Ioan, ca fiind acela ca Melinescu Ioan să facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu, respectiv să-și respecte promisiunea de a asigura obținerea în Plenul Oficiului a soluției de clasare a lucrării nr. S 3439/1999.

În consecință, Înalta Curte apreciază că nu a existat niciodată vreo promisiune sau vreo înșelăgere frauduloasă privind numirea inculpatului Melinescu Ioan ca președinte al Oficiului, în decembrie 2000 și nici nu se poate reține că acesta ar fi încercat vreodată, prin orice mijloc, să determine Plenul Oficiului să adopte o anumită soluție privind lucrarea nr.S 3439/7.12.1999, astfel încât, în mod corect, prima instanță a apreciat că actul de numire în funcție a lui Melinescu Ioan există, materializat prin H.G. nr.1399 din 30.12.2000, dar această numire nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de dare de mită pentru inculpatul Năstase Adrian și, corelativ, luare de mită pentru inculpatul Melinescu Ioan, nici sub aspect obiectiv și nici subiectiv, dispunându-se achitarea acestora în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. d Cod procedură penală.

În ceea ce îl privește pe inculpatul **Priboi Ristea**, în sarcina acestuia rechizitoriul reține săvârșirea unor acțiuni care ar întruni elementele constitutive a două infracțiuni distincte, respectiv complicitate la luare de mită, prevăzută de art. 26 Cod penal raportat la art. 254 alin. 1 Cod penal și raportat la art. 6 și 7 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 și complicitate la dare de mită, prevăzută de art. 26 raportat la art. 255 alin. 1 Cod penal și la art. 6 și 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, infracțiuni comise în condițiile concursului ideal de infracțiuni, prevăzută de art. 33 lit. b Cod penal.

În rechizitoriu se arată că inculpatul Priboi Ristea a săvârșit mai multe fapte/acțiuni cu caracter penal care, datorită împrejurărilor în care au avut loc și a urmărilor pe care le-au produs întrunesc elementele constitutive ale celor două infracțiuni.

O primă activitate infracțională a inculpatului Priboi Ristea ar consta în aceea că, în cursul lunii noiembrie 2000, a înlesnit contactarea de către inculpatul Melinescu Ioan a inculpatului Năstase Adrian, cunoscând că scopul întrevederii era acela de a i se comunica inculpatului Năstase Adrian că în cadrul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor se află în lucru, cu propunere de informare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, o lucrare având ca obiect o tranzacție suspectă privind depunerea sumei de 400.000 USD într-un cont având ca titular pe Năstase Daniela.

Înlesnirea contactării ar fi avut loc prin intermediul și în împrejurările descrise de denunțatorul Genică Boerică.

Din probele administrate în cauză, respectiv declarațiile martorilor coroborate cu declarația inculpatului Priboi Ristea a rezultat că acesta l-a cunoscut pe Genică Boerică, fie în anul 1999, cum declară Priboi Ristea, fie în anul 1998, cum a precizat Genică Boerică, aspect mai puțin relevant în cauză.

Genică Boerică i-a fost prezentat lui Priboi Ristea de o cunoștință comună, un ofițer de poliție din Dolj.

De asemenea, a rezultat că între cei doi au avut loc mai multe întâlniri, inclusiv în biroul de la Palatul Parlamentului al lui Priboi Ristea, aspect recunoscut de cei doi și relatat și de martora Coman (fostă Purcărea) Milena (filele 110-111 vol. 3 dosar instanță), fosta șefă de cabinet a lui Priboi Ristea la acea perioadă, precum și de martora Stănescu Niculina.

Contrar celor susținute de Genică Boerică, vizitele acestuia la Priboi Ristea nu au fost foarte numeroase.

Sub acest aspect, martora **Coman (Purcaru) Milena** a arătat : „*Vizitele lui Genică Boerică nu erau foarte dese, cred că în perioada 1999-2000 acesta a venit la domnul Priboi Ristea de circa 3-4 ori*”.

Despre scopul acestor vizite **inculpatul Priboi Ristea** a declarat : „Atunci când mă vizita, domnul Genică Boerică venea să-mi spună că este simpatizant al PSDR și că nu are relații foarte bune cu organizația de la Dolj și îmi solicita ajutorul pentru a deveni mai activ acolo”.

Inculpatul Priboi Ristea a negat însă că Genică Boerică i-ar fi cerut vreodată să se întâlnească cu Melinescu Ioan, că o asemenea întâlnire ar fi avut loc în biroul din Palatul Parlamentului și cu atât mai puțin o întâlnire între cei doi și Năstase Adrian.

Inculpatul, sub acest aspect a arătat că „Genică Boerică nu mi-a cerut niciodată să mă întâlnesc cu domnul Melinescu Ioan și sunt convins că dacă domnul Melinescu Ioan ar fi vrut să ne întâlnim nu ar fi apelat la Genică Boerică ci mi-ar fi solicitat acest lucru personal, pentru că ne cunoaștem de mult timp”.

Inculpatul a subliniat că : „Pe domnul Melinescu Ioan îl cunosc din anii 1970, perioadă în care am lucrat împreună în Ministerul de Interne”.

La rândul său, inculpatul **Melinescu Ioan** a arătat : „Niciodată nu am fost cu Genică Boerică în clădirea Parlamentului. Mai mult decât atât, eu personal am intrat pentru prima dată în clădirea Parlamentului la jumătatea anului 2000. Cu prilejul anchetei în acest dosar eu am solicitat procurorului de caz să verifice evidențele SPP privind intrările în Palatul Parlamentului, fiind sigur că nu aveam cum să figurez că aș fi intrat în perioada anterioară, dar mi s-a răspuns că aceste evidențe nu există”.

Cu referire la relația cu inculpatul Priboi Ristea, inculpatul Melinescu Ioan arată : „Pe domnul Priboi Ristea îl cunosc de aproape 40 de ani, fiind amândoi ofițeri în cadrul Ministerului de Interne. Iar din anul 1983 am fost vecini, locuind în același imobil. Eu personal l-am vizitat pe domnul Priboi Ristea acasă, acesta

însă niciodată nu m-a vizitat pe mine. Între noi era o relație de prietenie, fiind și vecini ai căror copii au crescut împreună” .

Astfel cum s-a analizat la punctul I, probele administrate în cauză nu au putut forma convingerea instanței de recurs că afirmațiile martorului Genică Boerică sunt veridice și că la solicitarea lui Melinescu Ioan i-a intermediat o întâlnire cu Priboi Ristea în palatul Parlamentului și ulterior, cu Adrian Năstase.

Pe lângă neconcordanțele dintre declarațiile martorului Genică Boerică și celelalte probe administrate, prezentate deja în prima parte a considerentelor, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători mai reține că nici alte aspecte relatate de același martor nu au primit o confirmare certă.

Astfel, martorul pretinde că s-a întâlnit cu Priboi Ristea în data de 30 sau 31 decembrie 2000, în Craiova, în fața magazinului Billa.

Din înscrisurile depuse de inculpat la dosar reiese că acest magazin a fost deschis ulterior datelor menționate, conform contractului de închiriere nr.201/21.09.2001.

De asemenea, martorul **Filipescu Victor**, audiat la propunerea inculpatului, a arătat (fila 188 vol. 3 dosar instanță) că în perioada 29.12.2000 - 5/6.01.2001 s-a aflat, împreună cu inculpatul și familia acestuia, în stațiunea Predeal.

În aceeași perioadă, potrivit depoziției martorei **Luca Gina Cristina** (filele 198-199 vol. 3 dosar instanță), Genică Boerică „se afla la Herculane, fie la Brașov”.

În rechizitoriu se mai reține în sarcina inculpatului Priboi Ristea, în afara activității deja analizate, că acesta a intermediat și primirea, de către inculpatul Năstase Adrian de la inculpatul Melinescu Ioan, a lucrării nr. S 3439/1999, sustrasă de acesta din urmă de la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Singura probă sub acest aspect, indicată de procuror, este declarația martorului Genică Boerică, potrivit căreia în primăvara anului 2001 l-a luat personal cu mașina pe Melinescu Ioan de la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, acesta avea asupra lui lucrarea nr.S 3439/1999 și a predat-o lui Priboi Ristea pentru ca acesta să o înmâneze ulterior, lui Năstase Adrian.

Mai mult decât atât, pe lângă faptul că nu există alte probe care să se coroboreze cu această mărturie, în mod explicit în raportul de detectare a comportamentului simulat se arată că răspunsul lui Genică Boerică la întrebarea „În primăvara anului 2001, când te-ai întâlnit cu Melinescu lângă Oficiu, acesta ți-a spus că are dosarul cu privire la Dana Năstase?”, întrebare la care subiectul a răspuns afirmativ, **este nesincer**, astfel încât nu poate fi primită explicația

parchetului pentru nesinceritatea constatată de expert, în sensul că aceasta s-a datorat faptului că momentul în care martorul a luat cunoștință de conținutul dosarului respectiv nu a fost acela al întrevederii de lângă Oficiu cu Melinescu Ioan, ci ulterior, în autoturism, pe drumul către Palatul Parlamentului.

În consecință, instanța de control judiciar constată că, în mod corect, prima instanță a apreciat că nu se poate stabili dincolo de orice îndoială că inculpatul Priboi Ristea a săvârșit actele calificate în rechizitoriu ca reprezentând complicitate la infracțiunile de luare și, respectiv, dare de mită, dispunându-se achitarea acestuia, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. a Cod procedură penală.

3. Referitor la critica formulată de parchet privind greșita achitare a inculpatului Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 242 alin.1 și 3 din Codul penal:

Examinând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și a dispus achitarea inculpatului Melinescu Ioan pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.242 alin.1 și 3 din Codul penal.

Astfel, în rechizitoriu s-a reținut că în prima jumătate a anului 2001, inculpatul Melinescu Ioan a sustras lucrarea nr.S 3439/1999 care o viza pe Năstase Daniela, înmânându-i dosarul inculpatului Priboi Ristea, consilier al primului ministru Năstase Adrian, cu scopul de a-i fi remis acestuia din urmă, faptă ce întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de sustragere sau distrugere de înscrisuri, prevăzută de art. 242 alin. 1 și 3 Cod penal.

Cu privire la această infracțiune, singura probă, în acuzare, prezentată de parchet, o constituie declarația martorului Genică Boerică, conform căreia „În primăvara anului 2001, mai precis în mai-iunie, Melinescu Ioan m-a chemat la Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor pentru a merge la «unchiul» Priboi Ristea ... Urmare acestei discuții, m-am deplasat cu mașina mea, fiind singur în mașină, și am parcat-o în spatele clădirii în care se afla sediul Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor. Melinescu Ioan a venit la mașina mea având asupra sa **un dosar mare**, consistent ca un biblioraft, sesizând că avea și niște pliante și mi-a cerut să mergem împreună la biroul lui Priboi Ristea la Palatul Parlamentului. Am fost la același birou al lui Priboi Ristea la care fusesem și anterior. Cu această ocazie Melinescu Ioan a scos din dosarul mai mare ce-l avea asupra lui, **un dosar destul de voluminos** despre care a afirmat că este cel ce privește lucrarea referitor la depunerea de bani în contul Danei Năstase pe care l-a înmânat lui Priboi Ristea, precizându-i totodată că aceasta este lucrarea, să stea liniștit că totul s-a terminat. Priboi

Ristea a preluat acest dosar, pe care l-a închis într-o casetă metalică aflată în biroul său, încastrată în perete și apoi a sigilat în final caseta metalică”.

Și în declarația dată în fața primei instanțe martorul Genică Boerică și-a menținut depoziția, cu unele modificări, în sensul că Melinescu „a ieșit din sediu cu o **mapă mai voluminoasă**”, iar lui Priboi Ristea i s-a înmănat „**un plic**”.

Genică Boerică a mai subliniat că „**Nici o altă persoană nu mai avea cunoștință de acest lucru pe care l-am făcut pentru domnul Melinescu**”.

Pe de altă parte, însă, potrivit Raportului de constatare tehnico-științifică nr.258105/18.04.2007, privind detecția comportamentului simulat, fiind întrebat, cu referire directă la această infracțiune, îi anume dacă : ”În primăvara anului 2001, când te-ai întâlnit cu Melinescu lângă oficiu, acesta îi-a spus că are dosarul cu privire la Dana Năstase?”, martorul Genică Boerică a răspuns afirmativ, raportul concluzionând explicit că subiectul a prezentat indicii al comportamentului simulat cu privire la această întrebare.

Deși în rechizitoriu mai sunt invocate declarațiile martorului Drăgan Radu Constantin, care s-ar corobora cu cele ale lui Genică Boerică, totuși, martorul Drăgan nu a perceput nimic în mod direct, tot ceea ce cunoștea fiindu-i relatat de Genică Boerică.

Nu pot fi reținute susținerile procurorului în sensul că inculpatul Melinescu Ioan avea posibilitatea de a intra în posesia lucrării, având în vedere că acestea sunt contrazise de declarațiile martorilor audiați în cauză și care nu pot constitui temei pentru a se reține că inculpatul este cel care a sustras lucrarea.

Astfel, la data de 03.01.2001, conform procesului-verbal de predare-primire încheiat între martorii Enescu Vasilica și Șerban Marin, lucrarea nr.S 3439/1999 a fost predată pe bază de semnătură, acestuia din urmă.

Ulterior, traseul lucrării este relativ incert, căci nu s-a putut proba unde și la cine a rămas lucrarea, cel puțin după clasarea ei și preluarea fișetului doamnei Roșcaniuc Elena după decesul acesteia.

Din declarația martorului **Cucu Adrian** care, în calitate de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, rezultă că după alegeri s-au luat măsuri sporite de securitate cu privire la această lucrare.

Martorul arată că : „În acest context, pentru că lucrarea deja putea să aibă conotații de altă formă și mă refer la faptul că domnul Năstase fusese deja numit prim-ministru, personal am luat măsuri în cadrul oficiului pentru ca sub nici o formă informații despre această lucrare să nu se scurgă în afara oficiului. În mod concret am chemat pe lucrătorii de la xerox și de la informatică li le-am atras atenția asupra oricărei multiplicări sau editare de materiale în această perioadă ” (fila 337-341 vol. 2, dosar instanță).

Toți martorii audiați au arătat că orice membru al Plenului oficiului avea acces la lucrările oricărui analist financiar.

Martorul Șerban Marin a arătat că după clasarea lucrării, acesta a intenționat să o predea în arhivă, dar arhivarul (martorul Urduban) a refuzat spunând că nu o poate primi fără să fie legată, astfel că martorul a dat lucrarea doamnei Roșcaniuc pentru a proceda la legarea dosarului.

Martorul **Urduban Constantin**, căruia i-a fost încredințată arhiva în acea perioadă, a arătat că nu-și amintește dacă doamna Roșcaniuc i-a predat lucrarea, dar dacă i-ar fi predat-o, acest lucru trebuia menționat într-un proces-verbal de predare-primire sau în registrul arhivei.

Martorul **Man Cristian** (filele 193-194 vol. 3, dosar instanță) este cel care a preluat fișetul doamnei Roșcaniuc și a arhivat lucrările finalizate de aceasta, dar nu a putut face nicio mențiune specială asupra lucrării în discuție.

Martorul **Pascu Mircea** (filele 215-216, vol. 3 dosar instanță), care a procedat la căutarea lucrării în arhivă, a arătat, de asemenea, că s-au verificat procesele-verbale prin care lucrările se predau în arhivă, precum și registrele, rezultând că : „lucrarea nu figura ca fiind arhivată”.

Lucrarea nr.S 3439/7.12.1999 a fost înregistrată în sistemul informatic al Oficiului; atât membrii Plenului audiați, cât și martora Lacrois Beatrice Cristina, cea care a proiectat sistemul informatic al Oficiului au subliniat că nu se putea în niciun caz șterge o lucrare din sistemul informatic al Oficiului, iar dacă aceasta dispărea fizic, putea fi oricând refăcută, pe baza documentelor existente în format electronic și pe baza corespondenței efectuată de Oficiu cu alte instituții, pentru fiecare caz în parte.

În acest sens, în declarația dată în fața instanței, martora arăta că ”în mod evident, nu putea să dispară cu totul o lucrare pentru ca, așa cum am arătat, odată ce fusese introdusă în baza de date, o lucrare nu mai putea fi ștersă...nu exista nici un risc să se piardă vreo lucrare pentru ca datele despre persoane erau înregistrate în tabele separate”.

Orice presupusă sustragere fizică a vreunei lucrări din Oficiu nu ar fi prezentat nicio relevanță sau utilitate pentru vreo persoană interesată de acest lucru, având în vedere că, oricând, lucrarea sustrasă putea fi reconstituită.

Mai mult de cât atât, inculpatul Năstase Adrian a declarat că nu exista niciun interes să ascundă această lucrare, atâta timp cât suma asupra căreia avea control soția sa fusese menționată, în scris, în declarația de avere postată pe site-ul Camerei Deputaților.

În ceea ce privesc susținerile parchetului referitoare la cheile de la arhivă și fișete, care se aflau la cabinetul Președintelui instituției, Înalta Curte apreciază că acestea sunt în totală contradicție cu probatoriul administrat în cauză.

Astfel, martorul Urduban Constantin arăta că arhiva era asigurată cu două sisteme de închidere, iar la cabinetul președintelui se aflau doar cheile de la unul dintre aceste sisteme, astfel că, pentru a intra în arhivă, era necesară, de fiecare dată, să prezenta sa, pentru a deschide usa cu cheia care se afla permanent asupra sa : "nici chiar Președintele Oficiului nu putea să intre în arhivă fără mine sau fără persoana care îmi ținea locul, nici secretarele d-lui Melinescu nu puteau să intre fără mine și, în același timp, fără aprobarea d-lui Melinescu".

Referitor la asigurarea fișetelor cu lucrări ale analiștilor, s-a confirmat în cursul cercetării judecătorești că acestea erau încuiate și sigilate de fiecare funcționar în parte, care păstra cheia și sigiliul asupra sa.

Este adevărat că la secretariat și nu în biroul președintelui se găseau, în avizierul încuiat și sigilat de șefa de cabinet, plicurile sigilate ce conțineau dublurile de la cheile fișetelor, aspect confirmat în declarațiile martorilor Cucu Adrian, Georgescu Mariana și Popescu Mircea.

Aceștia au arătat, în declarațiile date în fața primei instanțe că, în situația în care ar fi fost nevoie de aceste dubluri, era obligatorie prezența șefei de cabinet și a membrului plenului care coordona analistul respectiv, pentru a se putea deschide avizierul, respectiv plicul.; niciunul dintre martorii audiați nu au relatat vreo situație în care inculpatul Melinescu să le fi cerut folosirea acestei dubluri pentru accesarea fișetului vreunui analist.

În rechizitoriu se mai arată că, imediat după preluarea funcției de președinte, inculpatul Melinescu Ioan a propus în ședința Plenului din 22.01.2001, înființarea unui registru separat numai pentru notele de tranzacții suspecte, subliniindu-se de procurorul de caz că ar fi procedat așa pentru ca lucrarea ce o privea pe Năstase Daniela să dispară din evidențe.

Martorii audiați, angajați ai oficiului, au arătat că acest registru era o preocupare mai veche a domnului Melinescu și că și în prezent există acest registru al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Martorele **Oprea Raluca și Munteanu Viorica** au arătat că această lucrare a fost evidențiată în registru, deși fusese clasată, dar acest lucru s-a datorat împrejurării că mențiunea de clasare nu fusese efectuată în registrul vechi până la data de 02.02.2001 (lucrarea fiind clasată la data de 24.01.2001).

Martora **Munteanu Viorica** (filele 66-68 vol. 3, dosar instanță) a precizat următoarele : „Chiar dacă trecerea unei lucrări din vechiul registru în nou registru se făcea doar scriptic, în momentul în care lucrarea primea un nou număr, o persoană de la registratură, și cred că în acea perioadă era doamna Oprea Raluca, mergea la analistul care deținea lucrarea cu ștampila, pentru a i se inscripționa noul număr. În acest mod, practic, s-a făcut și o verificare a

lucrărilor în momentul în care cele reînregistrate au fost ștampilate potrivit noilor numere primite.

Personal sunt sigură că la momentul primirii noului număr, lucrarea ce o privea pe Dana Năstase exista, pentru că doamna Oprea nu mi-a adus la cunoștință că nu ar fi găsit vreo lucrare atunci când a mers să aplice ștampila”.

Nu se poate, de asemenea, concluziona că prin înființarea noului registru de evidență a tranzacțiilor suspecte, s-a încercat pierderea urmei vreunei lucrări, inclusiv a lucrării în discuție.

Martorii au mai relatat și despre o „spargere” care ar fi avut loc la Oficiu, fără însă a se fi putut proba că s-a produs și vreo sustragere cu acel prilej.

Din toate probatoriile mai sus evocate, instanța de control judiciar constată că lucrarea S 3439/1999 a fost căutată în cadrul oficiului, dar nu a fost găsită, însă nu s-a putut proba că inculpatul Melinescu Ioan este cel care a sustras-o, motiv pentru care, în mod corect, prima instanță, în baza art. 11 pct. 2 lit. c Cod procedură penală raportat la art. 10 lit. c Cod procedură penală a dispus achitarea acestuia.

II. În ceea ce privesc :

- **motivul de recurs formulat de inculpatul Melinescu Ioan privind schimbarea încadrării juridice, în sensul înlăturării dispozițiilor art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000 din infracțiunea prevăzută de art.254 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 din Legea nr.78/2000;**

- **motivul de recurs formulat de inculpatul Năstase Adrian, prin care s-a solicitat achitarea, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. a din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea prevăzută de art.255 alin.1 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000;**

- **motivul de recurs formulat de inculpatul Melinescu Ioan, prin care s-a solicitat achitarea sa, în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a raportat la art. 10 lit. b din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea prevăzută de art.254 alin.2 Cod penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000;**

Înalta Curte apreciază că aceste motive sunt nefondate pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește motivul de recurs susținut de inculpatul Melinescu Ioan, privind schimbarea încadrării juridice, instanța de control judiciar apreciază că acesta este neîntemeiat, având în vedere că, în cauză, sunt incidente dispozițiile art.6 și 7 din Legea nr.78/2000.

Potrivit dispozițiilor art.6 din Legea nr.21/1999 și art.10 alin.3 lit.d din Regulamentul de organizare și funcționare a Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, rezultă că membrii plenului Oficiului au atribuții de constatare a contravențiilor și a infracțiunilor; parchetul este informat doar

dacă se constată de către membrii oficiului, în ședința plenului, că există indicii cu privire la săvârșirea infracțiunii de spălare de bani sau alte infracțiuni în legătură cu aceste fapte; toate informațiile sunt transmise parchetului sub semnătura președintelui oficiului și în condițiile în care se constată că există indicii temeinice de săvârșire a unor infracțiuni.

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, în mod corect s-a reținut săvârșirea infracțiunii în condițiile art.6 și 7 din Legea nr.78/2000, existând în acest sens probe în contextul cauzei cu privire la aceste atribuții.

Fără a relua argumentele reținute la pct.I al prezentei decizii, numirea lui Ioan Melinescu în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită pentru inculpatul Melinescu și, respectiv, dare de mită pentru inculpatul Năstase, având în vedere că din întregul material probator administrat în cauză rezultă:

- existența unui mare dubiu că în luna noiembrie ar fi avut loc o întâlnire între inculpații Năstase Adrian, Melinescu Ioan și Priboi Ristea, mijlocită de denunțatorul Genică Boerică;

- chiar martorul Genică Boerică arată că Năstase Adrian nu i-a promis lui Melinescu Ioan numirea în funcția de președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor;

- decizia de numire în funcție a fost una colectivă, luată în consens în ședința de Guvern din 30.12.2000;

- schimbările în conducerea unor instituții au fost discutate anterior în partid, în ideea realizării programului de guvernare;

- scopul pretins a fi urmărit de mituitor nu are o justificare logică (clasarea lucrării nr. S 3439/1999 și intrarea în posesia acesteia), aspecte asupra cărora se va reveni în continuare.

Achitarea unui inculpat în temeiul art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.a din Codul de procedură penală presupune ca fapta să nu existe în materialitatea sa, adică să nu fi fost săvârșită o faptă care să fi produs modificări fizice în lumea înconjurătoare.

Or, din analiza actelor și lucrărilor dosarului rezultă că recurentul inculpat Melinescu Ioan a fost numit în funcția de Președinte al Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor prin HG nr.1399 din 30.12.2000, așa încât numirea inculpatului concretizată prin emiterea actului normativ indicat există în materialitatea sa și a produs consecințe juridice.

În plan obiectiv, însă, nu s-a probat că între inculpații Melinescu Ioan și Năstase Adrian a existat o înțelegere prin care să se fi promis obținerea acestui folos, hotărârea de guvern a fost una colectivă, în consens, în îndeplinirea

programului de guvernare și nu a reprezentat o susținere personală a lui Năstase Adrian, iar în plan subiectiv nu s-a probat o intenție directă, calificată prin scopul urmărit, așa cum o cer prevederile art. 255 raportat la art. 254 Cod penal.

În această situație nu se poate vorbi de inexistența vreunei fapte, ci, dimpotrivă de existența acesteia, însă aceasta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de dare de mită, respectiv luare de mită, nici din punct de vedere al laturii obiective și nici al laturii subiective .

Pentru aceleași considerente va fi respinsă și solicitarea formulată de inculpatul Melinescu Ioan, prin apărător, de achitare în temeiul art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.b din Codul de procedură penală, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.254 alin.2 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000.

III. În ceea ce privește motivul de recurs formulat de inculpatul Priboi Ristea, prin care s-a solicitat casarea, în parte, a sentinței atacate, admiterea cererii privind obligarea denunțatorului Boerică Genică la restituirea cheltuielilor judiciare făcute de inculpat în fața primei instanțe, respectiv a onorariului de avocat în sumă de 26.639,50 lei, inclusiv TVA, Înalta Curte urmează a respinge și acest motiv de recurs, ca nefondat, pentru următoarele considerente:

Analizând actele și lucrările dosarului, s-a constatat că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale.

Pe de altă parte, chiar dacă în prezenta cauză s-a pronunțat o soluție de achitare, denunțul formulat de martorul denunțator Genică Boerică nu reprezintă un fapt ilicit cauzator de prejudiciu, decât dacă s-ar fi stabilit că acesta s-a făcut în condițiile prevăzute de art.259 din Codul penal.

Mai mult decât atât, obiectul prezentului dosar îl constituie recursurile declarate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații Năstase Adrian, Melinescu Ioan și Ristea Priboi, împotriva unei hotărâri prin care aceștia au fost achitați pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art.254 alin.2 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000, art.255 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000, art.18 alin.1 din Legea nr.21/1999, art.242 alin.1 și 3 din Codul penal și art.26 din Codul penal raportat la art.254 alin.2 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.1 din Legea nr.78/2000, respectiv art.26 din Codul penal raportat la art.255 alin.1 din Codul penal raportat la art.6 și art.7 alin.2 din Legea nr.78/2000.

În consecință, Înalta Curte va respinge și acest motiv de recurs, ca nefondat.

IV. Pentru considerentele ce preced, în temeiul art.385¹⁵ pct.1 lit.b din Codul de procedură penală, Înalta Curte va respinge, ca nefondate, recursurile declarate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și recurenții intimați inculpați Năstase Adrian, Priboi Ristea și Melinescu P. Ioan împotriva sentinței nr.1743 din 15 decembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr. 8237/1/2009.

Potrivit art.192 alin.2 din Codul de procedură penală, recurenții intimați inculpați vor fi obligați la plata sumei de câte 500 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care sumele de câte 100 lei, reprezentând onorariile apărătorilor desemnați din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși, se vor avansa din fondul Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de **MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE – DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE** și recurenții intimați inculpați **NĂSTASE ADRIAN, PRIBOI RISTEA și MELINESCU P. IOAN** împotriva sentinței nr.1743 din 15 decembrie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală în dosarul nr. 8237/1/2009.

Obligă recurenții intimați inculpați la plata sumei de câte 500 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat, din care sumele de câte 100 lei, reprezentând onorariile apărătorilor desemnați din oficiu, până la prezentarea apărătorilor aleși, se vor avansa din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 3 septembrie 2012.